oceanul dintre noi

Laura Spence-Ash

BOOKZONE

Laura Spence-Ash

oceanul dintre noi

traducerea din limba engleză și note de
Cornelia Marinescu

Bookzone
BUCUREȘTI 2024

Pentru M. și D

Prezentul e fugace; viitorul nu există. Doar dragostea contează în crâmpeiele și fărâmele vieții unui om.

— WILLIAM TREVOR, *Two Lives*

La început a fost camera copiilor, cu ferestre care dădeau într-o grădină, și mai departe, marea.

— VIRGINIA WOOLF, *Valurile*

PROLOG

OCTOMBRIE 1963

Beatrix

Pe vremea aceea, lui Beatrix îi plăcea să stea lângă el în barcă atunci când domnul G. Îi ducea pe toți vâslind până pe continent. Privea cum orașul devine tot mai vizibil, clădirile, tot mai mari, cum turla țuguiată și albă se profilează pe cerul albastru. Se aflau în Maine, unde familia mergea în fiecare vară, și, deși era război, când erau acolo cu greu și-ar fi putut da seama. Doamna G. era adesea îmbrăcată în rochie de vară, roz sau galbenă, cu șirag de perle strâns la baza gâtului, și cârâia pițigăiat că se udă, în timp ce William și Gerald se împroșcau unul pe altul cu apă. Cu ochelarii pătați de apa sărată a mării, domnul G. dădea ochii peste cap și le spunea cu jumătate de gură băieților să se oprească, în timp ce brațele lui bronzate manevrau ritmat și domol vâslele, înainte și înapoi. Când se apropiau de chei, îi dădea una dintre ele lui Beatrix și vâsleau împreună până la mal.

O dată pe an, luau masa la un mic restaurant din oraș, situat la capătul docului. Stăteau de fiecare dată la aceeași masă, una cu cinci locuri, care dădea spre mare, în felul acesta, zicea doamna G., puteau să privească toți cum cerul se schimbă la apus deasupra insulei, insula lor, cu conturul ascuțit al tufișurilor de arbuști veșnic verzi, accentuat de dârele roz și portocalii, înainte ca marginile arborilor să se estompeze, pe măsură ce se apropia noaptea. De atâtea ori, în anii când Beatrix a fost acolo, s-a întâmplat ca vremea din seara respectivă să dezamăgească. De

fiecare dată când vedea insula de pe continent, fata era șocată de cât de diferită e văzută de departe: frumoasă, un petic de verde cu contururi neclare, prinsă între ocean și cer și atât de mică, că o puteai ține în palmă. Când erau pe insulă totuși, Beatrix era cea mică; insula era tot universul. Ca și cum nu mai exista alt loc pe lume.

Comandau supă de scoici, porumb întreg, homar și cartofi copți, serviți în folie de aluminiu, din care căldura ieșea prin fanta verticală făcută pe deasupra. Când Beatrix a mers prima dată acolo, în prima vară, băieții au început să spargă carcasele tari și roșii imediat ce li s-au pus farfuriile dinainte. Gerald era așa de entuziasmat, că stătuse mai mult în picioare decât pe scaun. William fusese primul care a găsit ceva carne și își dăduse capul pe spate, să prindă picăturile de unt topit. Beatrix își legase încet baveta, uitându-se la ei, apoi luase o înghițitură de apă. Domnul G. Îi făcuse semn din cap soției, care stătea pe scaunul de lângă fată și care o bătuse ușor pe picior, înainte de a se apuca să-și desfacă homarul, cu pauze, ca să o lase pe Beatrix să vadă exact cum se procedează și să facă și ea la fel.

Toate acestea erau însă de domeniul trecutului. Astă-seară, singură în restaurantul de la malul mării, Beatrix comandă homar și chelnerița aprinde lumânarea de pe masă. Când i se aduce homarul, își leagă la gât baveta și își privește reflexia în oglinda întunecată. A împlinit treizeci și patru de ani în august. Au trecut douăzeci de ani de atunci. Adesea i se pare greu să împace amintirea fetei care fusese cu adultul de acum. Par să fie două

persoane diferite. Atât de mulți ani încercase să uite. Își miroase manșeta jachetei: oceanul i s-a cuibărit în haine. Poate să audă cum se sparg valurile de mal. În locul acesta plat - un oraș de pe Firth of Forth[1], chiar la periferia Edinburgh-ului -, vântul e aprig. În larg se zăresc insule răsfirate și stânci răzlețe. O sălbăticie care îi aduce aminte de Maine. Dacă închide ochii, aproape că e acolo.

La începutul lunii septembrie se întorsese din călătoria în America și se scufundase în muncă. Începuse ca prin ceață noul an școlar, mereu cineva avea nevoie de ceva de la ea și existaseră zile în care la fel de bine se putea spune că a dormit la birou, la cât de puțin timp petrecuse în apartament. În octombrie, când în sfârșit a putut să o lase mai moale, și-a dat seama că e în derivă. Fără ancoră. Vizita în America, la familia Gregory, faptul că a mers cu ei la cimitir, i-a reamintit totul - cei cinci ani pe care îi petrecuse acolo, familia despre care, preț de o clipă, cea mai efemeră dintre toate, spusese că e a ei. Durerea pierderii lor. Durerea pe care se străduise atât de mult să o îngroape. Și apoi iată că ajunsese înapoi în casa aceea bine știută, în bucătăria care mirosea a lămâie, a scorțișoară și unt, cu brațele doamnei G. Încolăcite pe după gât, cu șoaptele ei în ureche. Iar nu voise să plece și iar o făcuse. Îi pierduse încă o dată.

Mama ei fusese cea care îi sugerase să-și ia o vacanță, să rupă rutina, să încerce ceva nou. Poate că ar ajuta-o. Îi recomandase locul pentru că ea venise adeseori idei când era mică și îi plăcuse mult. Pomenise ceva despre plaje și păsări, despre cât de relaxantă e călătoria cu trenul de la Londra. Beatrix se gândise că o să fie

bine, deși localitatea nu mai era, probabil, același oraș desuet, victorian, pe care îl știa mama ei. Se întrebase dacă ar fi observat vreodată asemănarea cu Maine. La urma urmelor, mama nu fusese niciodată acolo. În alte circumstanțe, nici Beatrix nu s-ar fi gândit la asta.

Mâncă niște homar, dar se dovedește că e mai plăcut să servești masa împreună cu alții.se pare caraghios cum se luptă de una singură cu homarul, în acel salon de restaurant, ponosit și pustiu. O face să se simtă și mai rău. Împinge farfuria laoparte și comandă o cafea. Acum se vede bine cum lumina farului mătură ritmic marea întunecată. Au fost nopți când ea, Gerald și William dormiseră cu cortul în pădure, totuși niciodată prea departe de far, simțindu-se, chiar și așa, complet liberi, ca niște naufragiați pe o insulă, singurii supraviețuitori. Întunericul era aproape de nepătruns. Se foloseau de lanterne, coborau până la țărm și se așezau pe una dintre pietrele mari. Plimbau lumina lanternelor încolo și încoace, apoi le stingeau, să se îmbibe de întunericul nopții, cu tot universul acela de stele scânteind în jos, pe mare. Cea mai fericită era când stătea la mijloc, când îi simțea pe amândoi, de o parte și de alta.

Masa în oraș se termina întotdeauna cu un tort de ciocolată, făcut de doamna G. și adus la restaurant mai devreme în aceeași zi, servit cu bile de înghețată de mentă. Trei lumânări groase, în care se sufla: una pentru William, una pentru Gerald și una pentru Beatrix. Numele lor, scrise cu litere elegante, albastre, pe glazura de vanilie.

— Copiii mei născuți în august, spunea doamna G. A mai trecut un an.

Când tortul cu lumânările aprinse era adus din bucătărie, toată lumea din restaurant cânta *La mulți ani.* În picioare, toți trei, aplecați deasupra tortului din mijlocul mesei, în timp ce doamna G. Îi ținea lui Beatrix părul dat pe spate, departe de flacără. Restaurantul era deja în întuneric la momentul acela, căci soarele apusese, și chipurile lor erau luminate de flăcările lumânărilor. Gerald, roșcat și pistruiat, cu râsul lui molipsitor. William, blond, cu părul cârlionțat decolorat de soare și un zâmbet ferit, niciodată fățiș. Ce vedeau când o priveau? Nu știa, își imagina doar că pe față i se oglindea bucuria pe care o simțea. Când se gândește la ei trei împreună, de asta își amintește, de momentul de dinaintea suflatului în lumânări, când trăgeau toți aer în piept, se hotărau ce dorință să își pună și își surprindeau unul altuia privirea.

În acea ultimă vară, dorința ei fusese să nu plece. Să rămână cu ei toți, pentru totdeauna. Acum se apleacă în față, suflă în lumânarea votivă și închide ochii.

Partea întâi

1940-1945

Reginald

În seara asta, Reginald le spune amicilor din pubul local cât de mândru e. De fiecare dată când intră cineva, reia povestea cu Beatrix; o spune iar și iar. Lumea pune întrebări, vor să afle detalii. Cei ai căror copii plecaseră cunosc deja povestea sau cel puțin o versiune a ei. Cum era o dimineață caniculară și umedă. Cum au stat în sala de bal de la Hotel Grosvenor și cum el a căzut într-un genunchi când a sosit momentul despărțirii. Cum Beatrix înclinase din cap la auzul ultimelor cuvinte pe carele spusese, își plecase fața spre a lui, cu pieptul înainte. Despre cât de hotărâtă fusese și cum nu plânsese, chiar dacă el II vedea lacrimile cum se adună în ochi.

A doua zi însă, nu reușește să-și mai amintească exact ce îi spusese când stătuse în genunchi. De unul singur, se gândește îngrijorat că a uitat ce era cel mai important. În seara aceea le spune însă tuturor celor din pub cât de curajoasă fusese Beatrix.

— Fetița mea curajoasă, care are doar unsprezece ani.

Născocește cuvintele pe care și le spuseseră unul altuia și nu le destăinuie că, deși el și Millie au amânat cât au putut de mult, în realitate au plecat de lângă Beatrix și și-au croit drum prin mulțime înainte ca el să fi fost cu adevărat pregătit să se despartă. Nu își închipuie că va fi vreodată pregătit pentru plecarea ei.

În visul ce se tot repetă, Reginald intră în mare complet îmbrăcat și hainele atârnă pe el ca o greutate. Înaintează prin valuri, parca împingând apa laoparte, și intră tot mai adânc, se

trezește înapoi în sala aceea de bal, pleacă în timp ce alții tocmai sosesc, umerii lui se freacă de ei și încearcă să nu se uite la fețele părinților care intră, știind că în ochii lui se citește același lucru ca într-ai lor: șocul de a se afla în locul acela, de a fi luat hotărârea să își trimită copiii atât de departe. Singuri, dincolo de ocean. Numai după ce ajunseseră afară, pe strada unde se află hotelul, în aerul dens, cu nori care apăsau greu, Millie începuse să plângă, implorându-l să se ducă înapoi și să ia fetița. O luase de mână și o dusese de-acolo. În vis, își întinde brațele înainte, cu dorința de a fi în stare să ridice cu ele vaporul pe care se află acum fata lui și să-l întoarcă din drum. Își dorește să îi întoarcă cursul. Întinde iar brațele, încercând să atingă pământul unde va trăi ea de acum încolo.

Ce le relatează Reginald băieților e adevărat doar pe jumătate. Beatrix plânsese, se agățase de el, cu brațele încolăcite în jurul taliei lui. O acuzase pe Millie că o trimite departe și refuzase să își ia la revedere de la ea, fusese furioasă pe mama ei în toate cele douăzeci și patru de ore de când îi spuseseră și până în momentul plecării. De fapt, Reginald fusese cel care insistase ca ea să plece, știind că bombardamentele erau tot mai aproape și că nu era posibilă nicio cale pentru a-i feri de pericol, pe ea sau pe oricare dintre ei. Fratele lui mai mare luptase în ultimul război, așa că știa ce urmează să se întâmple. Acel conflict armat aruncase o umbră prelungă peste copilăria lui. Așa învățase ce înseamnă să-ți fie frică. El și Millie se confruntaseră cu o alegere imposibilă. E mai bine ca ea să plece în America, se gândise Reginald, unde urgia

războiului e mai puțin probabil să o ajungă. Dar niciodată nu i-a spus că el îi forțase mâna lui Millie să fie de acord. A lăsat-o să creadă că fusese alegerea mamei sale.

Millie

Millie nu poate să scape de furie. Furia lui Beatrix față de ea, pentru că o silise să plece, și propria furie împotriva lui Reg, pentru că rămăsese de neclintit în fața implorărilor ei.

— Lasă-mă să plec cu ea, spusese.

Mai târziu apoi, în crucea nopții în care niciunul dintre ei nu putuse să adoarmă, nici să se atingă măcar, cu ochii ațintiți în tavan, îi șoptise iar și iar:

— Hai să o ținem aici! Avem adăpostul și metroul. Putem să plecăm la părinții mei, la țară. Pot să o țin în siguranță. O să am grijă să o feresc.

Reg însă se hotărâse deja.

Millie nu se considerase niciodată o persoană furioasă. Sentimentală, da. Încăpățânată, fără îndoială. Acum însă e copleșită de durere și de furie. Nu-și imaginează că îl va ierta vreodată pe Reg. Nu se va ierta nici pe sine vreodată, o știe. Revede iar și iar în minte sala de bal, ultimele clipe, căldura obrazului fiicei sale.

Cu un ac îi prinsese lui Beatrix în piept eticheta pe care i-o dăduse bărbatul acela. Era o zi toridă, dar Millie avea mâinile reci ca gheața, așa că și le frecase una de alta, repetat, înainte de a-și pune una pe sub partea de sus a rochiei fetei, să fixeze acul. Pe lângă nume, pe etichetă era scris un număr cu multe cifre și Millie îl memorase, cu gândul că va trebui să nu îl uite niciodată. Se

gândise că ar putea să fie singura modalitate în care va putea să dea de fata ei. Intrase în panică la întoarcerea spre casă de la sala de bal, pentru că nu mai era sigură dacă ultima cifră e trei sau șase.

Cu o seară înainte, în bucătăria lor mică, Millie o spălase pe Beatrix pe cap și o tunsese, cu un prosop pus la picioare. Fata era doar cu lenjeria pe ea. Înainte să o tundă, îi periase părul ud, minunându-se că șuvițele groase îi ajungeau până aproape de talie. Când o răsucise cu fața spre ea, observase că fetei începuseră să îi mijească sânii și își dăduse seama că, atunci când se vor revedea, fetița ei avea să fie altfel. Nu va mai fi o fetiță. Și o năpădise iar furia, doar că acum îi pusese stăpânire pe mâini, așa că a tuns mult din păr, i l-a retezat până sub bărbie. Buclele cădeau la podea, foarfecile tăiau, prosopul alb se înnegrise, iar Beatrix plângea. I-a scurtat bretonul des și negru până la jumătatea frunții. Așa o tundea, la fiecare trei săptămâni, când era mică.

Acum nu mai poate să doarmă. Stă ghemuită în patul lui Beatrix, cu genunchii la gură. Încearcă să-și imagineze pe unde se află ea în mijlocul Atlanticului. Îi e foame? E singură? Cât de speriată trebuie să fie de apa adâncă ce înconjoară vaporul! Legănarea valurilor. Apa aceea infinită. Millie miroase o șuviță de păr de-al lui Beatrix, pusă într-un pliculeț transparent, care stă ascuns la mijlocul cărții din care citește.

Beatrix

Beatrix își urăște noua tunsoare. Arată ca un copil, întinde mâna la spate, să își pipăie părul, și găsește doar ceafa. Toate fetele din cabină împart o oglinjoară cu mâner pe care una dintre ele o adusese în bagaj. Beatrix își aranjează bretonul, dat în părți și fixat cu apă și salivă, și o înjură cu voce tare pe maică-sa, spre deliciul fetelor mai mici.

Zilele sunt pline. Fetele se îmbracă, se ajută una pe alta să își pună vestele de salvare din plută și merg la micul-dejun, unde li se îngăduie să mănânce înghețată de ciocolată. Beatrix se ține mereu strâns de balustradă și, de câte ori e posibil, se păstrează pe partea interioară a punții. Vaporul chiar urmează un traseu direct, șerpuind printre aisbergurile argintii care sclipesc în soare. E și un grup de băieți, dar aceștia sunt mai sălbatici ca fetele și Beatrix îi evită, cel mai adesea. La ceai au biscuiți mai mari ca podul palmei lor. Acum nu prea se mai vomită. În acele zile de început, toți vomitau, în mici ligheane, în gunoi, în cănile de cafea. Uneori, noaptea, când nu poate să doarmă, când fetița care stă în patul de sub al ei plânge înfundat, Beatrix se duce pe punte și se uită la stele. Se înfășoară în pătură și se întinde pe un șezlong de pe punte, departe de margine. E frig și întuneric și, cu toate acestea, e probabil unul dintre cele mai frumoase lucruri pe care le-a văzut vreodată. Nu își poate imagina cum un cer poate să fie așa de plin, de viu. Niciodată până acum nu își dăduse seama cât de infinit e

cerul. Aerul e curat. Se întreabă dacă vor ajunge vreodată în America. Se simt toți suspendați, chiar în timp ce vasul înaintează. Se întreabă unii pe alții ce se va întâmpla dacă războiul se termină în timp ce ei sunt pe mare. O să se întoarcă, să meargă acasă? Cum o să afle părinții lor?

La început Beatrix fusese speriată. Trenul întunecat plin de copii. Însoțitoarea care cânta *There'll Always Be an England*[2] în timp ce flutura un steguleț britanic. Șirurile de paturi pliante din depozitul de pește din Liverpool. Vaporul imens, acoperit cu o prelată neagră. Pasarela care se balansa la fiecare pas. Toți erau tăcuți și speriați, nesiguri în cine să aibă încredere. Aproape toate fetele plângeau. Beatrix s-a abținut. Tata spusese că trebuie să fie puternică.

Trecuseră doar câteva zile, dar când își amintește de plecare deja nu mai sunt decât crâmpeie. Se vede pe sine așezată turcește pe jos, în camera ei, refuzând să ajute, privind cum mama îi pregătește valijoara maro. Rochiile împachetate în trei, șosetele strânse ghem și, deasupra, o eșarfă vaporoasă, cu flori, un cadou pentru femeia din America. Beatrix vede mâinile tatălui, verigheta largă de pe deget, în timp ce îndesa un teanc de fotografii într-un buzunar lateral și strângea curelele care încercuiau valiza. Covorul buclat, cu flori roz și albastre, care a stat din- totdeauna lângă patul ei și care are în colț o pată ce seamănă cu un cap de câine. Mirosul neobișnuit, de clătite, cu zahărul împrumutat de la vecini ca să îi pregătească un mic-dejun deosebit.

Cu o lună înainte, mama venise acasă într-o zi și o găsise singură

în apartament; era așezată pe jos în living și juca Solitaire cu masca de gaze pe față. Începuse să o poarte de fiecare dată când rămânea singură în casă. Nu îi plăcea deloc senzația pe care o simțea pe față și nici cum mirosea masca, asemenea smoalei, vara, pe un drum încins. La școală, băieții purtau măștile în pauze, se fugăreau pe terenul de joacă și grohăiturile pe care le scoteau erau înăbușite de măști. Beatrix știa însă că masca îi poate salva viața. În Primul Război, unchiul ei căpătase arsuri, iar pe brațe avea dâre unde pielea era mai închisă la culoare. Când a văzut-o, mama a scăpat cumpărăturile din mână și un ou valoros a căzut pe pardoseala din lemn și s-a spart. Fata știe că acela a fost momentul în care mama a hotărât că ea nu mai putea să rămână.

Amintirile din sala de bal sunt tot mai stinse. Au rămas numai frânturi, evocate noaptea, târziu. Literele mari ale alfabetului, înșirate prin sală. Un balcon în umbră, plin cu adulți care se uitau în jos și făceau cu mâna. O femeie care plângea în hohote. Glasuri cu accente ciudate, americane.

Spatele părinților care se îndepărtau. Mâna tatălui pe umărul mamei. Un fir dus din ciorapul mamei.

Beatrix

Stă singură pe cheiul din Boston. Toți ceilalți au fost luați. Deși e încă devreme și luna se vede parcă gravată pe cerul albastru, e deja foarte cald. Poartă rochia ei preferată, de lână roșie, cu guler alb și paspoal la manșete. O alesese cu grijă, amintindu-și că mama îi spusese să arate cât mai bine, dar rochia nu e potrivită cu vremea și picăturile de sudoare i se preling pe gât și pe spate.

Femeia care îi reunise pe ceilalți copii cu familiile-gazdă se tot uită la ceas și apoi la clipboard.

— Familia Gregory, repetă mereu, cu vocea tot mai ascuțită de fiecare dată. Acesta e numele familiei, nu-i așa?

Beatrix dă din cap. Soarele urcă mai sus pe cer, ascuns după un nor, și fata își mută greutatea de pe un picior pe altul. Își pipăie eticheta pe care și-o prinsese cu bold în fiecare dimineață de când plecaseră din Londra. Marginile începeau să se destrame.

I se pare că a plecat de acasă acum mulți ani, ca și cum fata care fusese acolo e alta decât cea care stă acum, aici. Se întâmplaseră atât de multe, deși nu trecuseră decât două săptămâni, și, cu toate acestea, părea să fie ceva livresc, ca și cum totul i se întâmplase altcuiva. Acostaseră în Canada și acolo și-a luat rămas-bun de la cei mai mulți dintre noii ei prieteni. Un alt tren, apoi un mic feribot, care se rostogolise peste valurile agitate. În sfârșit, o mare calmă, când au intrat în portul Boston. Pe o insulă mică, trei copii desculți pe un chei, cu undițe în mână, făcând cu mâna la feribotul

care trece. Bun-venit în America, se gândise Beatrix.

Privește în jos, să se asigure că valiza și masca de gaze sunt încă lângă ea, și, când ridică iar ochii, în fața ei stă un băiat. Apăruse acolo parcă pentru că ea și-o dorise. E mai înalt decât Beatrix, are părul blond și cârlionțat, atât de lung, că îi ajunge, practic, până la guler. Ridică brațul, să-și ferească ochii de soare cu mâna. El e William, își spune, sigură, Beatrix. Primiseră o scrisoare în care erau descrise casa și familia, iar pe vapor o citise In fiecare seară. Învățase părți din ea pe dinafară. Gerald e băiatul mai mic, tocmai a împlinit nouă ani, iar William are treisprezece. E prea isteț pentru binele lui, scrisese doamna Gregory. Vrea să se facă jucător de baseball când va fi mare. Beatrix și-l imaginase cu părul castaniu. Nu se gândise că o să fie așa de înalt sau că o să aibă ochii verzi, totuși el trebuie să fie.

— Beatrix, zice băiatul și vocea e mai gravă decât anticipase.

Aproape că zâmbește. Beatrix încuviințează din cap, și, atunci, un alt băiat apare în fugă, roșu la față, zâmbind larg, iar părul roșu-auriu îi strălucește în soare. Sigur el e Gerald.

— Tu ești Beatrix, nu-i așa? Sigur tu ești, zice băiatul. Sunt convins.

— Da, răspunde fata, zâmbind în sfârșit, pentru că el are un accent nostim, e pistruiat tot și un băiat american autentic.

Nancy

După ce spală vasele, Nancy pregătește aluatul pentru brioșele de dimineață, amestecând zahărul cu untul până se omogenizează. Casa devine încet tăcută. Ethan s-a retras la el în birou. William e la el în cameră. Până și Gerald pare să se fi potolit, deși, după ce făcuse baie și fusese pus în pat, fugise de trei ori înapoi, la parter. De obicei, pentru Nancy, acesta e momentul preferat al zilei, când totul e calm, când poate să fie singură, să facă prăjituri, să citească, să bea o cafea. Să respire.

Acum însă a venit rândul fetei să facă baie. Pe chei, Nancy fusese șocată de felul cum arăta, cu pielea așa de palidă, cu șosetele albe murdare, ascunse în ghetele butucănoase, cu ochii negri și vigilenți. Doamne sfinte, în ce se băgaseră? Oare cum i se par copilei toate astea? Să fii trimisă de acasă de una singură? Se întreabă ce fel de părinte poate să aleagă așa ceva, deși Nancy știe că nu are habar cum e să trăiești pe timp de război. Nici nu crede că ar putea; nu își imaginează cum ar fi să îi urce pe William sau pe Gerald pe un vapor, singuri. Și, Doamne, ce se va întâmpla dacă Statele Unite intră în războiul ăsta? în fiecare seară se roagă să nu se întâmple sau, dacă va fi să fie, ca băieții ei să fie încă prea tineri.

Cu aluatul gata pentru dimineață, Nancy scoate cutia pe care o ține în debaraua de pe holul din spate. Când se întorseseră din Maine, săptămâna trecută, o adusese de la sora ei de acasă și era plină de lucruri pentru fete: păpuși, cărți, servicii de ceai. Unele

dintre ele fuseseră ale lui Nancy, când era mică; altele, cum ar fi păpușile astea elegante, din porțelan, erau ale nepoatelor ei. Beatrix nu pare să fie genul căreia să îi placă păpușile; nici Nancy nu fusese așa. Scoate fiecare obiect și îl așază pe masa din bucătărie. Păpușile în miniatură ale mamei, cu rochițele lor victoriene. O ceașcă de ceai crăpată, despre care Nancy își amintește că făcuse odinioară parte din- Ir-un set. Cărțile *Katy Did*[3], care fuseseră preferatele ei. Sunt însă vechi și jerpelite, cu pagini dezlipite din cotor, și Nancy nu e sigură dacă lui Beatrix o să-i placă. Practic, habar nu are cum e fata. Strânge la loc cutia și o îndeasă înapoi în debara.se pare totul prea copilăresc pentru cineva care a trăit în război. Prima scrisoare pe care o primise de la părinții fetiței o tulburase și nu o uitase: „Am găsit în odaia ei o colecție de articole din ziare despre gazul neurotoxic. Încercuise fraza aceasta: «Victimele vor deceda la două minute de la expunere.».”

Nancy pășește fără zgomot pe holul de la etaj. Ușa camerei de oaspeți e crăpată doar puțin. Cu genunchii strânși la piept, fata stă într-un colț și vorbește în fața unei fotografii înrămate.

— Tati, am reușit. Am ajuns.

Nancy face un pas înapoi și, lipită de perete, își șterge lacrimile cu șorțul.

Beatrix

Cada cu picioare în formă de labe e pusă într-o nișă ale cărei trei geamuri, dispuse în partea de sus, dau, toate, în grădină. Acum e noapte totuși, e întuneric și nu se vede nimic, așa că doamna Gregory coboară unul câte unul storurile albe. Apa curge în cadă și ea își tot pune mâna sub jet și potrivește robinetele. Ia un prosop și îl despăturește, îl scutură și apoi îl îndoaie la jumătate, mângâindu-i moliciunea cu palma. Safirul mare al inelului de pe deget reflectă lumina. Își mușcă buza de jos și rujul roșu-aprins îi accentuează albul dinților.

Nu seamănă deloc cu mama lui Beatrix, care e înaltă, brunetă și suplă. Femeia aceasta e dolofană și miroase a lămâie. Pe chei, venise în fugă în urma băieților și o cuprinsese pe Beatrix în brațe, o sărutase întâi pe un obraz, apoi pe celălalt. Beatrix rămăsese nemișcată în timp ce o îmbrățișa. Apoi femeia îi scosese eticheta și i-o îndesase în buzunar.

— Nu mai ai nevoie de asta, scumpo, spusese. Acum ești una de-a noastră.

Cu mâna în apa caldă, îi spune:

— Beatrix, nu știu ce să fac acum.

Se uită la fată, privirile li se întâlnesc și Beatrix recunoaște la ea zâmbetul lui Gerald și încruntarea lui William.

— Vrei să te ajut sau ai prefera să te descurci singură?

Ridurile feței se adâncesc; îi dă lui Beatrix părul pe după urechi

și își lasă mâna grea să se odihnească pe umărul fetei.

— Va trebui să mă înveți cum să mă port cu o fată, zice râzând și oftând. Am fost înconjurată foarte mult timp doar de băieți.

Beatrix nu-i răspunde. Nu prea înțelege ce o întreabă femeia, tot ce știe e că nu vrea ca ea să plece, așa că se dezbracă până la piele și rămâne în picioare în fața acestei femei ciudate, simte covorul aspru sub tălpi, o adiere ușoară ce trece prin ferestre și aude păcănitul storurilor lovindu-se de cercevele. Se urcă pe treapta-taburet și pășește cu precauție în apa fierbinte, apoi, pe măsură ce ne obișnuiește cu temperatura, stă jos și se întinde, acoperită complet de apă, mai puțin capul. Senzația e minunată. Doamna Gregory săpunește un prosopel de baie, ridică brațul lui Beatrix și o freacă delicat. Fata închide ochii și e gata să adoarmă. Ridică picioarele și le lasă să plutească.

Mai târziu, în patul atât de înalt, încât mai întâi trebuie să se urce pe un alt taburet, Beatrix descoperă mirosul de săpun de lămâie pe fiecare deget.

Beatrix

Scările se răsucesc în semicerc pe măsură ce coboară, iar jos, pardoseala holului de la intrare e din carouri albe și negre, din marmură. Beatrix coboară încet, cu mâna pe balustrada din mahon, și pantofii ei nu fac niciun zgomot pe traversa cu model oriental care acoperă treptele. Așa se simte probabil și prințesa Margaret în fiecare dimineață când coboară la micul-dejun, își spune Beatrix. E aproape gata să scape un hohot de râs. Casa e scăldată în lumină. Pe masa din holul de la intrare, o vază impunătoare de cristal debordează de flori roz și galbene.

Beatrix aude voci - par să fie doamna Gregory și Gerald -, dar deocamdată se oprește și rămâne singură în holul de la intrare. Livingul e în dreapta, mai jos cu câteva trepte, și e aproape sigură că apartamentul de acasă ar încăpea cu totul doar în camera aceea. Aseară, Gerald îi arătase niște scări secrete, în spirală, ascunse în spatele unui raft de bibliotecă plin cu cărți false. Există și un al doilea etaj, pe care Beatrix nu a apucat încă să îl vadă. Se uită afară, în grădină. King, ciobănescul german, doarme pe verandă, cu capul rezemat pe laba lui mare. Pe lângă casă sunt straturi de flori, dincolo de ele, o grădină de legume și apoi o pajiște verde, ce se întinde până departe, spre un șir de pini. Totul e imens aici. Cât de departe o fi - se întreabă fata - până la mare? în ce direcție e casa ei?

Ethan

Ethan stă în biroul lui, situat în capătul holului de lângă bucătărie, cu ușa aproape închisă, încercând să pregătească planurile de lecție pentru primele câteva zile de școală, însă, de fapt, ascultă zgomotele ce vin din bucătărie. Fata coborâse pentru micul-dejun. Aude vocea entuziasmată a lui Nancy, felul în care și-o pițigăie, și știe că unim ea umple excesiv o farfurie cu ouă și șuncă. Gerald bate nonstop o minge de cauciuc și Ethan se silește să nu țipe.

Nu voise să o primească pe fată. Era vorba de cheltuieli, pe de o parte. Nancy îi respinsese îngrijorările cu o fluturare din mână.

— Ce mai contează dacă avem încă o gură mică de hrănit? Serios, Ethan! Fiecare dintre noi trebuie să contribuie.

Cealaltă preocupare a lui e însă la fel de presantă: Ethan nu știe mai nimic despre fete. Crescuse fără frați sau surori, aici, în această casă. Tatăl lui fusese șeful catedrei de matematică de la școala de băieți și, după ce absolvise la Harvard, Ethan se întorsese să lucreze sub conducerea tatălui și apoi îi luase locul. Mintea lui e toată ziua la băieți: cum să le predea cel mai bine, cum să îi educe pentru a deveni niște tineri cumsecade, cum să îi mustre când sar calul. Curios lucru, de când devenise tată se simțea mai puțin sigur pe sine. Crezuse că el va fi părintele îndrumător, cel care știe întotdeauna ce e de făcut, cel pe care copiii îl vor urma întotdeauna. Numai că strategiile care funcționează în sala de

clasă nu sunt valabile și acasă. Ce merge în cazul lui Gerald nu pare să meargă și pentru William. Și amândoi băieții o preferă pe Nancy, a cărei abordare este adeseori prea blândă. Acasă e mai dificil, Ethan are mult mai puțin control și se retrage din ce în ce mai mult în confortul și solitudinea biroului. Se simte totuși în largul lui cu băieții, știe cum să îi facă să se relaxeze, știe despre ce să vorbească cu ei. Cu excepția lui Nancy, a mamei lui și a vreo două verișoare, viața lui fusese plină de băieți și bărbați.

Știe totuși că Nancy vede în ocazia aceasta posibilitatea de a avea în sfârșit o fată. Fusese dezamăgită când s-a născut William și apoi iar, cu Gerald. Încercaseră de repetate ori, dar, după a treia sarcină pierdută, doctorul îi recomandase să se oprească. Nancy nu a spus nimic niciodată - despre dezamăgirea de a fi născut un băiat, apoi încă unul, despre sarcinile pierdute, despre indicațiile medicului -, pentru că ea gândește pozitiv, constant și statornic. În legătură cu orice, practic. Asta îi și plăcuse la ea, de la bun început. Sperase că voința ei de a vedea binele o va ajuta să îl scoată și pe el la lumină, să îl ajute să devină o versiune mai bună a ceea ce el se consideră a fi cu adevărat.

Se aude o bătaie discretă în ușă.

— Da, răspunde Ethan, silindu-se să aibă o voce blândă, pentru că știe că nu sunt nici Nancy, nici vreunul dintre băieți.

Fata împinge ușa să o deschidă, dar rămâne în holul îngust.

— Bună dimineața! Mă scuzați că vă deranjez, domnule.

Abia dacă îl privește o clipă în ochi, înainte ca amândoi să se uite în altă parte.

— Doamna Gregory v-a rugat, dacă ați vrea, să veniți în bucătărie, pentru micul-dejun.

Ethan dă din cap, foșnind documentele. Ar trebui si o întrebe dacă a dormit bine sau dacă mai are nevoie de ceva, dar, când ridică ochii, fata dispăruse deja.

Millie

Telegrama e vârâtă pe sub ușă și, când intră în apartament, Millie calcă pe ea. „BEATRIX A SOSIT CU BINE STOP O FATĂ DRĂGĂLAȘĂ STOP SE ACOMODEAZĂ BINE STOP”. Nu mai plânsese din seara plecării lui Beatrix, dar acum, cu telegrama în mână, se prăbușește pe podeaua din lemn și se întinde pe o parte, cu genunchii adunați la bărbie. Lacrimile i se preling pe față și băltesc pe jos. Sunt lacrimi de ușurare, dar mai ales de regret. Ar fi trebuit să îi spună lui Beatrix că ea voise să o țină acasă. Ar fi trebuit să îl silească pe Reg să se răzgândească. Abia după ce începe să se întunece, se ridică, să-și schimbe hainele de lucru și să înceapă să pregătească cina. Reg o să ajungă în curând acasă.

În fiecare zi, când intra în casă, o întreba dacă nu sosise vreo telegramă. În seara asta însă, nu întreabă nimic, nici măcar când frunzărește corespondența de pe măsuța din hol. Așa că nici ea nu îi spune, deocamdată. Ascunde telegrama, împăturită ușor în patru, în buzunarul cu fermoar al poșetei.

Trece o săptămână și Millie citește telegrama iar și iar în drum spre serviciu și înapoi, spre casă. Colțurile încep săse zdrențuiască. Tușul tipografic de pe degete mânjește hârtia galbenă a telegramei. Literele de tipar încep să se decoloreze. Acum nu mai e sigură că poate să i-o arate lui Reg. Va bănui că a fost la ea tot timpul.

Nancy

În prima zi de școală, cerul e albastru și imens. Nancy le-a pregătit copiilor gustarea de prânz, împachetată în pungi de hârtie maro: ouă fierte tari, sendvișuri cu roșii și fursecuri cu fulgi de ovăz și stafide. Le face o fotografie pe veranda din spate, apoi îi sărută pe frunte pe William și Gerald, iar pe Beatrix o strânge pe după umeri. Știe că nu îi place întotdeauna să fie atinsă, dar nu se poate abține și își încolăcește brațele în jurul trupului slăbuț al fetei. Beatrix se încordează, dar apoi Nancy simte - spre surpriza ei - un sărut grăbit pe obraz.

În cele două săptămâni de când e la ei, obrajii fetei s-au mai împlinit puțin, dar are în continuare o privire temătoare și vigilentă. Este politicoasă, fără excepții - mereu răspunde când e întrebată ceva, ajută la bucătărie, își ține camera în ordine -, chiar dacă nu e niciodată prima care deschide gura să vorbească. Râde însă la bufoneriile lui Gerald și pare degajată și în preajma lui William. Nancy e mândră de băieții ei și de faptul că o plac pe fată.

— Să aveți o zi plăcută! spune Beatrix. Vă mulțumesc că mi-ați pregătit prânzul.

Nancy îi trage ușor lui Gerald un pumn în braț și zice:

— Ai putea să mai înveți și tu câte ceva din manierele minunate ale lui Beatrix. Acum, hai, plecați cu toții.

E nerăbdătoare să îi vadă plecați, dar știe că toată ziua o să îi aștepte să se întoarcă.

Gerald

— O să mergem toți pe jos la școală, mami, zice Gerald sărind treptele verandei toate odată, până pe pământ.

Îi place să imite felul cum vorbește Beatrix.se pare că e foarte isteață mereu. Așa că mamei îi spune „mami”, intră într-o încăpere spunând „salut” și aseară, la cină, a spus că taică-său face cam multă „zarvă” pentru nimic. Știe că asta îl enervează pe William - încă un bun motiv să o facă -, dar aduce și o umbră de zâmbet pe chipul lui Beatrix.

— Să nu traversați strada până nu intră ea în școală, zice mama iar și William dă din cap, apoi face un semn din bărbie spre Bea.

William seamănă așa de tare cu tata. Așa spune toată lumea. Gerald știe că asta înseamnă că el nu seamănă.

Merg toți trei pe poteca ce traversează câmpul din spatele școlii. Linia dorinței, așa o numește tatăl lor. E calea cea mai bună pe care pot să ajungă de aici acolo. William merge în față, îi conduce, și Gerald încheie coloana. Părul care amândurora le ajunsese până la guler a dispărut acum: vizita făcută ieri frizerului i-a lăsat acum cu cefele dezgolite, rozalii și iritate și cu pielea capului lucioasă. Lui Gerald îi place să-și treacă mâna peste perii aspri. Soarele e deja fierbinte. Nicio frunză nu a început încă să se usuce, iar câmpul e o explozie de flori sălbatice. Gerald rupe o floare galbenă, apoi încă una, pe urmă o a treia și ține buchetul ascuns la spate. Se opresc toți trei, în cerc, la intrarea școlii gimnaziale. Gerald o

îmbrățișează repede pe Beatrix pe după talie. Ce slabă e! îi simte coastele.

— S-ai o dimineață beton, zice râzând și îi proptește buchetul în brațe, înainte să dispară prin ușa masivă.

— Idiotul, îl mai aude spunând pe William.

Când e sigur că cei doi și-au reluat drumul, iese iar pe ușă. Îi vede oprindu-se la școala de fete, amândoi cu ochii în pământ, apoi Beatrix intră în școală, ținând încă strâns florile în mână. Gerald se uită cum William traversează strada spre școala de băieți. Odată ajuns pe partea cealaltă, chiar înainte să intre în clădire, William se întoarce puțin și Gerald știe că fratele lui verifică dacă ea a ajuns înăuntru. Gerald îi face cu mâna, însă William se întoarce la loc și intră în școală.

Fiecărui elev din clasa lui Gerald i se cere să scrie o scrisoare către profesorul lor, în care să descrie detaliat care a fost cel mai interesant lucru care i s-a întâmplat peste vară. *Dragă domnule Thatcher* - scrie Gerald -, *a venit la noi Beatrix, din Londra, ca să scape de bombe*. Când lasă jos creionul, observă că are palmele îngălbenite de la polen.

Beatrix

Scrisorile nu ajung regulat, ci mai multe deodată. Sunt zile în care Beatrix se întoarce de la școală și găsește două sau trei, care o așteaptă pe masa din bucătărie. Alteori, poate trec săptămâni în care nu primește nimic. Nu le citește niciodată acolo, în bucătărie, dar, în timp ce își In gustarea, freacă între arătător și degetul mare hârtia subțire, uimită că atinge ceva ce au atins și părinții ei nu toarte demult. Uimită că lucrul acela a reușit cumva să ajungă de acolo până aici. Mai târziu, la ea în cameră și cu ușa aproape închisă, Beatrix citește fiecare scrisoare, repetat. Modelul e mereu același: întâi îi scrie mami, apoi și tata, iar cuvintele lui sunt adeseori înghesuite în spații din ce în ce mai mici, uneori revărsate în susul și în josul marginilor de text, câte un cuvânt pe fiecare rând. Scrisul tatei e greu de descifrat; al lui mami e tot numai rotunjimi. Părinții îi spun despre vecini, despre bunici, despre ce au mâncat la cină. Tata îi scrie glume cu cioc-cioc[4]. În timp ce citește, Beatrix încearcă să le audă vocile.

După ce termină fiecare scrisoare, dezlipește cu grijă timbrul, pentru Gerald, și apoi o pune în teancul cu celelalte, băgate în sertarul biroului. Uneori, noaptea, le recitește pe toate. Cu cât le citește mai mult, cu atât mai mult se gândește la lucrurile nespuse. Nu știe dacă părinții ei își petrec fiecare noapte în adăpost. Nu e sigură cât de des cad bombele. Se întreabă dacă au păstrat scaunul ei la masa din bucătărie.

Așezată la micul birou din camera ei, cu ferestre care dau spre grădină, Beatrix le răspunde în fiecare săptămână, după slujba de la biserică și masa duminicală. Vrea să le povestească despre culorile de aici: despre felul cum frunzele îngălbenite acoperă pământul de sub arbori; de floricelele purpurii de pe tapetul din camera ei; de boabele aurii de zmeură, din grădină, care se preling din brioșele pentru micul-dejun. Dar ori nu-și găsește cuvintele, orise pare nepotrivit să împărtășească cu ei astfel de lucruri. Și-i imaginează pe amândoi stând pe canapea, în întunericul din apartament, tatăl ei scărmănând gaura din brațul mobilei și trăgând afară cu degetele umplutura albă. Sau îi vede în drum spre adăpostul de sub clădirea unde locuiesc, spre locul lor de lângă treptele instabile, din lemn. Mirosul de urină și șobolanii grăbiți să se ascundă. Toate acestea i se par estompate, umbre cenușii și cafenii. Așa că, în schimb, le povestește lucruri nostime despre Gerald. Le spune că a luat note bune la limba latină. Că William a încurcat-o, pentru că a copiat la o teză la istorie. Le povestește de noua ei prietenă, care a invitat-o la un concert simfonic, la Boston.

Nu le spune că în fiecare sâmbătă dimineață domnul Gregory își leagă la mijloc un șorț jerpelit și pătat de finețe și pregătește clătite. Că doamna Gregory îi face baie și o învelește în fiecare seară. Că după-amiezile de duminică sunt momentele ei preferate, când ea și familia Gregory stau împreună în bibliotecă și ascultă la radio concertele Filarmonicii din New York. Că sunt nopți în care nu își mai amintește cum arată ei. În nopțile acelea, aprinde lumina și se uită la fotografia lor, încercând să memoreze detaliile.

Acelea sunt nopțile în care ei îi apar în vis.

William

Beatrix nu e ca nicio altă fată pe care o cunoaște William. E isteață, în primul rând, și serioasă, cu excepția momentelor când râde la glumele tâmpite ale lui Gerald. Oricât de tare ar considera însă că ea nu ar trebui să îl Încurajeze pe Gerald, William abia așteaptă momentele acelea, pentru că atunci pare să i se ridice fetei ceva de pe suflet, ca o pasăre care își ia zborul. Trăsăturile i se destind de parcă înflorește. Nu e frumoasă, nu așa ca Lucy Emery sau Marian Smith, care au bucle blonde și ochi strălucitori. Beatrix are ochii căprui-închis și părul castaniu, iar când e îngrijorată, ochii îi devin aproape negri. Nu e chip să îi ghicești gândurile. Când e din cale afară de neliniștită, se freacă sub nas sau își învârte o șuviță de păr între degete.

William e de părere că lui i-ar conveni mai degrabă să fie trimis de acasă, să locuiască împreună cu altă familie. Ar vrea să știe ce crede Beatrix despre „aventura” ei, când tocmai ce o aude pe mama cum îl strigă. Beatrix nu vorbește niciodată despre asta cu familia - William se întreabă ce le-o spune noilor ei prietene. Răspunde când e întrebată despre mama și tatăl ei, dar nu dă niciodată detalii, nu spune niciodată mai mult decât e întrebată. Știe că fetei totulse pare diferit aici și despre asta și-ar dori William să afle mai mult. În ce fel e diferit? Cum e să trăiești în Londra, cu bombele care cad noapte de noapte?

Încearcă să își imagineze apartamentul ei de acasă. Vede ferestre

înalte, din podea până în tavan, și lumânări pe polița unui șemineu. Pe pereți, picturi în nuanțe de albastru și violet. Draperii de catifea închisă la culoare. Când Beatrix e plecată, se duce și privește atent fotografia de lângă pat, cu părinții ei. Lui William îi place aerul tatălui ei; pare genul care se prinde întotdeauna de o poantă, spre deosebire de propriul tată, care rar dă dovadă de simț al umorului. Mama ei pare un pic cam rece și distantă, puțin mai mult. Totuși expresia ei - niciun zâmbet, nicio urmă de încruntare - este una pe care o surprinde adeseori și la Beatrix, când e cu gândul aiurea, înainte ca un ceva anume să o aducă repede înapoi, în prezent. Înainte de a-și aduce aminte unde este.

În săptămâna dinainte de Ziua Recunoștinței, mama îi pune pe toți la treabă, după ce vin de la școală: să curețe curtea și veranda, să pregătească tarte și prăjituri, să facă ordine în casă. Masa de Ziua Recunoștinței se organizează, prin rotație, acasă la mama și la cele trei mătuși, iar anul acesta e rândul mamei. William simte un entuziasm pe care încearcă din răsputeri să nu-l arate. Gerald pocnește pe la cusături.

— E foarte distractiv, îi spune lui Beatrix, în timp ce amândoi mătură veranda din spate.

— Atâta mâncare! Sună super, zice ea, dând din cap, deși William știe că deja mai auzise toate astea.

Beatrix adună cu grebla încă un maldăr de frunze pe prelata neagră. A trebuit să îi arate el cum se face. Gerald se aruncă în maldărul de frunze.

— Abia aștept, răcnește către cerul albastru ca lacrima. Ador

Ziua Recunoștinței.

Beatrix scutură capul spre el, apoi se întoarce către William.

— Dar tu? îl întreabă. Și ție îți place?

Când pune astfel de întrebări, își pleacă capul într-o parte și vrea să primească un răspuns sincer, ce simte el cu adevărat. William nu crede că mai există în viața lui cineva care să pună întrebări fără să aibă deja un răspuns în minte.

— E OK, spune, greblând de pe răzoarele de flori frunzele, pe care apoi i le aruncă lui Gerald.

— Ce îți place cel mai mult? întâlnirea cu verișorii? *Mâncarea? Momentul recunoștinței?*

Recunoștința. William nu se gândise niciodată astfel la sărbătoarea aceea. Partea de recunoștință a sărbătorii. Era o zi, o zi frumoasă, în care te întâlneai cu toată lumea. O zi în care tatăl lui era prea atent la alte lucruri ca să se mai supere pe el. Nu era sigur totuși că familia lui *e simte recunoscătoare. Familia mamei era dintotdeauna nici, cu strămoși care fuseseră pe *Mayflower*. Probabil că unii dintre ei au fost prezenți la acea primă sărbătoare de Ziua Recunoștinței. Oare ar trebui să fie mai recunoscători decât sunt? William nu se prea gândise la asta înainte. Acum însă, cu Beatrix, se întreabă dacă nu ar trebui. Poate «A Imaginea pe care și-o făcuse despre apartamentul ei e complet greșită.

— Da, răspunde el. Totul. Știi tu, chestia cu dezlipirea de britanici. Recunoștință că avem propria țară.

Îi surâde și fata dă ochii peste cap.

— Abia aștept să văd cum o să fie pe 4 lui ie, zice Beatrix.

Probabil că o să fiu unsă cu smoală, dată prin fulgi și aruncată în apele portului.

— Ah, ne gândim la asta, zice William, acoperindu-l cu și mai multe frunze și pământ pe Gerald, care se zbate.

De la ușa din spate, mama strigă la Gerald să se ridice și să termine cu zbenguiala, iar pe Beatrix o cheamă să o ajute cu întinsul meselor. Beatrix îi dă lui William grebla ei, dar nu înainte de a mai arunca o mână de frunze deasupra lui Gerald. Când trece în fugă pe lângă William, îi trimite un zâmbet uimitor și el îi simte parfumul. Fata are obrajii roșii ca para.

Beatrix

După școală, găsește pe masa din bucătărie două invitații, aduse personal. Plicuri tari, de culoarea fildeșului - pe unul e numele lui Beatrix, pe celălalt, al lui William, scrise cu o caligrafie elegantă. Când deschide plicul, cu grijă să nu îl rupă, doamna G. Îi zâmbește. Cu bărbia rezemată în mâini, Gerald o privește din celălalt capăt al mesei. O petrecere de Crăciun acasă la Lucy Emery, în sâmbăta Ajunului.

– Trebuie să-ți luăm o rochie, zice doamna G. Weekendul ăsta mergem în oraș.

– Dar am rochia roșie, zice Beatrix, încruntată. E preferata mea.

Se lasă tăcerea, apoi doamna G. se întoarce spre ea și zice cu voce blândă:

– Nu, scumpo. Familia Emery e foarte elegantă. O să ai nevoie de o rochie adevărată de petrecere.

Sâmbătă, Beatrix și doamna G. se duc în Downtown Crossing. Străzile sunt pline de oameni ieșiți la cumpărături și doamna G. Își croiește drum cu forța prin mulțimea din fața magazinului, strângând-o bine pe Beatrix de mâna înmănușată.

— Trebuie să vezi asta, zice.

În vitrinele de la Jordan Marsh se vede o familie care sărbătorește Crăciunul. Tatăl poartă un halat în carouri și citește ziarul, lângă foc. Mama, cu un compleu bleu asortat, halat lung și cămașă de noapte, bate din mâini, repetat, în timp ce copiii - doi

băieți și o fată - își desfac darurile. Podeaua e acoperită cu jucării și hârtie de ambalaj. Din difuzoarele de afară răsună colinde de Crăciun. Beatrix nu se mai satură să privească. Nu a mai văzut niciodată așa ceva. E la fel ca familia noastră, se gândește ea, cu tatăl care citește și mama atentă la cei doi băieți și o fată. Simte privirea doamnei G. asupra ei, așa cum face când vrea să o ia în brațe, dar crede că nu ar trebui.

Când intră în magazinul luminat strălucitor și plin de lume, doamna G. ține mâna lipită pe spatele ei și o conduce spre lifturi. Odată ajunse la etajul al doilea, vede rochii aliniate pe toți pereții, în nuanțele intense ale tuturor nestematelor.

— Ah, o adevărată distracție, zice doamna G. pe un Ion vesel, în timp ce pipăie mătăsurile și satinurile. De un an nu mai reușesc să încap într-o rochie care să-mi placă. Dar cu silueta ta? Poți să porți orice îți atrage privirea.

Beatrix dă din cap. Ochise deja rochia. E din satin albastru, cu o jupă de tul într-o nuanță de albastru mai deschisă. Arată timid spre ea. Anul trecut, prințesa Margaret purtase ceva de genul acesta. Doamna G. îi face semn unei vânzătoare și apoi cabina de probă se umple de rochii. Beatrix le încearcă una după alta, singură în cabină, și iese apoi pe culoarul îngust, ca doamna G. să îi tragă fermoarul și să-i prindă găicile. Se plimbă încolo și încoace în dreptul oglinzii mari, învață cum să-și foșnească poalele când se rotește, să scoată sunetul acela minunat al fustei care se atinge de picioarele ei și de pereți. Se învârte și fiecare rochie se înfoaie și fâlfâie.

Lui Beatrix îi place cel mai mult rochia bleu, chiar dacă doamna G. o preferă pe cea verde-smarald.

— Merge bine cu tonul pielii tale, scumpo, și e în spiritul Crăciunului. Dar vreau să te bucuri și să-ți placă rochia pe care o porți, așa că o luăm pe cea albastră, bine?

Beatrix încuviințează cu o înclinare din cap, temându-se că dacă vorbește o să izbucnească în plâns. Nu purtase niciodată ceva atât de elegant.

— Și, continuă doamna G. să-i spună vânzătoarei, vom avea nevoie de mănuși și de pantofi asortați.

Apoi îi spune lui Beatrix:

— Să nu-ți faci griji pentru bijuterii, am un șirag de perle perfect, numai bun ca lungime pentru decolteul rochiei.

În drum spre ieșirea din magazin, cu cutiile în brațe, Beatrix vede trecând prin mulțime o pereche de picioare care seamănă cu ale mamei sale, cu dunga ciorapului perfect dreaptă pe gamba subțire. Crede întâi că ea trebuie să fie, face un semn, scoate ceva ca un geamăt, sigur nu e un cuvânt coerent, și întinde mâinile, încercând să îi atingă mâneca.

— Ce e, scumpo? întreabă doamna G., îngrijorată, când femeia se întoarce și Beatrix vede că nici vorbă să fie mama ei.

Sigur că nu e. Fata scutură din cap și simte cum roșeața îi urcă în obraji, în timp ce oamenii își fac loc pe lângă ele, pe lângă galantarele cu farduri și parfumuri, pe lângă poșete și bijuterii, îndreptându-se spre ușa principală.

— Îmi cer scuze! murmură Beatrix. Am crezut că văd pe cineva.

M-am înșelat, îmi pare rău.

Își dă seama că, pe toată durata acestei serii de cumpărături, nu se gândise nici măcar o singură dată la mami. Oare ce-ar fi zis despre asta? Ar fi fost de acord cu rochia? Oare nu ar trebui să se ofere ea, Beatrix, să o plătească, chiar dacă nu are bani deloc? Poate că tata ar putea să îi trimită ceva. Doamna G. se îmbulzește înainte, lângă ea.

— Vai, Bea, zice și Beatrix vede cum i se insinuează pe chip o urmă de îngrijorare, așa cum face de câte ori fata se închide în sine. Au aici niște brioșe cu afine absolut delicioase. Ce-ar fi să ne îndulcim puțin, înainte de plecare?

Beatrix clatină iar din cap, brusc furioasă pe femeia asta care pare să aibă totul și nu are nevoie de nimic. Își dă seama că i-a rănit sentimentele, dar nu are cum să îi explice ce gândește. Apoi fața doamnei G. revine la calmul obișnuit. E un fel de scut, Beatrix știe asta. A învățat că toată lumea poartă o mască.

— Atunci, hai să mergem la mașină, scumpo. A fost o zi lungă.

Pe drumul spre casă, Beatrix se uită pe geam. Cu două zile în urmă a nins și acum chiar și frumosul Boston e cenușiu și murdar. Se întreabă dacă și acasă e zăpadă. Cum se poate să fie război? Atât de desse pare că trăiește într-un basm, pe un tărâm unde cumperi rochii elegante, mergi la petreceri și mănânci brioșe cu afine. Fata din poveste e altfel decât cea de acasă. E o fațadă, își spune, în curând o să se întoarcă la adevăratul ei cămin și toate acestea vor deveni ceva ces-a întâmplat odată, într-un vis. Ce prostie din partea ei să creadă că familia din vitrină e familia ei, ce ridicol să

creadă vreodată că locul ei e aici! Se uită la ceasul de la mână, care e fixat tot pe ora Londrei. Acasă e opt seara. Părinții ei stau pe întuneric, lumânările se topesc până nu mai rămâne aproape nimic, înainte să se stingă singure.

Reginald

De Crăciun, Reginald aranjează un apel, folosindu-se de telefonul de la fabrică. Bate cu pasul biroul rece și întunecat al supervizorului, așteptând ca telefonul să sune. Millie stă chiar lângă aparat.

— Au uitat, zice ea, după cinci minute.

— Prostii, răspunde Reginald, e vreo problemă cu stabilirea legăturii, atâta tot. O grămadă de lume sună acasă astăzi.

— Noi ar fi trebuit să fim cei care sună, zice Millie și Reginald închide ochii.

Nu are rost să îi răspundă.

Tresar amândoi când telefonul sună în sfârșit și Reg o privește aproape surprins pe Millie. Femeia ridică receptorul înainte de al doilea apel.

— Scumpa mea, iubirea mea.

Pe întuneric, Reg privește cum chipul îi devine iar dur.

— Da. Bună, Nancy! spune ea acum. La fel și ție.

Millie seamănă cu mama ei la voce: la fel de rece, de oficială. Cele două femei vorbesc câteva minute și Reg nici nu le prea ascultă, atât e de dornic să-și audă fetița. Apoi aude cum vocea lui Millie se înviorează.

— Scumpete, zice, iubirea mea.

Apoi începe să plângă atât de tare, încât nu mai poate vorbi. Reg îi ia receptorul din mână și îl ține în așa fel ca amândoi să audă.

— Beatrix, vorbește cu noi.

Și ea așa face. Vocea ei dragă se ridică din întuneric, cu momente de stridentă tăcere între cuvinte.

Când se întorc spre casă și traversează străzile bine știute, acum stranii din pricina întunericului în care sunt scufundate, Millie e tăcută și distantă, ține mâinile în buzunar, iar buzele, strâns lipite.

Reg știe că vocea lui Beatrix a sunat diferit la telefon, dar i se pare greu să spună exact în ce fel. Accentul, în mod clar. „Vai, frate” spusese la un moment dat. Sporovăise despre o petrecere la care a fost cu William - sau fusese cumva vorba de Gerald? Reg face încă eforturi să îi deosebească. Și apoi, când vorbise cu Ethan, acesta o numise Bea. Era în asta o familiaritate care ar fi trebuit să îl liniștească temerile, ar fi trebuit să îl facă să simtă că fata e în siguranță și e bine, însă, în loc să-l calmeze, i se cuibărise în stomac și îl rodea.

— Crăciun fericit! îi urează Millie mai târziu, cu paharul ridicat, în apartamentul în beznă unde doar mucul lumânărilor luminează încăperea.

Reginald ridică și el paharul, dar nu reușește să-și găsească cuvintele cu care să îi răspundă.

Gerald

Aseară, înainte de culcare, începuse să ningă și Gerald, când se trezește, descoperă încântat că geamurile sunt acoperite cu flori de gheață care seamănă cu crengile unui brad. Nu există doi fulgi la fel. Gerald se minunează de mulțimea posibilităților. Continuă să ningă, zăpada e suflată încolo și încoace și lumea a amuțit. Încă nu e nimeni altcineva treaz. Când îi dă drumul lui King afară, pe ușa din spate, câinele dispare într-un noian de zăpadă și apoi țopăie pe toate patru labele, săltând spre următoarea lui țintă din zăpada așternută pe peluză.

Gerald acoperă geamul ușii cu respirația lui caldă și apoi își scrie inițialele cu arătătorul: „GG, vârsta: nouă ani”. Nu are niciun chef să iasă afară. Într-o zi ca asta, bucuria lui nu este că nu mai merge la școală. Îi place mult școala, deși a învățat să nu o spună niciodată cu voce tare, într-o astfel de zi însă, poate să rămână acasă și să lenevească. Poate să se ocupe de colecția lui de timbre sau să o ajute pe mama la bucătărie ori să joace ceva cu Bea. Willie o să vrea să iasă sau să meargă la săniuș cu prietenii lui, să facă o cursă hurducăită la vale, de pe deal.

Când aude pași pe scară, se întoarce într-acolo. E Bea, care coboară fără zgomot, ca de obicei, și, tot ca de obicei, e deja îmbrăcată de ieșit. Gerald nu a văzut-o niciodată în cămașă de noapte. Oare și ea poartă cămașă de noapte, ca mama? Poate că poartă pijama, ca el.

– ’Neața, G., zice fata, cu fața senină și ochii mari, N-am văzut niciodată atât de multă zăpadă.

Se oprește lângă el, la geam, și rămân amândoi, așa, fără să vorbească, cu umerii lipiți, privind cum King sare și se tăvălește.

– Uite, zice Bea, arătând cu degetul. Ce fel de urme crezi că sunt alea?

– De iepure, probabil. Sau poate de pisică.

– La oraș, iarna e altfel, spune ea într-un final și dă din cap. Apartamentul nostru e la etajul patru, așa că nu mi s-a întâmplat niciodată să mă trezesc și să văd o lume atât de albă.

Gerald rămâne tăcut. A învățat că cel mai bun mod ca să o facă să se deschidă este să nu îi pună prea multe întrebări, deși mereu arde de nerăbdare și în capul lui întrebările se ciocnesc unele de altele.

Îi place să o știe aici. La început a fost palpitant, dar acum Bea face parte din familie; a preluat un spațiu despre care Gerald nici nu-și dăduse seama că e gol, până când nu l-a umplut ea. Îl adoră pe Willie, dar știe că fratele lui nu mai e interesat de el; îl tolerează doar, în cel mai hun caz, și Gerald simte că se îndepărtează tot mai mult. Și aici intervine Bea. Îi place că ea îi spune G. În timp ce stau acolo amândoi, își dorește mai mult decât orice să o țină de mână sau să o cuprindă pe după umeri, să o sărute pe obraz, dar știe că nu trebuie, așa că se mulțumește să o simtă aproape. Beatrix răsuflă pe geam și pe dâra aburită scrie chiar deasupra inițialelor lui: „BT, vârsta: unsprezece ani". Rămân acolo amândoi, până când King reapare, cu trufa acoperită de zăpadă udă, și se milogește să

fie lăsat să intre.

Millie

În primăvara aceea, Millie decide într-o bună zi să golească dulapul lui Beatrix. Se gândește că toate trebuie să îi fi rămas deja mici și fata nu pare că se va întoarce curând acasă. Ce fusese în mintea ei de păstrase toate aceste haine? Speranța nerostită ca fiica ei să revină acasă înainte de sfârșitul anului se stinge cu fiecare zi. Oricum, probabil că fata nu o să mai vrea niciuna dintre acele haine. A devenit foarte rafinată. Mai demult, primise o fotografie făcută de Crăciun, în care Beatrix stă în fața unui brad uriaș, superb împodobit. Îngerul din vârful bradului atingea tavanul înalt. Ramurile erau luminate de lumânări adevărate și globurile de sticlă reflectau lumina acestora. Beatrix avea părul lung până la umăr, întors la vârfuri, și bretonul dispăruse sau cel puțin era ținut spre spate de o bentiță. Millie nu recunoscuse rochia, era foarte elegantă și, după părerea ei, arăta puțin cam prea de adulți, puțin cam prea mulată peste bust și cu decolteu. Și ce era cu perlele acelea?

Millie îl întrebase atunci pe Reg:

— Crezi că ar trebui să le trimitem bani de haine?

Nu am discutat niciodată despre asta.

Acesta ridicase din umeri.

— Sincer, Mil, răspunsese el, ridicând din umeri, cred că ei se bucură să îi cumpere haine.

– Dar perle? îi cumpără perle?

– Dacă așa vor, ce e rău în asta? replicase Reg și clătinase din cap. Se pare că au bani destui.

Asta e ce o îngrijorează pe Millie. Cât de neînsemnată o să se pară lui Beatrix viața, când se va întoarce. Nu vor fi petreceri stilate, ieșiri la meciurile de baseball sau seri de concerte simfonice. E fericită, bineînțeles, că fiica ei pare să fie atât de bine îngrijită. Pare să aibă un grup drăguț de prieteni. Întoarcerea va fi cu atât mai dificilă. Beatrix nu o să mai fie o fetiță. Nu mai este o fetiță. Au trimis-o de lângă ei ca să aibă parte de copilărie. Nu își dăduseră seama însă că decizia lor însemna că vor fi lipsiți, în schimb, tocmai de copilăria ei. Millie are sentimentul că i s-a furat ceva și că niciodată nu îl va mai primi înapoi.

De aceea, într-o dimineață frumoasă de sâmbătă, rămâne acasă, când ar fi trebuit să iasă, pentru că iarna se terminase în sfârșit, străzile și parcurile erau pline de lume, iar în aer plutea o mireasmă de libertate. Reg pleacă să se întâlnească cu amicii și să facă un picnic. Bombele se mai răriseră în ultima vreme și toată lumea e bucuroasă să uite, fie și numai pentru câteva ore, că e război. Millie umple saci peste saci de gunoi cu lucruri de donat și pune deoparte câteva lucruri pentru vecini.

Înghesuit în fundul șifonierului, găsește cățelul de pluș preferat al lui Beatrix de când era mică, un câine Steiff[5], cu o ureche tocită până aproape de rădăcină. Fetei îi plăceau ochii animalului, pe care îi freca cu degetul mare, mai întâi pe unul, apoi pe celălalt, o modalitate di liniștire care o ajuta să se calmeze. Millie îl aruncă la gunoi - pentru că, sincer, ce să mai facă o fată aproape matură cu

un animal de pluș? -, însă apoi, când se oprește alarma și se întoarce din adăpost, se duce la tomberon, deschide sacul și pipăie pe întuneric după cățelul cu blana încâlcită.

Așază animalul de pluș pe scrinul ei, dar privirea câinelui i pare neiertătoare. Reg se plânge și el.

— Musai să fie insecte în chestia aia, Mil. Plus că e o marcă germană. Nu-l vreau în casă.

Când iese afară, Millie ascunde câinele în fundul sertarului de la noptiera ei, unde ține acum și plicul cu șuvița din părul lui Beatrix, și acea primă telegramă.

Șifonierul lui Beatrix e gol . Millie îl mătură și șterge de praf chiar și raftul.

Reginald

Când încep să cadă bombele, chiar după ora unsprezece, Reginald tocmai se pregătește să o ia spre casă de la cârciumă. Toată lumea din local se repede la adăpostul Anderson[6], aflat în grădina din spate, și se bulucește înăuntru. Bărbații stau așezați unii în poala altora, cu halbele încă în mână. Râsetele încetează când își dau seama că nu va fi o seară obișnuită. Bombele cad una după alta, fără nicio pauză. Zgomotul e asurzitor. Mașinile de pompieri se pornesc undeva pe aproape. Caii nechează. Brian, unul dintre tovarășii lui Reg de la muncă, nu mai are astâmpăr.

— Băieți, trebuie să ieșim și noi, să dăm o mână de ajutor. În seara asta e lună plină. Nemțălăii pot să vadă tot orașul, luminat ca o reclamă din West End.

Reginald îi spune că el ar trebui să meargă acasă, dar pe urmă își dă seama că Millie probabil e deja în adăpostul blocului. E mai bine să rămână și să fie de ajutor. Așa că el, Brian și alți câțiva bărbați ies din adăpost și sar în mașinile de pompat apă, care se îndreaptă spre nord.

— Nu e apă destulă, îi zice lui Reg un pompier. E reflux. Nu reușim să facem față la volumul ăsta.

Mașina oprește și toată lumea se precipită să coboare. Reg aude un strigăt de ajutor. Se duce la cea mai apropiată casă bombardată, din ale cărei ferestre de sus izbucnesc flăcări, și ajută o femeie să își scoată de sub dărâmături copilul.

— E încă în viață, slavă Domnului! zice femeia. Doamne, credeam că s-a terminat cu teroarea asta.

Reg dă ajutor toată noaptea și face tot ce e nevoie. Intră într-o casă în flăcări, să recupereze un album cu poze de căsătorie. Ridică un birou de pe piciorul unei femei. Se așază pe bordură să-și tragă sufletul și un băiat îi oferă un biscuit.

— Ești de pe aici? îl întreabă Reg și băiatul dă din cap.

— Casa noastră a fost bombardată acum câteva luni, zice copilul. Eu locuiesc cu mătușa mea mai jos pe stradă.

— Părinții tăi, spune Reg, însă, în timp ce rostește vorbele, știe răspunsul.

— S-au dus, zice băiatul. Totuși mătușa mă îngrijește bine.

Reg dă din cap, dar nu e în stare să vorbească. Adeseori se simte vinovat că Beatrix e departe și în siguranță. O femeie trece în fugă pe lângă ei, spre o casă în flăcări.

— Cartelele mele pentru rații, strigă ea, azi am uitat să le iau cu mine la muncă. Ce-o să ne facem?

Până la sfârșitul nopții, tot orașul e în flăcări. Mai târziu, se află că bombardierele nemțești au executat peste cinci sute cincizeci de misiuni de zbor și unele dintre echipaje au revenit chiar și de două, trei ori. Când Reginald pleacă în sfârșit spre casă, să vadă ce s-a întâmplat cu Millie, se uită către centrul orașului. La început crede ci e soarele, care răsare dincolo de fumul gros, și se simte ușurat că noaptea, noaptea asta îngrozitoare, s-a terminat. Apoi își dă seama că lumina portocalie vine de la Palatul Parlamentului, din care se înalță peste tot flăcările.

Bea

În fiecare vară, la începutul lunii iunie, de îndată ce se termină școala, familia pleacă la Maine, unde rămâne până la sfârșitul lui august. Plecarea pe insulă, așa îi spun. Lui Bea i-au trebuit luni întregi să înțeleagă că insula era a lor și numai a lor. Casa fusese construită de tatăl doamnei G., acum le aparține domnului și doamnei G., iar într-o bună zi va trece în proprietatea lui William și Gerald. Cei doi deja se ceartă pe cum își vor împărți lunile de vară când vor crește, când fiecare va avea familia lui. Amândoi vor luna iulie, ca să poată instala artificii și să organizeze o petrecere pe cinste.

Le place foarte mult insula și, chiar dacă Bea ar vrea să le împărtășească entuziasmul, nu se poate gândi decât la apă. Băieții vorbesc fără încetare despre cum o să înoate până la ponton, cum o să înoate în jurul insulei – „Anul trecut am făcut înconjurul în mai puțin de o oră”, se fălește William - și cum o să înoate până în oraș. Bea nu știe sa înoate, dar nu prea are idee cum să le spună asta. Toți par să se simtă la fel de bine în apă ca pe insulă. Și pare să fie ceva ce ar trebui și ea să știe cum să facă. Poate că nu e chiar așa de greu, se gândește, poate că aș putea să mă prefac. Simte totuși cum i se taie respirația când se gândește la asta.

Îi mărturisește până la urmă doamnei G., în seara de dinaintea plecării, în timp ce stă în cadă și aceasta o săpunește pe spate.

— Treaba e, începe Bea, timid și din senin, în timp ce își

cuprinde genunchii cu brațele, treaba e că nu știu să înot.

Începe să plângă cu adevărat, în hohote. Se consideră o bleagă.

— Vai, scumpa mea, dulceață, zice doamna G., îmbrățișând trupul ud al fetei cu brațele ei uscate. N-ai de ce să plângi. Doar că noi așa am crezut, asta-i tot. Nici nu mi-a trecut prin cap să te întreb.

Se oprește și își mușcă buza. Bea își amintește de acea primă baie, acum atâtea luni în urmă, și știe că doamna G. o evaluează din nou, oarecum. Niciodată nu o face cu răutate, Bea știe asta, dar tot o privește cumva de sus și fata își dă seama dincolo de cuvinte, după cutele din jurul gurii.

— Dar e logic, bineînțeles, pentru că ai crescut în Londra și tot restul. Nu-ți face griji însă. O să te învățăm să înoți cât ai zice pește.

Bea nu e foarte sigură că așa va fi. Pe drum, odată ce au intrat în New Hampshire, oceanul pare să devină o prezență constantă, mereu în dreapta lor.

— Când ajung în oraș, Gerald strigă deodată, arătând cu degetul spre un petic de pământ înverzit ce se zărește din port:

— Uite. Uite insula.

Un prieten, un localnic care are o barcă uriașă cu motor, îi așteaptă la chei și îi duce până acolo, cu tot cu valize și provizii, și câine. Bea e singura care are o vestă de salvare. Stă lângă King, care își ține urechile lipite pe spate și ochii holbați, și își imaginează că la fel arată șl ea. Domnul G. Îi întinde mâna și o ajută să coboare din ambarcațiunea care se leagănă și, în acea primă noapte, se

chinuie să adoarmă, din cauza valurilor care se lovesc ritmic și persistent de stâncile coastei.

Băieții abia așteaptă și, a doua zi dimineață, imediat după micul-dejun, se duc înot până la pontonul plutitor. Bea îi urmărește cu privirea de pe țărmul stâncos. Se apleacă și-și trece degetele prin apa rece ca gheața. E locul preferat al băieților și ea își dă seama cât de rar se întâmplă să le placă amândurora același lucru. De trei ori se iau la întrecere, până la ponton și înapoi. Câinele înoată pe lângă ei și William câștigă de fiecare dată. Bea îi aude cum sporovăiesc în timp ce înoată și cât stau, epuizați, întinși pe pontonul însorit, înconjurați de apa verde-albăstruie și sclipitoare a mării. Își dorește cu disperare să fie și ea acolo. Se simte exclusă, o senzație pe care nu a mai trăit-o de multă vreme.

În dimineața următoare, coboară și îl găsește pe domnul G. așezat la masa din bucătărie.

— Azi e ziua cea mare, zice el și îi zâmbește.

— OK, spune fata și se ține și mai dreaptă. Ziua pentru ce?

Chiar dacă o sperie, Bea îl place pe domnul G. și de multe ori preferă compania lui, în locul doamnei G., care are cele mai bune intenții, mereu, dar și o energie care te poate slei.

— Mergem să înotăm, spune domnul G. Doar noi doi.

După micul-dejun pornesc spre partea cea mai îndepărtată a insulei, pe o cărare ce taie prin pădurea de brazi, prin covorul de ace moi care acoperă solul.

— Apa e ceva mai caldă în partea asta, explică domnul G.

Își scoate apoi pantofii și, în costum de baie și tricou, intră în

apă până la piept, în timp ce o ține strâns de mână.

Îi fixează sub bărbie o cască de înot, înainte să o învețe cum să-și bage fața sub apă și să facă bulbuci, în timp ce își leagănă capul de la stânga la dreapta. Îi arată cum sarea mării o va ajuta să plutească. Bea aproape râde, luată prin surprindere de zonele cu apă mai caldă. Domnul G. o duce din ce în ce mai departe spre larg, se îndepărtează de insulă, o susține tot timpul, e mereu lângă ea.

În prima săptămână de ședere pe insulă, fac la fel în fiecare dimineață. Bea se trezește mai devreme în fiecare zi și îl găsește pe domnul G. la masa din bucătărie, așteptând-o. E frig, dar se obișnuiește cu asta, aproape că ajunge să întâmpine cu bucurie felul cum i se taie puțin respirația când apa rece o ia prin surprindere. Către finalul săptămânii, domnul G. nu o mai susține.

De la fereastra camerei, Bea zărește orașul. Pe insulă au câteva bărci mici cu vâsle - o „flotă”, cum îi spune William, dând cinic ochii peste cap, așa cum face și Gerald, dar fără cinism -, așa că pot vâsli până acolo de câte ori doresc. În oraș există o băcănie, un restaurant, poștă și câteva magazinașe; mai sunt și terenuri de tenis și prieteni, alte familii care locuiesc fie acolo, fie pe alte insule. Înainte ca vara să se termine, își spune Bea, va ajunge să înoate până în oraș.

Reginald

Reginald se înscrie în Home Guard[7] și îi explică lui Millie că simte nevoia să se implice.

— Cred că e important ce fac la fabrică, îi spune, dar trebuie să fac mai mult. Nu are rost să stau degeaba seara și în weekenduri. Mai bine să fiu pe străzi, să dau o mână de ajutor.

Adevărul e că Reg ar face orice numai să scape din apartament. După muncă se duce des să bea o halbă, doar ca să mai amâne întoarcerea acasă, pentru că nu știe ce îl așteaptă dincolo de ușă. Sunt zile când totul e bine și atunci își amintește de fata de care s-a îndrăgostit acum atâția ani. În altele însă, Millie e furioasă pe orice. El nu face nimic bine. Știe că e prea simplist să se gândească că viața s-a împărțit în două, cu Beatrix și după Beatrix. De vină sunt afurisitul ăsta de război, afurisitele de bombe. Au schimbat totul.

Acum își dorește să se fi înrolat la început, în 1939. Pe atunci depășise însă cu un an vârsta de înrolare și experiența fratelui său în Primul Război îl făcuse precaut, deși ar fi vrut să lupte. Simțise cum corpul îi e cuprins de o mare ușurare că nu mai trebuie să se înroleze. Nu voise să se despartă de Millie și Beatrix și acum fiica lui e dincolo de Atlantic, iar soția, absorbită de propriile îngrijorări.

Millie nu e singura. Toți tovarășii lui de muncă se plâng de nevestele lor, de cât sunt de obsedate de ce li se întâmplă copiilor

pe care i-au trimis de acasă. Nimeni dintre cunoscuții lor nu și-au trimis totuși copiii în America. Reg continuă să creadă că a fost o alegere corectă. Pare tot mai probabil ca America să intre în război. Cu toate acestea, acolo e mai multă siguranță. Dacă Beatrix ar fi în zona rurală, acolo unde au ajuns mulți dintre copii, Reg ar sta mereu ca pe ace. Îi place că nu mai trebuie să-și facă griji. Fata e hrănită bine, merge excelent cu școala și e cu o familie care îi poartă de grijă.

Într-o sâmbătă, când se întoarce de la instrucție, o găsește pe Millie pe canapea, fluturându-i o scrisoare.

— E una nouă, zice ea zâmbind. Vrei să ți-o citesc cu glas tare?

Millie are însă vocea pițigăiată și Reg simte mirosul de alcool chiar înainte de a vedea sticla. Așa se întâmplă de multe ori sâmbăta.

— Dă-i drumul, spune și se prăbușește în fotoliu, unde își desface ghetele din șireturi și le azvârle cât colo.

Instrucția e mai grea decât își închipuise că va fi, dar îi place că îi ține mintea și corpul ocupate timp de multe ore. E greu să te mai gândești la altceva.

— „Dragă mami și tati”, citește Millie. „Azi am prins un lufar! Am ieșit în larg cu una dintre bărcile mari ale unui vecin. Peștele l-am prins chiar eu și pe urmă doamna G. l-a gătit, cu lămâie și unt. A fost delicios.”

Millie se oprește din citit și ridică ochii în tavan, traversat de la est la vest de crăpătura rămasă în urma unei explozii de la începutul războiului.

— N-am mâncat niciodată lufar, zice ea și pronunță „lufar” cu accent american, în timp ce silabisește cuvântul. Mă întreb ce gust are.

Reg își toarnă și el un pahar din sticla de pe măsuța de cafea.

— De pește, probabil, spune și Millie râde.

— Te-ai prins, zice. Chiar că de pește.

Femeia are un râs strident. Continuă să citească scrisoarea, plină de chestii privind viața estivală în America: mâncare, drumeții, tenis și apusuri. Câinele s-a rănit la o labă. Beatrix l-a învins pe Gerald la o întrecere înot. I-a învățat pe băieți să facă bărcuțe de hârtie, exact așa cum o învățase Reg pe ea.

— Tu ce crezi, îl întreabă Millie, oamenii ăia au idee măcar că e război? Că în fiecare zi mor oameni?

— Doamne, Isuse! oftează Reg. Fata e fericită. Nu asta am vrut?

— Eu am vrut să o țin aici, zice Millie.

Pe Reg discuția l-a obosit.

— Millie, încetează să mai pui pe tapet ce a fost. Așa apucă să copilărească.

Reg simte că băutura îl dovedește, simte cum cearta îl absoarbe.

— Stai să-ți spun ce am auzit mai deunăzi. La țară, copiii sunt puși să doarmă prin hambare. Un băiat a fost bătut pentru că a spart o farfurie.

Se oprește și se întreabă dacă ar trebui să îi spună și ce e mai rău. Da, hotărăște că Millie trebuie să știe.

— Am auzit că o fată, fix de vârsta lui Beatrix, a fost violată de tatăl din casa unde a ajuns.

Millie nu pare șocată. Probabil că auzise și ea la fel, din bârfe.

— Și de unde știm că nu i se întâmplă la fel și fetei noastre? Nu îl cunoaștem pe bărbatul ăla. Pe cei doi băieți. Nu te gândești niciodată la ce s-ar putea întâmpla pe ascuns și mascat în interiorul acestei vieți idilice? Dincolo de cuvintele astea frumoase?

Îi flutură scrisoarea pe sub nas.

— Habar nu avem. Beatrix ne prezintă o lume așa cum vrea ea să o vedem. Și noi facem la fel cu ea. Nu are nici cea mai mică idee cât de mult luptăm noi, cât de nefericită sunt. Nimeni nu știe ce se întâmplă de fapt, în spatele ușilor închise.

Reginald se chircește în fotoliu și închide ochii. Se gândește că Millie nu crede ce spune. E doar beată și încearcă să îl provoace. În adâncul sufletului, știe că Beatrix e bine. Crede în ce le povestește. Povestirile ei îl bucură. O și vede urcând pe pontonul plutitor, din apă, cu un zâmbet pe chip, cu părul ud revărsându-i-se pe spate.

Surâde.

— Tu! șuieră Millie. Te guduri pe lângă americanii ăia. Sunt la fel de dezgustători ca noi.

Nancy

Stă întinsă pe burtă, pe pajiște, și pretinde că citește o carte, dar se întreabă dacă în weekendul ăsta ar trebui să meargă toți să ia masa în oraș. Sărbătoresc un an de când Bea e în familia lor. Nancy e convinsă că fata știe de asta și e la fel de sigură că uitucii ei de băieți nu au nici cea mai vagă idee. Se întoarce pe spate și își acoperă ochii cu mâna, în timp ce privește la cei trei copii aflați pe pontonul plutitor.

Gerald a învățat-o pe Bea să plonjeze. La începutul verii, nici măcar nu știa să înoate. Ce șoc fusese pentru ei toți! Nancy știa că fata crescuse în Londra și așa mai departe, dar, sincer, e ceva necesar să-ți înveți copilul să înoate. Cum au putut să o urce pe vaporul ăla, când ea nu știa să înoate? Ethan a lucrat cu ea în fiecare zi, mai bine de o săptămână, și apoi au făcut o demonstrație grandioasă, în care Bea și King au înotat împreună până la pontonul plutitor, în timp ce William înota în fața lor și Gerald era ariergarda. Ethan deborda de mândrie când le-a făcut cu mâna copiilor, de la mal. Când William a vrut să o învețe să plonjeze, Bea îl refuzase, mulțumită să alunece de pe ponton în apa neagră, cu picioarele înainte. Felul în care executa mișcarea devenise tot mai hotărât și Nancy știe că vrea să învețe să plonjeze, ca să se poată întrece cu William. Nu o să câștige, bineînțeles, dar se va descurca bine. Nancy bănuiește că ar merge chiar mai bine decât crede William.

Acum el stă întins pe spate, pe ponton, și Bea plonjează iar și iar, în timp ce Gerald ține o trambulină de pe care ea să sară. Nici Nancy nu ar vrea ca William să o mai învețe altceva. Gerald e cel care are răbdare. Nancy nu aude ce își spun, dar din când în când răzbat până la ea hohotele de râs ale fetei.

Ce mult le-a schimbat Bea viețile! Mai ales pe insulă. Înainte, cam pe vremea asta, William și Gerald ar fi fost deja ca șoarecele și pisica, sătui unul de altul. Nu puteau să fi crescut doi băieți mai diferiți de atât. Mereu îi spune lui Ethan că, dacă ar putea să facă din doi unu, ar avea un copil perfect. Puterea unuia e slăbiciunea celuilalt. Când erau mici, se înțelegeau bine, deși William obosea repede din cauza energiei nesecate și a umorului lui Gerald. Pe măsură ce au crescut, Nancy i-a privit cu tristețe cum se depărtează unul de celălalt, pe măsură ce William a început să iasă mai mult în lume. Nu e ceea ce sperase. Bănuiește - nu știe, pentru că nu a întrebat - că lui Gerald îi e dificil să își facă prieteni la școală. Își imaginează că în compania altor copii e stângaci și prea sensibil. Mintea și inima lui sunt aproape un tot. William, pe de altă parte, e mereu în centrul unei găști de băieți și preferă, de departe, compania acestora, în locul oricui din familie. Acum pare adeseori neliniștit, arareori mulțumit cu locul în care se află. Furia i se poate aprinde din orice. Anii de liceu - care vor începe când se întorc, peste doar câteva săptămâni - o îngrijorează într-adevăr.

Bea însă a mai aranjat puțin lucrurile, chiar fără să o știe. Ca și cum prezența ei a schimbat echilibrul familiei. Până și Ethan a ajuns să o placă. La început, Nancy nu fusese sigură că bărbatul ei

se va da vreodată pe brazdă. Ieri, după cină, Bea a rămas lângă el, pe verandă, și au privit împreună apusul. Nu și-au spus niciun cuvânt, doar au stat acolo, nemișcați, până când cerul a început să se golească de culoare.

„Da, sâmbătă, masa la restaurant”, își spune Nancy. Să serbeze nu doar aniversarea, ci toate trei zilele de naștere ale copiilor, din august. Greu de crezut că împlinesc zece, doisprezece și paisprezece ani. Homar, știuleți de porumb și un tort minunat de ciocolată, poate și cu niște înghețată bună de mentă

Bea

Bea își dorește ca vara să țină o veșnicie. Sunt în Maine de trei luni deja și îi e groază că peste două zile vor pleca. Băieții au părul lung și dezordonat. Ora de culcare e abolită. Mesele lasă mai puțin impresia că sunt o prelungire a școlii - acasă, lecțiile domnului G. tind să amâne cina - și sunt mai dezorganizate. Bea poartă toată ziua o salopetă - pasată de la William - trasă peste costumul de baie. Fiecare zi înseamnă o aventură nouă, chiar dacă fac lucruri pe care le-au mai făcut, iar și iar, înainte.

Cât de ușor se scurg și se desfășoară zilele. Lucrurile decurg simplu, unele din altele. O drumeție în pădure poate să se încheie cu William și Gerald plonjând ca o ghiulea de pe stâncile înalte. Sau o zi în care culeg fructe de pădure și își umplu gura și gălețile poate să însemne că după-amiază se fac prăjituri - brioșe sau tarte - și bucătăria e acoperită de făină, ouă și zahăr. Culeg lucruri pe care să le expună apoi prin casă: conuri de pin, scoici, pene de păsări. Până și zilele cu ploaie sunt sublime. Casa e ticsită de cărți. Lui Bea îi place să citească pe canapeaua verde și decolorată din living și își lasă jos cartea, când și când, să privească ridicându-se din apă pâcla, până când atinge cerul alb și apoi se amestecă cu el.

Familia Gregory este și ea mai relaxată. Doamna G. muncește în grădină, înfruntă apa rece în fiecare zi înainte de prânz, iar după-amiezile stă la soare, lăsându-și jos de pe umerii pistruiați bretelele costumului de baie. Chiar și domnul G. e altfel aici. Și nu doar la

cină. A învățat-o pe Bea să înoate și cum să vâslească, cum să facă brioșe și cum să arunce pietrele ca să salte pe apă. Se întâmplă des ca el să dispară câte o jumătate de zi - să pescuiască lufar, cu barca, să se plimbe prin pădure sau să picteze acuarele în fața vechiului hambar - și, când se întoarce, se așază pe veranda din față, cu un pahar de whisky într-o mână și pipa în cealaltă, să privească trandafiriul cerului la apus.

Azi, Bea traversează înot până în oraș. A făcut deja de două ori înconjurul insulei, o distanță mai mare decât cea până în oraș, deși e un traseu mai ușor, pentru că se ține pe lângă țărm tot timpul. Pe acest traseu poate să dea peste bărci, sunt valuri înspumate, poate și flux. Băieții o vor însoți într-o barcă, în urmă, iar domnul și doamna G. se vor duce dinainte în oraș, să o aștepte cu prosoape și haine uscate. William i-a spus că el are nevoie de patruzeci și cinci de minute, așa că Bea se așteaptă ca ei să îi ia în jur de o oră.

Înainte să plece spre oraș împreună cu soția sa, domnul G. o ia deoparte și îi spune:

— Ești în stare să o faci. Sunt convins. Ești o înotătoare puternică și sunt foarte mândru de tine. Nu m-aș fi gândit niciodată că vei învăța atât de repede, dat fiind că te-ai apucat de înot abia la începutul verii.

Bea dă din cap și se uită la el, răsucindu-și o șuviță de păr.

— Dar, dacă obosești, calcă apa până când ajung băieții la tine. Îmi promiți că așa o să faci, da?

O îmbrățișează scurt - nu-și amintește dacă domnul G. o mai făcuse vreodată până atunci.

— O să calc apa, dacă am nevoie, îi răspunde, privindu-l în ochi. Dar n-o să am. O să reușesc.

— Bravo, fata mea, așa te vreau! zice domnul G. și îi face cu ochiul.

Marea e calmă azi, o pânză albastră care se întinde între insulă și oraș. Poate să vadă și turla ascuțită a bisericii, unde merg în fiecare dimineață de duminică, și turnul mai scund al bibliotecii, unde Bea își petrece multe ore citind, așezată ghem pe jos. Le face băieților cu mâna, în picioare lângă barcă, apoi își leagă casca sub bărbie și pășește în apă ca și cum ar avea de gând să meargă până în oraș. Pe măsură ce înaintează, frigul îi pătrunde în corp. Nu mai simte sub tălpi fundul pietros, se împinge în picioare și începe să înoate, încet, ritmic, respiră și face bule de aer, așa cum a învățat-o domnul G. Pe măsură ce avansează, simte cum trupul i se încălzește treptat. Din când în când se uită în față, să se asigure că e pe direcția bună, dar cel mai mult se concentrează pe mișcări și pe felul cum respiră, amintindu-și uneori să nu uite să bată apa cu picioarele. Știe că băieții sunt în spatele ei și că domnul și doamna G. sunt în oraș, uniți toți cu o linie, cu ea la mijloc.

Face o pauză și se întoarce pe spate și atunci ridică capul și le face băieților cu mâna. Gerald se ridică în picioare și flutură frenetic brațul, cât pe ce să-și piardă echilibrul. William o salută, apoi îl smucește pe Gerald să se așeze. Bea aproape că izbucnește în râs, la cât de previzibili sunt, cât de mult simte că o protejează - „ca într-un sendviș”, își spune - și cât de în siguranță o fac să se simtă. Se rostogolește iar, înoată puțin bras, apoi revine la craul.

„Ce ar zice mami dacă m-ar vedea acum? Tati ar fi mândru”, se gândește Bea, dar despre mami nu știe sigur. Oceanul ăsta în care înoată chiar acum, oceanul care o desparte de ei, a devenit tot mai mare de un an încoace. Viața aceea, fata de atunci au început să se evapore. Încă mai scrie acasă în fiecare duminică, dar acum se chinuie să umple o pagină. Și scrisorile de la ei par mai scurte și mai puțin personale. Ca și cum nu ar mai ști despre ce să îi scrie. Pun o groază de întrebări. Tata nu îi mai spune glume. Bea s-a bucurat când a aflat, din ultima scrisoare, că în Londra bombardamentele aproape au încetat. Hitler și-a mutat atenția în altă parte. Nu sunt în siguranță încă; tata i-a spus încă de la început că nu se va întoarce acasă până când războiul nu se termină.

Când ridică iar capul, își simte brațele și picioarele grele. Fiecare mișcare pare mai dificilă decât cea dinainte. Acum e însă mai aproape. Domnul și doamna G. luaseră barca albastră, Bea o vede ancorată la chei și știe că și ei trebuie să fie pe undeva pe aproape. Începe să treacă pe lângă ambarcațiuni ancorate mai în larg și în cele mai mari sunt oameni care îi fac cu mâna.

– Aproape că ai ajuns, îi strigă un bărbat. Nu mai e mult!

Se temuse că va trebui să treacă pe lângă bărci și oameni, dar îi place atenția lor și le face cu mâna când poate. Apoi o vede pe doamna G., sărind în sus și în jos pe chei, și își dă seama, nu pentru prima dată, că Gerald și doamna G. sunt copii la indigo, unul după celălalt. Pe băieți nu îi vede, dar își imaginează că și Gerald face exact la fel.

Ajunge în sfârșit să simtă plantele care cresc pe fundul apei și,

după câteva tentative eșuate, picioarele simt algele moi. Se oprește din înotat și începe să meargă până la plajă. Domnul și doamna G. vin să o întâmpine pe nisip și doamna G. o înfășoară într-un prosop mare, galben, înainte de a o săruta, repetat, pe obraz.

– Ai reușit, îi spune.

Domnul G. zâmbește.

– Fata mea, zice el iar și Bea și-ar dori să o ia din nou în brațe, însă cel mai mult ar vrea să îl audă pe tatăl ei spunând acele cuvinte, dacă s-ar putea.

Înainte să plece cu toții de pe plajă, se întoarce chiar lângă ei și se așază cu fața spre est, înapoi, către insulă și mai departe de ea, spre mare.

Millie

Millie a ajuns să înțeleagă că despărțirea asta e mai degrabă ca atunci când jelești. Durerea vine și trece în valuri, dar acum, că a trecut mai bine de un an, deprimarea o încearcă tot mai puțin. Într-un fel, e ca și cum Beatrix e dusă pentru totdeauna. Millie a auzit că sunt mame care și-au vizitat copiii în străinătate, dar știe că pentru ea așa ceva nu e posibil. Reg i-a spus asta foarte clar, mai ales după ce au aflat de vaporul acela plin cu copii care fusese torpilat. Nu o va vedea pe Beatrix decât atunci când ea se va întoarce la Londra, la încheierea războiului. Faptul că știe asta i-a permis cumva să meargă mai departe. Sunt momente acum când i se pare că a trecut foarte mult timp, ca și cum maternitatea e ceva ce i s-a întâmplat altei persoane. Femeia asta, americanca, pare să facă o treabă foarte bună. Din când în când lasă totuși invidia să i se strecoare în suflet. Poate că Nancy e o mamă mai bună decât a fost ea vreodată. Pare limpede că Beatrix e adeseori mai fericită decât a fost acasă și Millie nu poate suporta prea mult gândul ăsta. Cel mai bine e când poate să nu se mai gândească deloc. Acum sunt tot mai lungi perioadele când se întâmplă așa.

Ce diferită pare Londra acum, că au încetat raidurile aeriene! Millie simte iar că poate să respire. A dispărut groaza permanentă că vine noaptea. Au păstrat camuflajul, dar acum rămân acasă. Sau, mai degrabă, ea rămâne acasă. Reg e cel mai des pe străzi, cu unitatea lui. Sunt atât de mulți bărbați în vârstă în Gardă, încât

Reg e considerat unul dintre cei mai puternici și mai în formă. A avansat până sus, desigur, așa că e tot mai des de serviciu.

Millie e și ea ocupată. În timpul săptămânii ține contabilitatea pentru câteva prăvălii locale. S-a oferit și voluntar, ca șofer de ambulanță, iar în weekend și uneori seara conduce salvarea prin Londra. E una dintre puținele femei din sistem. A învățat să conducă la ferma bunicilor, la Londra, aproape numai femeile din clasele superioare știu să conducă. Așa că s-a trezit în mijlocul unui grup nou: femei care au crescut în Eaton Square și care și-au petrecut verile în sudul Franței.

Într-o noapte când era de serviciu, a făcut echipă cu Julia Ainsley și, în întunericul ambulanței, i-a povestit despre Beatrix și de faptul că fata locuiește în Massachusetts.

— Vai, e superb în Boston, zice Julia. Sunt sigură că e foarte bine îngrijită.

— Da, răspunde Millie, sunt sigură că așa e.

— Dar trebuie să fie greu să o ai așa de departe de line. Logodnicul meu e în Franța. Sunt nopți când mă trezesc pentru că îi aud vocea. Ți se întâmplă și ție?

— Nu, spune Millie. Doar la început. Dar acum nici nu-i mai știu vocea.

Se oprește și privește pe geam, dar nu vede decât propria reflexie. Îi vine ușor să vorbească unei persoane străine. Lui Reg rar îi spune astfel de chestii. Își aprinde o țigară și coboară geamul, să sufle fumul afară.

— Nu doar că nu-i mai știu glasul, continuă ea, dar apoi nu mai

poate să vorbească.

Auzise despre mame ai căror copii trec, pur și simplu, pe lângă ele, atunci când se întorc. Ce fel de mamă e aia, se întreabă, care nu-și mai recunoaște propriul copil? Strivește țigara în scrumieră.

— Destul, îi spune Juliei, hai să vorbim despre altceva.

Reginald

În cele mai multe dintre seri, Reg rămâne fabrică. În zilele când e de gardă, imediat ce termină tura se schimbă în uniformă și începe să patruleze prin zonă. În timpul ăsta își exersează puțina germană pe care o știe, limba pe care au fost puși să o învețe, în cazul în care li s-ar întâmpla vreodată să prindă un soldat neamț.

Rămâne însă la fabrică și atunci când nu e de gardă; lui Millie îi spune că face de gardă aproape în fiecare seară. În serile acelea, se duce la cârciumă cu alți bărbați și pe urmă se întoarce la cazarmă. Îi place să doarmă în patul de sus și adeseori, la întoarcere, îi scrie lui Beatrix, un pic amețit și relaxat. *Beatrix, scumpa mea, cât de dor îmi e să te văd! Cât de mult mi-aș dori să o cunosc pe fata care ai devenit! Îți amintești cum îți citeam povești și te înveleam la culcare? Presupun că ești prea mare acum pentru asta.* Nu își poate imaginii cum o să fie când ea se va întoarce acasă. A fost îngrijorat de cum se va adapta Beatrix la viața din America. Acum e sigur că nu se va mai adapta niciodată înapoi, la viața cu ei.

Nu trimite scrisorile. În lumina dimineții, la o ceașcă de cafea, le recitește și vede portretizat în paginile acelea un sine fără forță, slab. Umbra a ceea ce a fost odată. Nu vrea ca fata lui să știe cum a ajuns. Așa că aruncă scrisorile pe foc și pisează cenușa pe cimentul șemineului. Într-o dimineață, îmboldit, furios pe lume, îi scrie lui Ethan Gregory și îi cere să trimită răspunsul la adresa fabricii. Îi spune că Millie e îngrijorată din pricina lui Beatrix.

Relatează unele dintre poveștile pe care le-a auzit despre copiii trimiși în zonele rurale. *Strângem bani să vă plătim orice cheltuieli în plus,* îi scrie, deși nu e adevărat. Nu au niciun fel de economii strânse.

Într-un fel nici nu se așteaptă ca bărbatul să îi răspundă. Scrisoarea sosește însă chiar mai repede decât ar fi crezut că e posibil. Nu prea l-a intuit pe omul acela, de fapt. Scrisorile săptămânale sunt scrise de Nancy și sunt niște misive vesele, pline de semne de exclamație și de câte o inimioară sau floare, pe ici, pe colo. Acum vede că Ethan e un tip mai serios. E, desigur, imposibil să știe clar, dar pare un om integru, nu cineva care să țipe, să o bată sau, Doamne ferește, să o abuzeze pe fetița lui. Încep să își scrie unul altuia, despre Beatrix, desigur, precum și despre Churchill și Roosevelt, despre înaintarea constantă a germanilor, despre Japonia. Ethan îi scrie să nu-și facă griji în privința cheltuielilor, deși îl informează pe Reg că nici familia Gregory nu e una înstărită. *Avem proprietăți de valoare, dar nu și bani. Nancy e cea care provine dintr-o familie înstărită.*

Îi mai spune și că el conduce clubul de șah al școlii și povestește cum nu a reușit să o facă pe Beatrix să arate interes față de jocul acesta. *Nimeni acasă la noi nu joacă șah,* scrie el. *Nancy e prea ușor de distras. Gerald e la fel ca ea - rar li se întâmplă să gândească trei pași în avans. William ar fi un jucător excelent, dacă ar vrea să-și petreacă timpul cu bătrânul lui tată.* Reg nu a mai jucat șah din copilărie, dar îi scrie imediat înapoi: *Sunt dispus să facem un joc, dacă vrei.* Încep să joace șah prin corespondență, trimițându-și

tabelul de șah dincolo și dincoace de Atlantic. Când tabelul nu se află la el, Reg își controlează în fiecare zi căsuța poștală de la serviciu. Îl umple de bucurie să descopere tabelul acolo; parcă, atunci când joacă cu Ethan, și Beatrix e mult mai aproape de el.

Nu i-a spus niciodată lui Millie că îi scrie lui Ethan sau că joacă șah cu el. Odată, Nancy a pomenit ceva într-o scrisoare, despre cât e de fericită că soții lor au descoperit un interes comun. *După ce se va încheia războiul,* a scris ea, *va trebui să ne* întâlnim. *Pur și simplu trebuie să veniți pe insulă.* Reg e îngrijorat că Millie o să rețină fraza aceea cu interesul comun. În schimb, ea se oprește la ideea cu insula. *Presupun că e doar amabilă, dar, sincer,* când *Beatrix se întoarce, n-o să călătorim tocmai în America. Când se termină războiul, Beatrix se întoarce definitiv acasă.* Reg știe că ar trebui să îi spună despre șah, dar nu vrea. Vrea să păstreze totul numai pentru el.

Gerald

Gerald a convins-o pe Bea să joace Monopoly. Fata adoră jocul ăsta, el o știe, doar că nu suportă faptul că durează ore în șir. E o versiune a familiei Gregory, pe care mama lor a făcut-o într-un an, de Crăciun, cu casa de Hillside Avenue și școala de băieți, insula și pontonul plutitor. În plus, Willie e plecat cu prietenii, așa că va fi o partidă necompetitivă. Doar se vor distra. Ultima dată când nu jucat toți trei, Willie a răsturnat tabla de joc și a aruncat în aer toate căsuțele și banii. A fost pedepsit și trimis la culcare fără să ia cina.

După trei ore, Bea stă înfofolită pe canapea și geme.

— Pentru Dumnezeu, G.! Nu putem să încheiem odată chestia asta? Ai câștigat.

Gerald îi zâmbește. Niciunuia dintre ei nu îi pasă dacă câștigă sau nu. Mama le aduce o tavă cu fursecuri de ovăz și căni cu cacao.

— Afară e o zi mizerabilă, zice. Asta o să vă mai încălzească.

Deschide radioul să asculte ceva muzică. Tata ascultă același post în biroul lui de la capătul holului.

— Stereo, zice Willie mereu, dând ochii peste cap, iar apoi, prefăcându-se că e un adult, rostește pe un ton afectat: nu-i așa că suntem o familie modernă?

Odată, într-o după-amiază de duminică, Gerald s-a furișat în bucătărie și a deschis și radioul de acolo.

— Hei, a strigat Willie, cum se cheamă când sunt trei difuzoare?

Muzica se oprește brusc și mâinile mamei înlemnesc, cu andrelele în X.

— Vai, Doamne! zice. Azi s-a întâmplat?

Fața e ca trăsnită. Despre ce vorbește? se întreabă Gerald.

— Ethan, strigă mama, pe un ton și mai ridicat.

Din aparatul de radio se aude vocea unui bărbat care spune, fără nicio introducere:

— Președintele Roosevelt tocmai a anunțat că japonezii au atacat aerian Pearl Harbor, Hawaii.

— Vai, Doamne, zice iar mama și, atunci, tata apare în pragul ușii, se uită amândoi unul la altul, bărbatul de la radio spune mai multe și Beatrix se ridică în picioare, cu fața albă ca varul.

Bea

În pauza de prânz, fetele populare se adună în jurul ei. O întreabă despre cum e să lipești benzi pe geamuri, despre rații, despre cum e să trăiești fără carne. Bea încearcă să răspundă întrebărilor cum poate mai bine, dar, așa cum i se întâmplă mereu acum, ce a simțit la Londra și fata care a fost acolo i se par ceva foarte îndepărtat.

Și-a dorit mult ca fetele acelea să o includă în cercul lor. Cele care s-au împrietenit cu ea până acum sunt liniștite, drăguțe, dar nu tocmai grupul cu care voia să fie, deși bănuiește că acolo e locul ei. În schimb, fetele acestea sunt interesante, dintre cele care râd tare și fac schimb de priviri care nu înseamnă nimic. Fete care o includ în grupul lor doar când au nevoie să înțeleagă tema la latină sau când vor să afle ceva despre William. Într-o zi, Lucy Emery s-a apropiat timid de ea, după pauza de prânz.

— Camera ta e lângă cea a lui William? a întrebat-o. Îl vezi vreodată în chiloți?

Bea nu a știut ce să-i răspundă.

— La capătul holului, a zis ea, simțindu-se insipidă. Camera lui e la capătul holului.

E adevărat, dar cele două camere au un perete comun. Uneori, înainte să se culce, Bea își lipește mâna de perete, știind că el e fix pe partea cealaltă.

Toată lumea se concentrează pe război. Școala construiește în

pripă o platformă de observare deasupra capelei, care se află pe o mică ridicătură, și stabilește un program pentru ca profesorii și băieții mai mari să facă cu schimbul și să supravegheze apariția unor avioane inamice. Spre surpriza fetei, William e unul dintre primii voluntari și se înscrie chiar pentru schimbul de la ora 6.30, înainte de începerea orelor.

În fiecare dimineață, îl aude cum se pregătește în camera de alături și apoi cum coboară grăbit scările. Câteva clipe mai apoi, aude ușa din spate deschizându-se și sunetul pașilor lui alergând spre capelă. Timp de două săptămâni, rămâne în fiecare dimineață în pat, dar apoi, într-o dimineață de ianuarie, la ora 6.15, e deja jos, în bucătărie, gata îmbrăcată. William intră intempestiv, înfășurându-și fularul la gât.

— Ce faci? o întreabă în timp ce ia o brioșă și un măr.

— Vin cu tine.

— Nu. Nu vii.

Bea ridică din umeri și spune:

— De ce nu?

— Fetele nu au voie.

— Păi, asta e o tâmpenie. Am trăit în război mai mult decât tine. De ce nu pot să fiu și eu acolo?

William clatină din cap și se grăbește spre ușă.

— O să mă faci să întârzii, strigă înapoi la ea, dar Bea se ține după el, știind că o să-i audă pașii, însă William nu se uită înapoi.

Merge mai repede ca ea, dar nu cu mult, și, când Bea se ivește pe acoperiș, de pe scările înguste în spirală, el abia dacă a scos

echipamentul din cutia de depozitare.

— O să dau de belea, zice băiatul privind-o, în timp ce își vâră un creion după ureche și începe să scruteze cerul, cu un clipboard în mână.

— William Gregory, zice Bea râzând, de când îți pasă că o să dai de belea? Doar că nu vrei să fiu aici.

— Nu-mi pasă că ești aici, dar să nu-mi stai în cale.

Cu o lună mai devreme i-ar fi râs în nas. Și el ar fi luat peste picior pe cineva care ar fi spus la fel. „Muncă importantă”, ar fi zis, râzând. Dar William s-a schimbat. Bea recunoaște felul ăsta de schimbare. A văzut-o la tatăl ei, în 1939, deși atunci era prea mică să priceapă. Acum însă înțelege. E teama devenită realitate. Înainte de declararea războiului, peste tot plutește o greutate care apasă, o îngrijorare permanentă. Odată însă ce țara ta e în război, devine ceva concret, care își face loc și nu mai dispare niciodată. Vor exista consecințe. Oameni pe care-i cunoști și iubești vor muri. Și-a auzit părinții certându-se în noaptea de dinaintea plecării ei din Londra.

— Nu vreau să se maturizeze așa de repede, spusese tatăl ei. Vreau să rămână copil cât poate de mult.

Bea se înfășurase în așternuturi și își acoperise urechile cu pumnii. Am încetat să mai fiu copil în ziua când s-a declarat războiul, ar fi vrut ea să țipe. Și voi ați dispărut amândoi, chiar dacă îmi stăteați alături.

Se așază lângă William și scrutează cerul cenușiu, așa cum face și el, și își amintește cum arăta cerul atunci, demult, pe vapor.

— Greu să vezi ceva, zice.

— Deocamdată, explică William, dând din cap. Dar o să răsară soarele peste - își verifică ceasul - unsprezece minute. Atunci o să fie minunat.

Bea dă din cap și întreabă:

— După ce ne uităm?

Îi explică și îi arată cum să completeze formularul.

Mai târziu, când coboară scările, William se oprește la baza lor și se întoarce spre ea. E mai înalt și, brusc, are trăsături mai colțuroase.

— Să nu spui nimănui că ai fost aici, bine?

Strânge din umeri. Nu o să fie de acord cu nimic, deși e bucuroasă să păstreze secretul între ei.

— Nu mă deranjează că ai fost aici, zice William și Bea știe cât de greu e pentru el să spună așa ceva.

Îl atinge pe braț, în semn de mulțumire. Coboară în fugă coasta dealului și Bea o ia spre școala de fete.

— Pa, William, îi strigă.

Se simte mai fericită decât fusese vreodată de la declararea războiului încoace.

Millie

În timp ce stă în biserică, în duminica Paștelui, lui Millie îi trece prin minte că acum Beatrix poate să vină acasă. Bombardamentele au încetat. America e în război. Mai e oare în siguranță acolo? Cântărește ideea, în timp ce simte mirosul lemnului și al cărților vechi de rugăciune, îngână cuvintele imnurilor și se întreabă de ce nu se gândise la asta până acum. De ce nu îi spusese lui Reg? Nu luaseră niciodată în calcul că Londra ar putea să devină mai sigură decât America.

Pe durata slujbei închide ochii și își amintește un Paște de dinaintea războiului. Nu în biserica asta, ci în aceea care fusese bombardată la începutul războiului. Biserica unde o botezaseră pe Beatrix. Fetița purtase cea mai drăguță rochiță, cu încrețituri în partea de sus și un guleraș de tip Peter Pan. Îi făcuseră un dar special și cumpăraseră pantofi asortați, iar Millie îi spusese că nu trebuie să știe tata că cheltuiseră atât de mult pe pantofii eleganți. Ce minunat arăta! În loc de șireturi, pantofii aveau funde albastru-lavandă și culoarea se asorta perfect cu rochia. Pășiseră în biserică cu Beatrix între ei doi, ținând-o de câte o mână, și auzise o doamnă suspinând.

— Vai, cât e de adorabilă, șoptise femeia. Uitați-vă la cea mică.

După slujbă, făcuseră toți trei pe jos drumul lung până acasă, pentru că fusese o zi frumoasă, lucru rar în Londra, cu un cer complet albastru. Au luat un prânz adevărat de Paște, cu friptură

de vacă, iar la desert, brioșă Yorkshire și tartă de lămâie. Au fost doar ei trei, la măsuța din bucătărie, dar Millie pusese o față de masă din dantelă, moștenită de la mama ei, și lumânări noi în sfeșnicele de cristal pe care le primiseră ca dar de nuntă de la părinții lui Reg. Pe atunci, lumânările erau ceva special. Acum, aceleași sfeșnice au straturi de ceară prelinsă pe ele, după ani de folosință zilnică.

De ce își amintește tocmai de Paștele acela? Presupune că motivele sunt mai multe: ziua, rochia, brioșele care crescuseră atât de frumos. Viața așa cum era atunci, când te puteai concentra asupra unor astfel de momente de bucurie, când puteai să le acorzi atenția cuvenită. Înainte ca frica să fie prezentă în fiecare răsuflare.

Fusese însă și o vreme când ea și Beatrix erau apropiate. Un an sau doi mai târziu, când Beatrix împlinise nouă ani, fata începuse să se apropie de Reg, pe care îl ruga să-i citească înainte de culcare, să joace cărți cu ea. Fusese o schimbare tăcută și subtilă, una pe care Millie aproape că nu a observat-o decât atunci când devenise definitivă. Știa că Reg e mai amuzant. Totuși ei i se confesa Beatrix, îi spunea ce se întâmplă la școală, când venea să o ia din curtea școlii, alerga la ea și o încolăcea cu brațele în jurul taliei, să îi povestească despre cum a petrecut ziua. Deodată, între ele totul devenise o formalitate. Și ruptura aceea, distanța dintre ele, părea să devină tot mai mare. Așa că, evident, Beatrix a crezut că Millie a fost cea care insistase ca ea să plece.

Pe drumul spre casă de la biserică, pe străzile aglomerate, se uită la chipul lui Reg.

— Nu crezi, începe ea, că ar fi o idee bună să o aducem pe Beatrix acasă?

— Nu, răspunde Reg categoric, refuzând să se uite în ochii ei și privind, în schimb, drept înainte, la asfalt. Războiul continuă. Așa a fost înțelegerea noastră inițială.

Millie îl apucă de mână.

— Nu și aici, zice, știind că îl imploră. Acum e infinit mai sigur aici. Ai citit ultima ei scrisoare. Face patrulări aeriene cu băiatul mai mare. Se pare că e mai probabil ca bombele să cadă acolo decât aici.

— Nu, repetă Reg. Nu vine acasă acum. Nu până când nu există o declarație de pace. E mai sigur pentru ea să rămână acolo.

De ce trebuie ca el să facă toate regulile? se întreabă Millie. De ce a fost el cel care a decis că Beatrix trebuie să plece și acum tot el decide că poate să rămână?

Într-o cutie din debaraua de pe hol, Millie găsește rochia aceea de Paște cu fronseuri și guler de tip Peter Pan. Pantofii au dispărut de mult. Donează rochia, împreună cu alte obiecte, la biserică.

William

William își pune planul pe tapet în timpul cinei, după ce mâncarea e servită, dar înainte ca mama să fi ridicat furculița.

— Deci, începe el, jucându-se cu șervetul, mai agitat decât crezuse că va fi, în vara asta vreau să rămân aici. Eu și Bobby Nelson o să pornim o afacere de tuns peluze, în felul ăsta, pot să-mi continui turele la observatorul aerian, ba chiar să mai fac câteva ore în plus în fiecare zi.

Nu îndrăznește să ridice ochii sau să întâlnească privirile nimănui, așa că rămâne cu capul plecat, cu ochii fixați în piureul din farfurie.

— Willie, zice Gerald, ce tot spui colo? Mergem în

Maine. Ca întotdeauna.

William se uită drept la el, de peste masă. Știuse că Gerald va fi primul care să reacționeze. Ceilalți asimilează informația și decid cum să reacționeze. Se întreabă ce crede Bea.

— Ah, nu, spune mama și William o privește exact cât să vadă că se uită fix la tatăl lui. Nu poți să rămâi aici pe perioada verii.

Se întinde și îl bate ușor pe mână.

— Sincer, William, ce e în capul tău? Mergem în Maine, cu toată familia. În vacanța noastră de familie.

William îi mai aruncă o privire furișă, dar mama e cu ochii tot la soțul ei.

— Ethan, spune ceva. Bagă-i mințile în cap băiatului ăstuia.

William își mută acum privirea la tatăl lui. Acesta își scoate ochelarii și îi curăță cu șervetul, mai întâi o lentilă, apoi și cealaltă. Încăperea nu a fost niciodată atât de tăcută. Tata pare hotărât să își curețe ochelarii cât mai bine cu putință înainte de a vorbi. Își înmoaie șervetul în paharul cu apă și freacă un punct invizibil de murdărie.

— Tată, zice Gerald, spune-i lui William că nu poate să rămână aici. Deja am vorbit ca în cele mai multe dintre nopți să dormim în corturi, în pădure. Nu-i așa, Bea? Susține-mă și tu!

Beatrix clatină din cap, dar nu spune nimic. Își ține privirea în poală.

Tata continuă treaba cu ochelarii. Păstrează în continuare tăcerea. William își drege glasul și zice:

— Bobby a discutat deja cu părinții. De când David a plecat în Europa, camera lui e goală. Vor fi bucuroși să ni A primească la ei.

Tata se uită mai întâi peste masă, la mama, apoi își întoarce capul spre William și îl privește peste rama ochelarilor.

— Nu, rostește calm. Nu se poate.

— Dar, tată, ripostează William, pe un ton mai ridicat decât și-ar fi dorit. În vara asta vreau să fac bani. Vreau să contribui în continuare la efortul de război. Să merg la Maine e doar... e doar..., nu știu, ceva frivol.

— Ei, serios, intervine mama. Nu ești decât un copil. Încetează să mai încerci să te maturizezi așa de repede.

— Mamă, nu mai sunt un copil. În vara asta împlinesc cincisprezece ani. Peste trei ani pot să mă înrolez. Să plec la Maine

e frivol, repetă William. E o pierdere de timp.

Se ridică și își împinge scaunul în spate.

— Nu mi-e foame, zice. Te rog, lasă-mă să plec de la masă.

Mama se uită la el și băiatul îi vede epuizarea din priviri. Își bagă scaunul înapoi sub masă.

— Da, răspunde ea.

— Nu, spune tata. Așază-te la masă și termină-ți cina.

— Lasă-l să plece, zice mama. Dă-i pace.

Are ceva în voce, e tăioasă și dură, așa cum rar a mai auzit-o. Cu coada ochiului îl vede pe tatăl lui clătinând din cap, dar de spus nu mai spune nimic. Gerald e și el tăcut, măcar de data asta. Bea ridică în sfârșit ochii și îl privește, dar William nu-i poate citi expresia de pe chip. E dezamăgire? Iese din sufragerie și se duce la el în cameră.

Mama îi aduce cina mai târziu, pe o tavă albastră din lemn cu picioare rabatabile. Tava pe care o folosea întotdeauna când erau bolnavi, la pat.

— Vai, dragule, zice, așezându-se pe patul de alături. Mi-aș dori să fii mai mulțumit, să lași lucrurile în voia lor. Să te bucuri de ce ai.

— Dar, mamă! Ce o să fac eu toată vara în Maine?

— Poți să tunzi acolo peluze, răspunde mama. E destulă lume în oraș. Și pot să-ți găsesc treburi de făcut pentru care să te plătesc.

William înclină capul, supus.

— Și pun pariu cu tine că și acolo sunt lucruri pe care poți să le faci ca să ajuți efortul de război. La urma urmelor, sunt o mulțime

de lucruri de făcut la țărmul oceanului.

Îl sărută pe creștet și se ridică să plece. William îi vede ochii înlăcrimați. E aproape de ușă când spune, aproape fără să gândească:

— De ce tata zice întotdeauna „nu”, indiferent ce propun? De ce e mereu așa de dur cu mine?

Mama se întoarce și ridică din umeri.

— Așa e el, William. Trebuie să ții minte cât de mult semănați voi doi. Ăsta e motivul pentru care voi doi vă dați cap în cap, evident. Dar încearcă uneori să vezi lucrurile și din perspectiva lui. I-ar plăcea să te ajute la teme. I-ar plăcea ca tu să joci șah.

William e gata să dea ochii peste cap. „Niciodată”, își zice în gând.

— Știu. Îți mulțumesc că mi-ai adus cina.

Mama închide încet ușa după ea.

Bea

Bea stă pe pat, cu tema la engleză deschisă în poală, dar încearcă să audă discuția din camera de alături. Cina a fost oribilă. În familia asta certurile sunt rare. Prin comparație, părinții ei se certau destul de mult. Uneori încercau să se ascundă de ea, dar apartamentul era foarte mic și Bea auzea tot. Își pusese adeseori întrebarea dacă domnul și doamna G. se certau vreodată. Nu i-a auzit niciodată. Chiar îl întrebase odată pe Gerald:

— Părinții tăi nu țipă niciodată? Nu se contrazic niciodată despre ceva?

— Nu, îi răspunsese Gerald, surprins. Se înțeleg cam mereu. Eu și William suntem ăia cu scandalul.

În primul an, cu aproximație, de când e aici, Bea a crezut că sunt perfecți. Apoi a început să observe mici detalii, felul în care se ignoră reciproc sau în care se privesc uneori. Ca la cina de astă-seară, când doamna G. l-a lăsat pe William să plece de la masă. Furia care i se citise în privirile pe carele aruncase domnului G. i-a amintit de mama ei, dar rar o mai văzuse astfel pe Nancy. Iar domnul G. nu i-a răspuns. Dacă mama lui Bea s-ar fi uitat așa la tatăl ei, acesta ar fi luat foc.

William ar fi trebuit să îi spună ce avea de gând. L-ar fi învățat ea cum e cel mai bine să pună problema, chiar dacă știa că domnul și doamna G. nu i-ar fi îngăduit niciodată să rămână acasă. Ce a fost în capul lui, să discute un lucru așa de important la masă, cu

ei toți de față? Problema nu e că William ar fi chiar egoist, dar rar se întâmplă să analizeze lucrurile până la capăt. Nu e de mirare că toată lumea a reacționat așa cum a făcut-o. Ar trebui să știe că nimic bun nu poate să iasă vreodată când faci un anunț important în timpul cinei. Cina este momentul domnului G. Îi place să ghideze conversația din jurul mesei de seară, să afle cum și-a petrecut ziua fiecare și să facă planuri. Bea e bucuroasă totuși că nu l-au lăsat să rămână acasă. Cum ar fi Maine în lipsa lui? Gerald e OK, nu-i vorbă, e plin de idei și întotdeauna plăcut, dar William e sufletul petrecerii. Cel care pune lucrurile în mișcare.

Bea o aude pe doamna G. ieșind din camera lui William. Mai așteaptă cinci minute și apoi bate în perete după codul pe care Gerald îl inventase în Maine. Trei serii de câte două bătăi, ca să întrebe dacă poate să vină la el. Urmează o pauză, apoi vine răspunsul: o bătaie singură. Deschide ușa camerei lui și îl găsește așezat pe pat, mâncând.

— Știu, zice William. Nu mi-o mai spune și tu. A fost o idee tâmpită.

— Nu, răspunde Bea, care se așază pe scaunul de în biroul lui și începe să se rotească. Nu e o idee tâmpită. Doar că n-ar fi trebuit să o prezinți așa cum ai făcut-o. În plus, credeam că îți place în Maine.

— Îmi place, Bea - zice și se ridică în picioare, se apleacă asupra ei și o oprește din învârteală, să îl asculte cu atenție -, dar tu nu ai uneori senzația că pierdem vremea? Că nu facem decât să așteptăm ca lucrurile să se întâmple? Vreau să fac ceva important,

ceva care contează. Înotăm până în oraș, pescuim, culegem fructe de pădure. Nu ți se pare aiurea, când lumea e în război?

Bea dă din cap și coboară ochii în pământ. Îi place că William i se confesează. Numai că ea e cea care ar trebui să facă mai mult, cea care nu ar trebui doar să se distreze. Acum i se întâmplă să treacă chiar și o zi întreagă fără să se gândească la părinții ei.se face rău când își aduce aminte unde sunt și ce fac. Acum au apărut și aici rațiile, dar, chiar și așa, războiul pare în continuare foarte departe.

— De ce nu mi-ai spus? îl întreabă și începe iar să se învârtă cu scaunul.

Refuză să îi întâlnească privirea și, în schimb, se uită la pozele cu Bobby Doerr și Ted Williams[8], lipite pe pereți. Săptămâna viitoare vor merge cu toții la Opening Day[9].

— De ce măcar nu mi-ai spus că te gândești la asta?

William ridică din umeri.

— E doar ceva la care ne-am gândit acum câteva zile eu și Nelson, când eram acasă la el. Imediat ce ne-am dat seama cât o să mai dureze până când ne vom putea înrola. Mai am o mie o sută nouăzeci și opt de zile, zice, după ce verifică o hârtiuță de pe noptieră. El are cu o sută nouăzeci și trei mai puțin: o mie cinci zile.

Se uită la el. Are obrajii aprinși și pare că se frământă. Nu e în stare să rămână supărată prea mult timp.

— Mai e o veșnicie până atunci, William. Serios. Trebuie să găsești altceva la care să te gândești, ceva ce poți să faci acum. Hai

să ne facem planuri pentru la vară. Am auzit-o pe mama ta vorbind cu tine despre tuns iarba prin oraș. Pot să te ajut și eu, putem să facem asta împreună.

— Nici vorbă, zice William și aruncă în ea cu o pernă. Ești fată.

În sfârșit, aproape că zâmbește. Bea adoră expresia aceea a lui, care îi aduce aminte de ziua când s-au cunoscut.

Ethan

În seara de dinaintea plecării la Maine, toată casa vibrează. Ai zice că Nancy și-a împărțit toată energia ei tumultuoasă între copii. Holul din spate și cămara sunt pline până sus cu bagaje și cutii; Ethan știe că vor exista obligatoriu lucruri pe care le vor uita. Au suficientă benzină pentru drum și nu vrea să aibă greutate suplimentară. E sarcina lui, bineînțeles, să încarce bagajele în mașină, de dimineață, dar sigur se va termina cu lacrimi din partea lui Gerald sau cu frustrarea lui William. Bea e înclinată să nu își ia la fel de multe lucruri ca băieții, deși Ethan se întreabă dacă anul acesta va mai fi la fel. Fata s-a schimbat, a devenit una de-a lor mai mult decât și-ar fi imaginat el că se poate.

E în biroul lui, bea o ceașcă de ceai și citește ediția de seară a ziarului, când Nancy deschide brusc ușa, cu brațele pline de prosoape.

— Nu reușesc să găsesc nicăieri costumele de baie ale copiilor, zice. Unde or fi? E posibil să le fi lăsat acolo vara trecută?

Nu-i răspunde. Nu are de ce, sincer. O să-și găsească singură un răspuns sau altul, iar costumele fie că sunt acolo, fie că nu și apoi o să urmeze alt tam-tam. Dă din cap spre ea, ca și cum ar fi ascultat-o, pe urmă se întoarce la cititul ziarului. Când Nancy face o pauză, îi spune, fără să ridice privirea, că vrea ca mâine-dimineață, la ora 8, să fie deja plecați.

— Asta înseamnă că trebuie să începem încărcatul mașinii la

6.30. Așa că să le spui copiilor că totul trebuie să fie adus jos în seara asta, înainte de culcare.

— Da, da, da, răspunde Nancy, întorcându-se spre ușă, să iasă. Mai am încă atâtea de făcut. Și mai trebuie să le fac baie lui Bea și Gerald.

— Nu, zice Ethan și nu-i vine să creadă că deschide discuția tocmai astă-seară.

Uite că o face totuși.

— Nu trebuie să le faci tu baie. În vara asta împlinesc unsprezece și treisprezece ani. Nu mai e nevoie să le faci tu baie.

Întoarsă cu spatele la el, Nancy încremenește și Ethan vede cum îi urcă furia pe grumaz. Știa că vorbele lui o să o oprească în loc, dar sunt săptămâni, dacă nu chiar luni, de când îl sâcâie asta. Inițial s-a întrebat dacă se mai cuvine ca ea să se poarte cu Gerald în felul ăsta - pe William cu siguranță a încetat să îl mai îmbăieze încă înainte de a împlini zece ani -, apoi a început să se gândească și la Bea.

Ezitase să spună ceva, pentru că știe că e un moment de care amândouă se bucură. Uneori, când trece pe hol spre dormitor, le aude șoptind în baie. Simte mirosul de săpun și odată, când a atins ușor clanța cu mâna, a simțit aburul. Știe că le aduce amândurora alinare. Evident, la început a fost important să facă tot ce puteau pentru ca Bea să se simtă bine. Dar nu se gândise niciodată că povestea cu baia de seară o să continue. E ceva de-a dreptul ciudat ca o femeie să îi facă baie unui copil de vârstă mai mare. Care, în plus, nici măcar nu e copilul ei. Asta e cea mai mare parte a

problemei, crede Ethan.

Cealaltă grijă a lui este că poate Bea ar vrea să nu-i mai facă baie și nu știe cum să i-o spună. A devenit mai îndrăzneață, își spune punctul de vedere și ia atitudine, pe ici, pe colo. Ethan crede totuși că, în privința asta, s-ar putea să-i fie mai greu să se descurce. Treaba asta îl macină și, chiar dacă nu a avut de gând să deschidă discuția astă-seară, cu toată agitația de dinaintea plecării, iată că se întâmplă.

Nancy se întoarce spre el, cu fața și mai roșie ca de obicei. Își dă laoparte buclele de pe fruntea îmbrobonată de sudoare.

— Nu-mi spui tu cum să-mi cresc copiii, șoptește. Da, tu, care stai aici și îți bei ceaiul și citești ziarul, în timp ce pe mine arde cămașa.

Ethan îi înfruntă privirea furioasă și răspunde încet, cu vocea la fel de șoptită ca a ei.

— Nan, nu se cade. Bea e deja prea mare. Și nu e copilul tău. Ce crezi că ar spune Reginald și Millie despre asta? Crezi că ar fi de acord?

Nancy pune prosoapele pe fotoliul gol și începe să umble încolo și încoace, ia un prosopel de față și și-l înfășoară pe mână, apoi îl desface și îl flutură în aer.

— E doar o baie, Ethan, o baie. Nu e nimic rău în asta. Vrei să nu-i mai fac baie lui Gerald? Bine. Dar nu voi înceta să o spăl pe Bea. E momentul nostru special.

Se întoarce, îl privește în ochi și coboară și mai mult vocea.

— Îl aștept cu nerăbdare, în fiecare zi.

Ethan oftează și împăturește iar ziarul.

— Pe Bea ai întrebat-o? spune pe un ton ceva mai ridicat acum. Ai idee ce crede ea despre asta?

Îi așteaptă răspunsul bătând darabana cu degetele pe masă.

— Sunt convinsă că nu are nimic împotrivă. La fel ca mine.

Ethan îi observă totuși ezitarea, știe că Nancy nu s-a gândit niciodată la asta și ridică din sprâncene.

— Nu sunt chiar așa de sigur.

Se ridică apoi și soarbe și ultima picătură dulce de ceai. E gata să încheie această discuție.

— Bea e genul politicos. Simte probabil cât de important e pentru tine și, atunci, nu vrea să te dezamăgească.

— Vorbește mai încet, spune Nancy. Vrei să te audă toată casa?

Se apropie de el, mai aproape decât a fost de o grămadă de ani.

— Uită-te la mine, Ethan Gregory. Uită-te la mine!

Ethan îi privește chipul obosit și familiar.

— Eu nu-ți spun cum să le predai copiilor, nu-ți spun cum să repari acoperișul, nu-ți spun cum să plătești facturile. Așa că, în schimb, nici tu să nu-mi spui mie cum să-mi cresc copiii. E treaba mea și ceea ce mă definește e să fiu mamă. Pentru mine, asta înseamnă totul.

Își încrucișează brațele peste piept și, cu gura pungă, îl țintuiește cu privirea.

Ethan îi răspunde cu aceeași privire, face un pas înapoi și se împiedică de măsuță. Își ia din nou ziarul și se îndreaptă spre ușă, de unde se mai întoarce o dată, înainte să iasă.

— Nan, Bea nu e copilul tău. Într-o bună zi, curând, o să plece și nu se va mai întoarce. Trebuie să nu uiți asta.

Se duce în curtea din spate, ușa cu plasă se trântește în urma lui și rămâne acolo, privind fix la copacii care devin tot mai întunecați. Ce a spus e, evident, adevărat, doar fapte, dar știe că a fost o cruzime din partea lui. Nancy s-a îndrăgostit însă de fata aceea și asta e greșit, întotdeauna e mai bine să-ți protejezi inima. Se gândește la părinții lui, care zac în cimitirul de peste drum. Nancy a plantat acolo bulbi de flori de tot felul, care să înflorească pe rând, toată primăvara. Ce rost are, ar vrea el să întrebe, dar niciodată nu o face. Pentru cine înfloresc?

Reginald

Gertrude, mama lui Millie, e insistentă. Cu mâinile desfăcute, stă aplecată spre Reginald și Millie, așezați de partea cealaltă a măsuței de ceai.

— Plătesc eu transportul, zice. Am fost la bancă și mi-am retras toate economiile. Sunt suficiente pentru biletele dus-întors până acolo.

Se uită la Reginald și acesta întrezărește, cu teamă, cum va deveni Millie, probabil. Așa cum era deja în anumite momente ale zilei, în anumite zile din săptămână. O femeie furioasă și tristă, deconectată de la realitățile vieții.

Millie își privește mama și clatină din cap. Rostește cuvintele rar și limpede.

— Mamă, nu putem să mergem în America acum. Nu e sigur. Beatrix e acolo pentru că am vrut să fie în siguranță. Nu e logic să ne expunem noi pericolului, doar ca să o vedem. Ea e bine. Nici nu știi cât de curând o să se întoarcă.

— Dar am banii, zice Gertrude, pe un ton tot mai ridicat.

Se duce grăbită în camera din față, acolo unde se află biroul ei, și se întoarce cu mâinile pline de bani.

— Sunt destui, am verificat prețul actual al biletelor. Millie, poți să te duci tu, să o vezi și să te asiguri că totul e OK.

Reg încearcă să găsească o urmă de compasiune față de ea. Moartea lui Albert, acum trei luni, fusese un pic pentru ei toți:

cancer la plămâni descoperit prea târziu. De atunci, Millie a tot venit aici, la țară, să o ajute, când și când. Îi spusese că lucrurile merg prost, dar el nu-și dăduse seama cât de rău este.

Gertrude își trece degetele prin păr.

— Mi-ai spus cât de îngrijorată ești din pricina ei. Ce altceva mai bun poți să faci decât să te duci și să vezi dacă e bine?

— E bine, mama, repetă Millie. E bine. Încetează, te rog.

Gertrude începe să numere banii cu voce tare, șoptind sumele în bărbie. Nu îi răspunde lui Millie și aceasta începe să strângă masa.

— Hai să facem o plimbare, mama. Putem să ne plimbăm pe lângă canal. Azi e vreme frumoasă și vreau să văd grădinile de-a lungul drumului.

Mai târziu, în timp ce stăteau întinși în patul ei din copilărie, Millie întinde mâna pe întuneric și atinge obrazul lui Reg.

— Îți mulțumesc că ai venit să ne vezi. Nu e ușor să stai cu ea.

Reg se întoarce spre Millie, surprins de atingerea, de vorbele ei.

— Știu. Până acum n-am înțeles cu adevărat.

— E greșeala mea prostească, zice Millie și se rostogolește pe o parte, spre el. I-am spus că am auzit de cineva care s-a dus să-și viziteze fiica în Maryland.

— Mă surprinde că și-a asumat cineva riscul ăsta. Să urci pe vapor în situația de acum...

— Știu, zice Millie, dar femeia aia a făcut-o. S-a dus până acolo, Reg, și a fost groaznic. Fata ei împărțea camera cu o alta, tot din Londra. Două fete într-un singur pat. Nici nu e clar dacă mergeau

la școală.

— Ei, Millie, o întrerupe Reg. Noi știm că nu e cazul cu Beatrix a noastră. Știm că totul e bine. Merge excelent cu școala.

— Știu, nu asta voiam să spun. Îți spun despre experiența acelei femei. M-a făcut să înțeleg cât de norocoși suntem.

Reg dă din cap, ușurat că nu trebuie să se certe.

— Numai că mă simt foarte departe de ea, asta-i tot. Săptămâna viitoare împlinește treisprezece ani. Nu mai e o fetiță.

În patul mic, Reg o cuprinde în brațe. Millie se cuibărește lângă el și oftează. Rămân câteva momente în tăcere.

— Totuși am visat la asta cu ochii deschiși, zice ea. Că mă duc să o văd. Tu nu vrei să vezi casa aceea mare în care stă? Să te întâlnești cu Nancy și Ethan și cu băieții? Să înțelegi ce vrea să zică când scrie că o să înceapă o afacere cu William?

Reg zâmbește în întuneric. E vestea care sosise cu ultima scrisoare: Beatrix și William se ocupă de grădinărit pentru familiile din Maine. În fiecare dimineață, vâslesc până în oraș și își trec cea mai mare parte a zilei tunzând peluze și strângând buruieni. Uneori vând în oraș fructe de pădure și alte produse. Donează cea mai mare parte a câștigurilor pentru efortul de război. Chiar au dat un nume afacerii: WB Peisagistică. Reg e mândru de Beatrix. Fata care plecase de lângă ei acum aproape doi ani s-a schimbat. Bineînțeles. Acum și-a atins potențialul.

— Hai să refacem tabloul! zice Reg.

Nu au mai făcut demult asta. După plecarea ei, la început, și-o imaginau împreună: pe vapor, în noul cămin. Mill apoi le-a venit

totuși prea greu.

— Coborâm din tren la Boston, zice Reg acum, și ei ne așteaptă la gară. Cum e Ethan? Cum crezi că arată?

— Ah, e puțin cam grăsuț. Așa cum ajung bărbații când li se revarsă burta peste curea. Are mustață, dar nu și barbă. Ochelari, clar.

— Da, de acord, și poate un început de chelie.

— Clar, cu chelie, răspunde Millie, trecându-și mâna prin buclele lui. Nu ca bărbatul meu frumos.

Își zâmbesc unul altuia în beznă. De când nu mai stătuseră de vorbă așa? Nici nu l-a mai atins, de luni întregi.

— Și Nancy, spune Reg, dorindu-și ca momentul să continue cât mai mult cu putință. Ea cum arată?

— Păi, știm că e blondă, nu? zice Millie, sarcastic. Așa a zis Beatrix. Vopsită blond totuși, una dintre acele femei care nu suportă ideea că și-au pierdut tinerețea.

— OK, zice el, râzând. Oarecum neplăcut, dar OK. Și puțin supraponderală, cred. Toate prăjiturile alea pe care le face încontinuu.

Acum râd amândoi și Millie își acoperă gura cu mâinile.

— Vai, Reginald, suntem îngrozitori. N-ar trebui să râdem de ei.

— E OK, avem voie.

Și-i imaginează pe cei doi băieți, gara și siluetele clădirilor și niciunul dintre ei nu vrea să se gândească cu adevărat că Beatrix se află în lumea aceea. Se îndreaptă spre mașini - pentru că a fost nevoie să aducă două, dat fiind că sunt mulți - și ei doi urcă în cea

condusă de Ethan. Reg stă în față, iar Millie și Beatrix, pe locurile din spate. Doar atunci se întoarce Millie să se uite la Beatrix, să o vadă într-adevăr.

— E frumoasă, îi spune lui Reg, e o fată superbă, cu părul negru și lucios, prins spre spate cu piepteni, și ochii superbi, care râd. Fața i-a devenit mai ascuțită, pomeții, mai proeminenți. Poartă o rochie roz, de in. Să știi că e bronzată, pentru că stă foarte mult în aer liber. Are pistrui, Reg, pe nas și pe obraji. Și partea cea mai bună, cea mai bună dintre toate?

Millie plânge acum și Reg îi simte lacrimile pe piept.

— Pare atât de fericită.

Asta nu e o închipuire, crede Reg. E adevărul.

Gerald

E a doua aniversare a lui Bea în America și Nancy pregătește un festin. Midii, pe care Gerald le-a adunat azi-dimineață, devreme, împreună cu tata, și care îi plac mai mult decât orice, aproape. Are senzația că ar putea să le mănânce pe toate, dacă i s-ar oferi ocazia. Porumb pe știulete. Tartă cu afine, făcută cu fructe sălbatice, de pe deal. Bea și-a petrecut toată dimineața umblând pe câmp, să umple borcan după borcan. I-a lăsat lui Nancy cât îi trebuia pentru două tarte și apoi a vâslit până în oraș cu restul fructelor, să-și pună un stand lângă bibliotecă. Gerald voise și el să meargă, dar Bea l-a descurajat.

— G., e mai bine să merg doar eu, i-a zis, zâmbind, în timp ce băga vâslele în apă. Mă întorc înapoi înainte de cină.

Gerald rămâne pe mal și privește cum barca cu vâsle devine din ce în ce mai mică. La începutul verii revopsiseră toate ambarcațiunile și barca albă reflectă lumina soarelui, pe măsură ce Bea se apropie tot mai mult de oraș. Așa a fost mereu în vara asta. El fusese lăsat aici, pe insulă, în timp ce Willie și Bea făcuseră tot felul de lucruri interesante împreună, în oraș. Tunseseră peluze. Fasonaseră tufișuri. Vânduseră fructe de pădure. Abia dacă au făcut vreo întrecere până la pontonul plutitor. Willie promisese să facă o întrecere cu el în jurul insulei, dar nici pe asta nu au făcut-o încă, deși Gerald îi ceruse în fiecare zi. Și înainte de sfârșitul săptămânii vor pleca acasă.

Abia dacă mai zărește barca. Willie plecase în oraș de dimineață, să zugrăvească o casă împreună cu amicul lui Fred. Tata e plecat la Portland, să ia niște artificii. Mama e ocupată în bucătărie.

— Du-te, îi spusese arătând cu lingura de lemn spre ușa cu plasă. Citește și tu o carte. Joacă-te în pădure. Să nu te întorci decât la ora ceaiului.

Gerald ia un pietroi de jos și îl aruncă peste celelalte.

— Isuse, zice cu voce tare, uitându-se în jur să se asigure că nu-l aude nimeni. Locul ăsta chiar e naspa. Am deja unsprezece ani aproape, ar trebui să fiu în stare să merg singur în oraș.

Aruncă bolovan după bolovan, unii se sparg și Gerald aleargă după ei și îi ridică să vadă ce e înăuntru. Din când în când găsește câte unul plin de cristale. Mama are unul pe care îl folosește să sprijine cărțile și care are interiorul mov. Seamănă cu un secret. Exteriorul e cenușiu și banal, dar interiorul e bogat și minunat, cu cristale care reflectă lumina.

Gerald hoinărește prin pădure, fără țel. Își dă seama că e timp destul să înoate în jurul insulei. Nu e la fel ca înotatul până în oraș, unde ai nevoie de oameni care să te vadă. Insula e mereu acolo, lângă tine. Se strecoară în casă, să se schimbe în costum de baie, dar o face cât mai în liniște. Mama e în bucătărie, radioul e potrivit pe muzică swing, care îi place atât de mult, și Gerald o aude cum cântă și ea. Se furișează în camera lui și coboară la fel de tăcut, evitând treptele a treia și a cincea, care scârțâie amândouă.

Traversează pădurea până la plaja dinspre oraș. În cele mai multe dintre zile, aici îi așteaptă să se întoarcă, după-amiaza, pe

Bea și William. Privește cum barca își croiește drum spre mal și îi aude cum vorbesc și râd. Când ajung mai aproape, Bea îi face cu mâna și întotdeauna îl întreabă ce a făcut în ziua respectivă, dar apoi o iau la fugă în fața lui, până acasă, vorbind despre lume, ce treburi făcuseră și care erau planurile pentru a doua zi. La cină îi surprinde zâmbind și aruncându-și unul altuia priviri și, atunci, Gerald își dorește ca William să fi rămas acasă, ca să o aibă pe Bea doar pentru sine.

Își lasă prosopul pe stânci și intră în apă. E mai caldă decât fusese vreodată în vara asta, dar tot rece, înaintează încet, până apa-i ajunge la brâu, și pe urmă începe să înoate. Respiră când are capul întors spre oraș și deschide din când în când ochii, să vadă bărcile, turla ascuțită a bisericii, casa cea mare de pe promontoriu. Nu trece însă mult și, când se întoarce spre insulă și deschide ochii, nu vede decât apa și cerul.

E o zi frumoasă și senină, iar Gerald se simte puternic. Se relaxează din când în când, făcând bras, sau se întoarce pe spate și face pluta. Îi place cum apa se ridică și coboară sub el, în timp ce valurile se mișcă spre țărm. Calculează mereu distanța dintre el și insulă, pentru că nu vrea să devieze prea mult cursul.

Când ajunge la pontonul plutitor, aflat la jumătatea traseului, urcă pe el, se întinde pe burtă și lemnul încins de soare îi încălzește trupul. Speră că mama nu MC uită pe geamul din bucătărie. Știe însă cum e ea când pregătește o masă bogată. Importante sunt mâncarea, aranjatul mesei; totul trebuie să fie perfect. Nu se uită afară. Gerald bănuiește că nici măcar baia zilnică în mare nu și-a

făcut-o, pentru că e prea ocupată cu pregătirile. Se uită în direcția opusă, dincolo de insulă. Spre Anglia. Bea îl învățase un cântec despre care spusese că îl cânta mereu tatăl ei când spăla vasele. Ori de câte ori îl aude la radio, fata dă volumul mai tare și îl cântă amândoi.

Lui îi place ultima strofă:

Eternă este Anglia
Și liberă va fi
Doar dacă ție dragă o să-ți fie
Pe cât îmi e mie.

Începe să fredoneze cântecul, o aude în cap pe Vera Lynn[10] și, fără să-și dea seama, se ridică în picioare pe ponton, tropăie și salută țara de dincolo de mare. Reia cântecul iar și iar, încercând să-și îngroașe vocea, ca William, și abia când se așază iar, pentru că tropăitul făcuse pontonul să se legene încolo și încoace, aude cum cineva îl strigă tare pe nume.

Se întoarce spre insulă și o vede pe mama lui la mal, fluturând un prosop de bucătărie.

— Gerald Gregory, vino imediat înapoi de pe pontonul ăla! Ce Dumnezeu faci?

Îi face și el cu mâna, apoi plonjează în apa rece și înoată înapoi la țărm. Doar când iese din apă, ud leoarcă, își dă seama cât de furioasă e mama. Rar se întâmplă să fie furioasă pe el.

— Gerald Perkins Gregory, cunoști regulile. Nu ai voie să înoți până la ponton de unul singur.

— Știu, zice și ar vrea să îi spună că a înconjurat jumătate de insulă înot, dar e și ușurat că ea habar nu are. Mă plictiseam așa de tare. N-am nimic de făcut.

Vede cum expresia ei se mai îndulcește, așa cum i se întâmplă adeseori.

— Știu, trebuia să te rog să mă ajuți.

Gerald își scutură părul ud.

Oceanul dintre noi

— Pot, te rog? Ce pot să fac? Pot să te ajut la tarte?

— Da, sigur, răspunde mama și îl lovește ușor peste braț cu prosopul de vase.

Pe drumul spre casă, rămâne tăcută un moment.

— Să nu-i sufli nicio vorbă lui taică-tău. M-ai auzit?

— Da, mama. Fac cum spui tu.

Mama dă ochii peste cap.

— Vorbesc serios. Rămâne între noi, da?

Gerald dă din cap. Un secret care acoperă un altul. Și el poate să aibă secrete, la fel ca ceilalți. Reușise să parcurgă jumătate din traseu. Acum știe că poate să o facă până la capăt. Va trebui doar să îi convingă pe Willie și Bea să vină împreună cu el înainte să plece.

Millie

Într-o cameră situată undeva în spatele lui Millie, după ce traversează un hol, apoi un altul și încă unul, Reg zace în comă. Ea stă singură în sala de așteptare, rece. În mijlocul nopții, cineva sunase la ușa apartamentului de foarte multe ori și ea alergase jos pe scări în halat, să deschidă unui bărbat în uniformă, cu privirea rătăcită.

— Eu sunt Brian, spusese acesta, poate că Reg a pomenit de mine.

— Vai de mine, ce s-a întâmplat?

— Nu a fost o bombă. Atac de cord.

Atac de cord. Sigur că da. Exact ca fratele lui. De ce nu observase semnele? De ce măcar să-și fi făcut griji pentru bombe?

— Pot să te duc eu la spital, a zis Brian, făcând semn din cap spre motocicleta lui.

Așa că l-a cuprins cu brațele pe străinul ăsta cu burta flască, omul ăsta despre care Reg nu vorbise nici măcar o dată, și au trecut pe străzile întunecate, sub ploaia rece care cădea.

— Nu aveți decât să așteptați, spusese asistenta.

Millie așteaptă, dorindu-și să fie oriunde în altă parte. Vrea să fie cu Beatrix. Vrea să fie cu maică-sa. Vrea să fie cu Reg, dar nu aici. Nu poate să stea în acea încăperea, cu trupul lui nemișcat. Vrea să fugă departe și să nu se mai întoarcă. Cum a putut el să o lase singură?!

Nancy

Telegrama sosește în mijlocul zilei, iar băiatul care i-o aduce la ușa din față stă cu capul plecat când i-o înmânează. Îi e milă de băiat, care se întoarce la bicicleta lui, în timp ce ea deschide mesajul. Cât de multe vești proaste aduce acum, probabil, zi după zi. Chiar și în orășelul lor, atât de multe familii și-au trimis băieții la luptă. Toți cei patru băieți ai familiei Swift, din capătul străzii, sunt peste ocean. Nancy citește telegrama, cu mâna peste gură, să nu-i scape vreun sunet. Nu e drept - se gândește ea, in timp ce dă fuga până în biroul lui Ethan, uitând să-și scoată șorțul - să fie atât de albastru cerul și frunzele așa de galbene.

— E vorba de Reginald, zice, năpustindu-se înăuntru fără să aștepte ca el să răspundă la bătaia în ușă, dar e ceva ce nu ne-am fi imaginat vreodată. A murit, Ethan, s-a dus. Cum o să-i spunem lui Bea? Să o scoatem de la ore? Ce cumplit!

— Nu, zice Ethan. Nu.

Ia telegrama pe care ea i-o flutură pe dinainte, o pune pe birou și își scoate ochelarii să o citească îndeaproape.

— Calmează-te, Nan, zice într-un final.

Se uită iar la telegramă.

— Vrei să stai jos? Mă agiți.

Nancy se așază pe scaunul unde au stat atâția băieți de-a lungul anilor. I se întâmplă rar să vină la el, la școală. Se simte ca unul dintre aceia, așteptând ca el să vorbească.

Are picioarele destul de scurte și nu prea ajunge cu ele până la podea, așa ca se simte tentată să și le legene încolo și încoace. Ethan își șterge ochelarii cu batista. E metoda lui de a trage de timp.

— Trist, spune într-un final. Atât de neașteptat. Biata copilă!

Vocea i se stinge încet.

— Cum să îi spun? îl întreabă Nancy. Care e modul potrivit să îi spui unei fete că tatăl ei a murit?

— Nu, zice Ethan, clătinând din cap.

Se ridică în picioare și ocolește biroul până ajunge în fața lui Nancy.

— Nu trebuie să-i spui nimic. Mă ocup eu, când ajung acasă.

— Vai, nu, Ethan! Nu pot să stau toată după-amiaza cu ea fără să-i spun nimic. Trebuie să vii acasă devreme.

— Nu. Nu pot. Pur și simplu, trebuie să aștepți.

Nancy se uită la el și ar vrea să îl pălmuiască. O tratează ca pe un copil. Dar știe că nu poate să facă nimic să îi schimbe hotărârea.

— Foarte bine. Foarte bine, zice și iese trântind ușa în urma ei.

Întoarsă acasă, bate bucătăria cu pasul, cu ochii pe ceas. Nu știe ce să facă cu telegrama. O împăturește în două, apoi în patru. O ascunde în sertarul de sus al biroului ei, dar apoi, de teamă că Bea ar putea să umble acolo după timbre, o bagă înapoi în buzunarul șorțului, unde o pipăie din când în când, în timp ce face curățenie prin casă și începe să pregătească cina. Nu se poate concentra la nimic și strică pâinea cu mălai pentru cină, pentru că, în loc de zahăr, pune un sfert de ceașcă de sare. I se pare greșit să nu îi spună

lui Bea. Despre ce să vorbească cu ea? Știe că Bea o să priceapă imediat ce o va privi.

Înainte să ajungă copiii acasă, scoate telegrama și o mai citește o dată, „REG ÎN SPITAL STOP ATAC DE CORD STOP MORT LA ORA ȘAPTE AZI-DIMINEAȚĂ STOP SPUNEȚI FETEI MELE CĂ O IUBESC STOP.” Nancy se duce pe veranda din spate și dă foc telegramei cu un chibrit. O ține până când flăcările îi ajung prea aproape de mână și atunci o aruncă jos, calcă în picioare hârtia arsă și o face una cu pământul.

Mereu face așa cum îi spune Ethan. De cele mai multe ori e de acord cu el. Dar în privința lui Bea au avut păreri diferite. Nancy bănuiește că e gelos pe relația dintre ele. La cererea lui, vara trecută încetase să îi mai facă baie fetei și îi lipsesc acele momente împreună. În schimb, au ajuns să-și petreacă după-amiezile în bucătărie, în timp ce Bea își face temele și ea pregătește masa. Ethan avusese dreptate, probabil, în privința băilor. Dar acum, azi, greșește. Nu el ar trebui să fie cel care îi spune că Reg a murit. Nu asta le ceruse Millie. Nu acesta e felul în care îi spui că mama ei o iubește.

Când copiii ajung acasă, Nancy îi trimite pe băieți în camerele lor, după ce iau o gustare. Apoi se așază la masa din bucătărie, ia mâna lui Bea într-a ei și îi dă vestea.

William

William o aude pe Bea cum își trage nasul. Nu plânsese aproape deloc de când aflaseră că tatăl ei a murit. Se întâmpla acum o săptămână. E destul de absentă totuși. Are impresia că e cu mintea în altă parte. Are nevoie de un moment înainte să răspundă, să reacționeze. Așa cum i se întâmpla la început, imediat după ce sosise. E ceva ascuns dincolo de privirea ei, ceva nepătruns, dar pe care el aproape că îl înțelege. Tristețe, însingurare, durerea pierderii. Așa trebuie să arate mâhnirea.

Săptămâna aceasta a tot rămas treaz până târziu, întrebându-se dacă fata nu o să vrea să stea de vorbă, dar nu reușise să-și adune curajul de a merge în camera ei. Acum îi bate la ușă, dar nu folosește codul lor obișnuit, ci doar ciocănește, pur și simplu.

— Bea, șoptește pe cât poate ca să fie auzit. Ești trează?

Fata vine la ușă și o deschide. E într-o cămașă de noapte din flanel și tălpile goale, albe, se disting pe pardoseală. William intră și închide ușa, în timp ce ea se urcă înapoi în pat și-și trage cuvertura peste picioare. Stânjenit, el rămâne în picioare, între ușă și pat.

— Ești OK? Nu știu ce să spun. Nu știu cum să te ajut.

— Nu face mutra asta jalnică, îi spune ea, zâmbindu-i vag. Nu e nimic de făcut. Tata a murit. Mama e complet singură. Și eu sunt aici, nu acolo. Nici măcar la înmormântare nu pot să mă duc, William. Ce fel de fată nu merge la înmormântarea tatălui ei?

Pe urmă începe să râdă.

— Cât de stupidă e chestia asta! Supraviețuiește războiului-fulger, salvează oameni din clădirile în flăcări, face de pază noapte după noapte, așteptând să sosească nemții, și pe urmă moare pentru că inima nu mai funcționează? Pur și simplu, e absurd.

— Știu. Ce fel de Dumnezeu ar îngădui așa ceva?

— Un Dumnezeu tâmpit, spune Bea și apoi își încrețește nasul și clatină din cap. Dar să nu afle mama ta că am zis asta.

Se apleacă spre el.

— Uite totuși ce poți să faci, William. Fă pe intermediarul. Știu că e bine intenționată, dar eu nu vreau să vorbesc despre asta. Nu vreau să vorbesc despre el. Vreau doar ca lucrurile să continue ca înainte.

— OK. Pot s-o fac.

Fata rămâne câteva clipe în tăcere.

— Am o idee, zice William și Bea ridică privirea la el. Nu poți să te duci acolo, la înmormântare, dar am putea să îi facem o slujbă de înmormântare aici, nu?

— Doar noi doi? Cum am putea să facem?

William începe să pășească prin cameră, dintr-un capăt în altul, între fereastră și ușă.

— Am putea să facem ceva în pădure. La cimitir. Sau poate la capelă.

Nici el nu știe ce spune, tot ce știe e că vrea să facă ceva, să o ajute cât de puțin.

— Știi ușa aia din laterală, pe care ți-am arătat-o și care e mereu

descuiată.

Nu mai fusese niciodată la o înmormântare. Abia dacă avea vreo idee despre ce se întâmplă într-o astfel de împrejurare. Dar lui Bea pare să îi placă ideea.

— Da, zice ea și privirile li se întâlnesc. Îmi place cum sună. Hai să facem așa!

Mai târziu, stă întins pe pat, în camera lui, cu ochii în tavan. Uneori îl sperie cât de mult tânjește după aprobarea ei. După zâmbetul ei.

Bea

Bea a hotărât să îi spună și lui Gerald să vină. După cină, îl trage după ea în cămară și închide ușa.

— G., eu și William o să mergem în noaptea asta la capelă.

— De ce?

— Să îmi iau adio de la tata. Vrei să vii?

— Sigur.

— Nicio vorbă, părinților tăi, mai zice, cu degetul la gură.

Gerald se uită la ea cu ochii mari.

— Promit.

— Plecăm la 23.30. Nicio vorbă, repetă Bea, înainte de a deschide ușa.

Ea și William se certaseră pe tema asta, pentru că William fusese de părere că Gerald o să strice tot.

— O să-i spună mamei. Îi spune absolut totul.

— Vreau să fie și el acolo. Vă vreau pe amândoi acolo.

Le este surprinzător de ușor să iasă din casă la miezul nopții. Stau toți trei pe câmp, strânși unul în altul, și se uită spre casă, dar lumina din dormitorul domnului și doamnei G. rămâne stinsă.

— Niciun semn, spune William. N-au auzit nimic.

Gerald nu vorbește. Bea știe că băiatul ar vrea să pună un milion de întrebări, dar e aici doar pentru că ea l-a invitat și William s-ar lua imediat de el dacă ar deschide gura.

— Hai să mergem, spune ea și pornesc toți trei pe potecă, în șir

indian.

Luna e la jumătate, însă cerul e senin și stelele strălucesc. E frig pentru jumătatea lui noiembrie. Bea și-ar fi dorit să aibă mănușile cu ea.

În capelă, așteaptă ca ochii să li se obișnuiască cu întunericul înainte de a păși pe culoarul central. Se certaseră și despre lumânări. Bea voise să aprindă una, să îi ajute să vadă, dar și pentru că i se părea că așa se cuvine.

— O să vadă cineva lumina, spusese William, o fi cineva treaz, la plimbare cu câinele sau în drum spre casă, târziu, orice. Nu putem să riscăm.

— Bine, acceptase Bea, deoarece știa că are dreptate.

Stau împreună în partea din față a capelei, strânși în cerc.

— Tati, începe fata și simte cum și William, și Gerald se încordează și își pleacă capetele.

Bea ridică ochii spre fereastra mare, cu vitralii, din spatele altarului. În timpul slujbelor de duminică, e frumos când soarele trece prin sticla ferestrei și culorile joacă pe zidurile capelei. Acum totul e întunecat. Nu vede niciuna dintre imaginile din vitralii. Nu reușește să-și amintească niciuna dintre povestiri.

— Tati, zice iar, am venit aici să ne luăm adio.

Mai târziu, urcă toți trei scara până la platforma de unde se vede priveliștea. Bea începe să țopăie.

— Mi-e așa de frig, șoptește. Cine și-a imaginat că o să fie așa de frig în noiembrie?

William scoate o sticlă din spatele unui dulăpior.

— Uite asta, zice, asta o să ne încălzească.

— William, spune Gerald, pe același ton ca al doamnei G., și e prima dată când deschide gura în seara asta.

— Ce-i? întreabă William fără să se uite la el. O dușcă, poate două, care-i problema? O să dai fuga acasă, să-i spui mamei?

— Nu. Încetează să te mai porți așa cu mine.

— Băieți, îi întrerupe Bea și își dă seama că și vocea ei sună de parcă ar fi a doamnei G. Nu în seara asta, vă rog. William, puțin whisky pare fix ce trebuie.

Nu mai băuse niciodată alcool până atunci, dar mirosul pe care îl simte când William desface dopul îi e familiar. Îi amintește de domnul G. Îi amintește de tatăl ei.

William îi întinde întâi ei sticla și ea o duce la buze, dă capul pe spate. Gustul e groaznic, dar lichidul alunecă pe gât și îi încălzește pieptul. Scutură din cap și strânge din ochi.

— OK, G. E rândul tău.

Gerald se uită la ea, cu ochii holbați.

— Nu e rău? șoptește, fără să îl privească pe William.

— Ba cam este, zice Bea, dar bea.

— OK, spune băiatul și ia un gât, apoi îi întinde lui William sticla.

Acesta o ridică în aer și pe urmă trage o dușcă.

— În amintirea tatălui tău, zice. Odihnească-se în pace!

Pentru o clipă, Bea uitase de ce se află acolo.

— În amintirea tatei, zice și ea. Mi-aș fi dorit ca voi doi să îl fi cunoscut.

Pune mâna peste mâna lui William și mai apoi Gerald pune și el mâna peste a ei.

— În amintirea tatălui tău, spune.

Pe obraz îi alunecă o lacrimă și Bea i-o șterge cu un deget.

Cu sticla ridicată în aer, toți trei dau capul pe spate, să privească stelele.

Millie

La mai multe zile de la înmormântare, Brian îi aduce acasă o geantă cu lucrurile lui Reg.

— Din dulapul lui de la muncă, îi spune. M-am gândit că o să le vrei pe toate.

Millie nu-l invită în casă, la o ceașcă cu ceai.

— Mulțumesc mult, îți sunt recunoscătoare.

Îndeasă geanta în debaraua de pe hol, în spatele produselor de curățenie și hainelor de iarnă. O lasă acolo, nedeschisă, timp de luni întregi. Își petrece Crăciunul și Anul Nou la țară, cu mama ei. Revenită la Londra, intră într-o anume rutină. Își mai ia o slujbă de contabil și se oferă voluntar pentru și mai multe schimburi ca șofer: trei nopți pe săptămână și o zi întreagă în weekend. E mai bine să nu aibă timp liber.

În zilele care au urmat morții lui Reg, tot ce și-a dorit a fost ca Beatrix să vină acasă. A scris ciorne după ciorne cu mesaje în care le cerea soților Gregory să o urce pe primul vapor. Dar nu reușise să trimită telegramele. Știa că fuseseră amândoi de acord ca fata să rămână în America până la sfârșit și Reg ar fi fost dezamăgit de ea. Mai știa și că nu e deloc în stare să aibă grijă de fată. Beatrix e fericită acolo. Pe Millie o doare să recunoască, dar e adevărat. Respectă planul original, ca să onoreze memoria lui Reg. Și pentru că este ceea ce trebuie.

Într-o duminică, la jumătatea lunii februarie, o ia pe Julia la ea,

să bea ceva împreună după ce își termină tura.

Femeia se uită în jur, prin apartament, și începe să deschidă dulapurile.

— Nu ai niște cutii goale? întreabă. Trebuie să debarasăm chestiile astea de aici.

— Nu, răspunde Millie și scutură din cap. O să mă ocup eu. Mai încolo, la primăvară.

— Nu, o s-o facem chiar acum. Nu te ajută să ții lucrurile lui Reg peste tot prin casă. Păstrează câteva, bineînțeles, ceva care să vă amintească de el, ție și lui Beatrix, dar hai să scăpăm de restul.

Millie protestează din nou.

— Millie Thompson, zice Julia. Știi câtă lume are nevoie de haine călduroase? În plus, trebuie să-ți vezi de viață. N-aș fi zis niciodată despre tine că ești genul care se complace să jelească. Nu-ți face bine.

Millie dă din cap. Știe că Julia are dreptate. Practic, același discurs i-l ținuse și ea Juliei, când logodnicul ei fusese împușcat în Germania.

Golesc dulapul și scrinul lui Reg, dar nu înainte de a-și turna câte o băutură. Millie păstrează un pulover, pe care i-l făcuse chiar ea înainte să se căsătorească, și o beretă ecosez pe care el și-o cumpărare de la Edinburgh, într-o toamnă. Nu știe ce i-ar plăcea lui Beatrix. Apoi îi găsește sacoul de tweed cu petice de piele la coate. Își amintește cum o ridica în brațe pe Beatrix și o ținea în aer, în parc, cum și-o urca pe umeri și o învârtea iar și iar. Millie pune sacoul într-o cutie, pentru Beatrix, împreună cu câteva dintre

cărți.

În sertarul de sus al biroului găsește un teanc de fotografii: Beatrix când era bebeluș, când avea câțiva ani și așa cum era înainte să plece. Apoi fotografii din America: lângă bradul de Crăciun, cu băieții; în costum de baie, pe un ponton, cu brațele îndoite și zâmbetul ei larg; într-un palton roșu de lână, în brațe cu un maldăr de cărți. Și o colecție de fotografii cu Millie.

— Vai, Doamne, uitasem de rochia asta, zice. Era de revelion, în anul de dinaintea căsătoriei.

— Ce superb! spune Julia. Ce cuplu uluitor erați.

— Mi se pare atât de mult de atunci, răspunde Millie. Eram așa de diferită.

— Așa eram toți.

Nu observaseră că între timp soarele apusese. Millie aprinde câteva lumini și mai toarnă fiecăreia câte un pahar. Se prăbușesc pe canapea și își azvârlă pantofii din picioare. Millie își aprinde țigara de la țigara Juliei.

— Atâtea lucruri, zice, uitându-se la toate cutiile puse una peste alta. În final, asta e tot ce rămâne, nu-i așa?

Julia zâmbește.

— Dar tu o mai ai pe Beatrix, nu uita. Gândește-te ce minunat o să fie să o revezi.

Vorbesc despre serviciu și despre una dintre fetele noi, care nu știa să conducă, dar se înscrisese oricum, și despre bărbatul cu care Julia tocmai începuse să se întâlnească. Julia adoarme, Millie o învelește cu o pătură și stinge lampa de pe noptieră.

Când să pună mătura la loc, vede geanta pe care Brian i-o lăsase cu luni în urmă. „Nu mai pot”, își spune în sine, „nu mai am putere”. Apoi, copleșită de nevoia de a pune capăt, de a termina cu toate acestea, înșfacă geanta și se duce în dormitor. O răstoarnă cu susul în jos pe pat și o scutură până cade și ultimul lucru.

Salopeta de lucru. Uniforma Gărzii Naționale, inclusiv casca și o geantă de umăr. O carte: *The Ideas Behind the Chess Openings*[11]. Un fular pe care nu i-l știa. Un mănunchi de scrisori legate cu sfoară. Le desface nodul și descoperă, una după alta, scrisorile de la Ethan. De la Ethan! După știrea ei, scrisorile pe care le primiseră din America fuseseră trimise de Nancy, săptămânal, an de an cu un rând sau două adăugate de Ethan. Aici însă sunt pagini întregi cu știri. Cele mai multe par să fie despre politică și război. Din când în când, mai sunt și rânduri despre ce a făcut Beatrix la un test sau despre cât de mult a ajutat la o reuniune sau alta de familie. Millie citește câteva dintre ele, de la cap la coadă, cu un fel de stupoare, în timp ce furia îi crește, pe măsură ce trece de la una la alta. Toate scrisorile îi sunt adresate lui Reg pe adresa de la fabrică. Bărbatul ei se ferise intenționat de ea. Își mușcă degetul până îi dă sângele. De ce să fi păstrat secret așa ceva?

Se duce la bucătărie și ia foarfecă. Julia s-a trezit și o urmează înapoi în dormitor.

— Ce e cu toate astea? o întreabă.

— Soțul meu drag, zice Millie, a trimis scrisori de dragoste unui alt bărbat.

— Ce? exclamă Julia. Ce tot spui acolo?

Millie clatină din cap.

— Ethan, bărbatul din America, știi, unde stă Beatrix. Au făcut schimb de scrisori de dragoste mai bine de un an. Mai mult de un an, Julia! Și mie nu mi-a spus nimic despre asta. Nici măcar o dată.

Stă în mijlocul camerei cu scrisorile în mână.

— O să le distrug pe toate, până la ultima. Îl urăsc. A trimis-o pe Beatrix de acasă, a lăsat-o să creadă că eu am vrut ca ea să plece și pe urmă a murit pe neașteptate. Acum aflu că mi-a ascuns toate astea.

— Millie, zice Julia în timp ce îi ia foarfecă din mână, calmează-te. Exagerezi. Nu le distruge. Păstrează-le deocamdată. S-ar putea să vrei să le citești mai atent. Beatrix s-ar putea să vrea și ea într-o zi să le vadă.

Millie oftează și se așază pe pat. Știe că Julia are dreptate. E așa de obosită.

— Am nevoie să mai beau ceva, zice și se șterge la ochi.

Mai târziu, după ce Julia a plecat, pune aproape totul la loc în geantă și găsește o carte poștală galbenă, cu o tablă de șah pe față și mutările de șah indicate pe spate. E de la Ethan și e datată cu două săptămâni înainte de moartea lui Reg. Scotocește prin geantă, scoate cartea despre șah și pune cartea poștală înăuntru. Millie se pricepe puțin la șah. Tatăl ei juca și încercase să o învețe și pe ea, dar ei îi lipsea răbdarea. Nu știuse că Reg cunoștea jocul de șah. Totuși Ethan așteaptă răspunsul. Ei doi erau în mijlocul unei partide.

Nancy

De Paște, Nancy se hotărăște să îi ducă pe copii la New York. Iarna a fost lungă și cu multă zăpadă. Simte că au cu toții nevoie de o schimbare. Sunt multe luni de când William e morocănos și iritabil și nu așteaptă decât să iasă din casă imediat ce vine, iar Gerald nu pare să vrea să mai iasă. Bea s-a schimbat și ea. A devenit alta. Sigur, e politicoasă și de ajutor, ca întotdeauna, dar parcă s-a înstrăinat puțin, parcă nu își mai dorește acel soi de mângâiere pe care o găsea la ea, indiferent de ce fel era. E vorba că l-a pierdut pe Reg, desigur, dar totul e amestecat cu faptul că se maturizează și devine mai independentă. Lui Nancy îi lipsește Bea, îi e dor de fetița care fusese. Fata arareori vine acasă direct de la școală. Nici nu-și mai amintește ultima dată când au stat de vorbă în bucătărie.

Acum stă cu Bea în trenul care îi duce la Grand Central; băieții stau pe bancheta din față și dorm sau citesc. Fata însă stă la fereastră și privește țărmul mării, în timp ce trenul trece în goană. E o zi posomorâtă și din când în când ploaia se izbește de geamurile murdare. Lui Nancy nu îi place New Yorkul, dar simte trupul fetei vibrând de entuziasm. Înțelege fascinația de a vedea orașul New York pentru prima dată. Sigur că seamănă mai mult cu senzația pe care ți-o dă Londra.

— O să vreau să stau o vreme cu sora mea, îi spune, bătând-o ușor pe braț, dar voi trei ar trebui să ieșiți, să explorați orașul.

— Am vorbit deja despre asta, zice Bea și fața i se luminează. Gerald vrea să îmi arate Muzeul American de Istorie Naturală. Și William a pomenit de Central Park și Upper West Side.

— Idei foarte bune, toate. Trebuie să mai vizitezi și Muzeul Metropolitan, care e chiar mai jos de casa surorii mele. Un loc minunat unde să-ți petreci după-amiaza.

Parcă ar fi Bea cea de dinainte, entuziasmată de tot ce o înconjoară. Nancy profită de ocazie și îi sugerează un drum la B. Altman.

— E magazinul meu preferat din New York, îi spune. E aproape la fel de frumos ca Jordan Marsh.

— Da, mi-ar plăcea.

Se joacă cu o ață de la manșetă.

— Doamna G., unele dintre fete...

Vocea i se stinge și se uită iar pe geam, apoi la băieți. Doamna G. face și ea la fel. William doarme, cu capul pe spate și gura căscată. Gerald are în poală un teanc de cărți cu benzi desenate și, în timp ce ele îl privesc, zâmbește la ceva ce citește în paginile cărții. Absorbit total.

— Unele dintre fete, repetă Bea, în șoaptă. Știți, au început să poarte alt fel de lenjerie. Nu mai poartă maiouri.

— Vai, Doamne! zice Nancy și își dă seama că i s-au aprins obrajii și urechile.

Cum de nu se gândise la asta? A văzut-o cum se dezvoltă, dar, pentru că încetase să-i mai facă baie și fusese iarnă, cu pulovere groase și paltoane, pur și simplu nu îi trecuse prin cap. Încă nu e

mare lucru acolo, desigur, clar nu destul cât să garanteze nevoia unui sutien, dar știe și ea cum stau lucrurile cu celelalte fete. Mama ei refuzase să-i cumpere unul. Așa că își strânsese alocația și se dusese chiar ea la magazinul Jordan, să își cumpere primul sutien, de una singură.

— Da, zice, bineînțeles. Au acolo un raion de lenjerie minunat.

— Mulțumesc. Știu că nu am neapărat nevoie de unul și probabil că nici n-o să am vreodată. Mama are pieptul plat ca o scândură.

— Nu e cazul la mine, zice Nancy râzând și amândouă se uită la pieptul ei, apoi Bea întoarce privirea în altă parte și Nancy își dă seama că e jenată.

Urmează apoi tăcerea aceea incomodă care se naște de fiecare dată când Millie apare în conversația dintre ele. Nancy simte prezența mamei între ele, cum le ascultă și cum judecă. Ea ar fi știut deja de luni bune să o ducă pe Bea să își cumpere un sutien. Ar fi știut cum să o ajute când e îndurerată. Nancy e obișnuită cu băieții. Când copiii erau mici, fusese geloasă pe prietenele și surorile ei, cu păpușile lor, serviciile de ceai de jucărie și cu cărțile minunate. Însă acum, când au crescut? Ei bine, nu știe cum trebuie să procedeze. Dumnezeu, presupune Nancy, știe El ce face.

Toată această discuție mai aduce în prim-plan și altceva ce nu avuseseră curajul sau ocazia să discute. Nu știe dacă Bea a început să aibă menstruație. Apoi, ce știe despre asta? Nancy avusese de gând să ceară sfatul surorii ei, pentru că Sarah are patru fete, aproape toate mari acum, așa că are experiență. Nici în problema asta mama lor nu făcuse și nu spusese nimic. Sarah îi explicase

lucrurile de bază, probabil cam pe la vârsta pe care o are Bea acum.

Se uită pe furiș la fată, care acum privește iar pe geam. Țărmul este minunat în Connecticut, chiar și pe ceață, cu aburul acela minunat, verzui, care stă aninat de crengile arborilor. Și cu albastrul intens al estuarului Long Island Sound, care se întinde dincolo de coastă. Iubește începutul primăverii, ba chiar întâmpină cu bucurie o zi ploioasă, ca aceasta. Primele flori cu bulbi: brândușele, lalelele, narcisele galbene. Zambilele. Preferatele ei.

— Scumpo, zice uitându-se la revista pe care o ține In poală, dând paginile. Ai primit deja musafirii de fiecare lună?

Bea se întoarce spre ea. Doamne, ce fată frumoasă a devenit! Cu tenul măsliniu. Părul bogat, aproape negru. Picioarele atât de lungi. Nancy vede deja în ea femeia matură care va deveni. O să arate exact ca Millie.

— Nu, nu încă, răspunde Bea în șoaptă, aruncând o privire spre băieți. Multora dintre fete însă li s-a întâmplat.

— Da, zice Nancy. Sunt convinsă. Dar fiecare om e diferit.

Se lasă tăcerea și amândouă se uită în altă parte.

— Știi ce? O să-ți iau eu câte ceva, când ne întoarcem. Un sutien, niște tampoane. Poți să le pui deoparte, pentru când îți vor trebui.

Bea dă din cap într-un fel care o face pe Nancy să priceapă că ar fi trebuit să vorbească de mult despre asta. Nu reușește însă să mai spună nimic. E, pur și simplu, prea jenant și Nancy urăște să se simtă stânjenită - unul dintre puținele lucruri, sincer, care îi displac profund. Dă paginile revistei.

— Vai, uită-te la asta. Ce pulover drăguț! Îmi place cum coboară modelul tricotat de-a lungul fiecărui braț.

— E drăguț, zice și Bea, privind mai de aproape, și părul îi cade peste ochi.

— Aș putea să-ți fac și eu așa ceva, spune Nancy, dându-i părul pe după urechi. Să îl ai în vara asta la Maine, seara. Ți-ar plăcea, scumpo?

— Sigur. Sau poate că aș putea să îl fac chiar eu, dacă mă ajutați cu modelul?

— Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere, răspunde Nancy și o strânge de mână, încercând să nu plângă. La Altman au cea mai frumoasă selecție de fire de lână. Atunci hai să ne asigurăm doar că ajungem acolo cât suntem la New York.

O ține strâns de mână, cu degetele împletite de cele ale fetei, mai mult decât s-ar fi cuvenit.

William

Vineri iau IRT[12] din West Side și coboară în 116th Street. William urcă scările în fugă și îi lasă pe Bea și Gerald în urmă.

— Uite-o, le strigă din urmă, intrarea e chiar aici.

Se îndreaptă spre campusul Universității Columbia, pe o alee de cărămidă mărginită de copaci înmuguriți. Campusul se întinde de jur împrejur, cu clădiri pe fiecare latură. William se învârte roată, cu brațele larg deschise. N-ar mai pleca din acest loc.

— Uitați-vă la asta, zice. E ca o oază în mijlocul orașului.

Studenții trec grăbiți pe lângă ei, în drum spre curățiri, cărându-și bicicletele în sus și în jos, pe scările mari «Ic piatră. Lui William locul i se pare minunat de aglomerai, chiar dacă știe că mulți dintre studenți sunt acum dincolo de ocean.

— Aia e noua bibliotecă, zice, arătând spre clădirea mare dinspre sud. Nu-i așa că e magnifică?

— Magnifică, zice și Bea, pe un ton ușor ironic. Mamă, ce vocabular ai! Ce-ai pățit, William Gregory?

Băiatul se strâmbă la ea. Campusul e chiar mai frumos decât și-l imaginase. New Yorkul îi plăcuse întotdeauna. Muzeele. Oamenii. Viața.

— Dar tu mergi la Harvard, Willie, zice Gerald. Noi acolo mergem.

— Ăsta s-ar putea să fie cel mai tâmpit lucru pe care l-ai spus vreodată, răspunde William.

— Păi, Harvard. Acolo a studiat tata. Tatăl lui tot acolo a fost. În familia mamei, toți bărbații au mers acolo. Practic, e școala noastră.

William nu-i răspunde, în schimb, urcă în fugă treptele Bibliotecii Low, câte două o dată. Când ajunge în vârf, se întoarce și le face cu mâna. Litania pe care tocmai o declamase Gerald, despre păstrarea tradiției? Este exact motivul pentru care nu vrea să se înscrie la Harvard. Își dorește cu disperare să se detașeze, să înceapă ceva nou. Încă doi ani de stat acasă. Abia așteaptă să plece. Dacă războiul continuă, se va înrola de ziua lui, pe 20 august. Dacă nu, atunci o să înceapă facultatea. Și, sigur, nu la Harvard.

— Hai să ne uităm pe aici, le strigă. Și pe urmă trecem strada și ne uităm la Barnard[13]. Pentru Bea.

Ea și Gerald urcă scările în fugă și îl urmează. Aleea pe care merg e bordată de tufe îngrijite și ocolește strâns biblioteca și alte clădiri înalte din spatele ei.

— Nu merg la facultate, îi spune Bea când îl ajung din urmă.

Pe la începutul săptămânii, mama lui o dusese să se tundă și probabil îi ondulase părul. William încă nu s-a obișnuit cu felul cum arată. Pare oarecum mai matură, mai aproape de felul în care arată fetele din clasa lui.

— Ce vrei să spui? o întreabă, oprindu-se puțin să o privească. Sigur că mergi la facultate. Ești cea mai isteață dintre noi trei.

— Nu, nu sunt, zice Bea și îi râde în nas. Știi că războiul ăsta o să se termine, da? Și atunci o să mă întorc la Londra.

— Nu știm când o să fie asta, răspunde William și își dă seama

că de la o vreme nu se mai gândește deloc la faptul că ea o să plece.

O făcuse, la început.

— Totuși, n-ai putea să rămâi aici la studii?

— Nu. Părinții mei nu au mers la facultate. Chestia asta nu face parte din viitorul meu. O să plec acasă, îmi termin școala și pe urmă îmi iau o slujbă.

Gerald rămăsese mai într-o parte și îi ascultase pe amândoi, cu capul aplecat pe umăr.

— Sunt de acord cu William, zice. Probabil pentru prima și ultima oară în viața mea. Dacă e cineva care ar trebui să meargă la facultate, tu ești aceea. Ești de o sută ele ori mai isteață ca mine.

— Vai, G., ești un scump, dar, serios, amândoi vă înșelați. Facultatea nu intră în planurile mele. Războiul o să se termine. Apoi o să mă întorc acasă, la mama.

Se plimbă cu toții prin campus și William se gândește că Bea are dreptate. Cumva, nu își dăduse seama eu adevărat că va pleca. Nu înțelesese că plecarea e un lucru la care ea se gândește, poate chiar ceva ce așteaptă ni nerăbdare. Toate astea sunt numai temporare. Mulți ani mai apoi, se va gândi la trecut și perioada aceasta va fi doar o poveste de spus copiilor. Când eram de vârsta voastră, ar putea ea să spună, am locuit câțiva ani în America. Am stat la o familie frumoasă, lângă Boston. Aveau doi băieți. Unul mai mare și altul mai mic. Oare despre el ce-o să spună?

Mai târziu au găsit o cafenea la intersecția dintre 116th Street și Broadway.

— Chock Full o'Nuts, zice Gerald, citind firma. William, au pus

numele locului ăstuia după tine[14].

Au comandat chec cu alune și curmale și sendvișuri cu brânză, pe lângă cești cu cafea neagră. Gerald își toarnă jumătate din cana cu frișcă în ceașcă, împreună cu trei cuburi de zahăr.

— Strici cafeaua, zice William.

Se și vede venind aici după cursuri, să bea o cafea, să se întâlnească cu câte un prieten ca să învețe pentru examene. Nu-și dăduse seama până azi că prietenul acela crezuse că va fi Bea.

Ethan

Ethan nici nu-și mai aduce aminte exact când avusese ultima dată casa doar pentru el. Trecuse aproape o săptămână întreagă fără Nancy și copii. Binecuvântată liniște! În primele câteva zile terminase de corectat toate lucrările, să nu îi stea pe cap toată săptămâna. Apoi făcuse tot soiul de lucruri cu care știa că Nancy nu ar fi fost de acord: a lăsat patul nefăcut în fiecare dimineață; a lăsat vasele să se adune grămadă în chiuvetă; a mâncat direct din frigider, cu lingura, restul rămas de la cină. În dimineața când au plecat, Nancy i-a arătat meniul pentru toată săptămâna. Fiecare masă fusese pregătită și etichetată - un vraf de recipiente din sticlă, stivuite unele peste altele. Pregătise un tort de ciocolată - preferatul lui - și o cremă cu caramel.

Azi de dimineață - ultima zi întreagă de unul singur, pentru că diseară se vor întoarce, cu trenul - își taie o felie mare de tort și adaugă o lingură generoasă de cremă. Își pune farfuria pe o tavă, lângă ceașca de cafea, și o duce în grădina din spate. E o zi de primăvară timpurie, atât de frumoasă, încât cu greu ai crede că răul e posibil pe lume. Războiul se desfășoară pe mai multe continente. Băieți pe care îi cunoaște - cărora le-a fost profesor - zac, muribunzi, pe câmpurile de luptă. Chiar dacă acum au parte de raționalizare, adeseori, efectele războiului încă sunt greu de simțit aici. Totuși uneori, când stă la coadă la poștă sau la bancă, privește în jur și își dă seama că e singurul bărbat de acolo. Prea

bătrân pentru războiul acesta, prea tânăr pentru cel anterior.

Bănuiește că e de bine. Își închipuie că ar fi fost un soldat mai bun decât i-ar fi plăcut să fie.

Unii dintre copaci au început să înmugurească. Anul acesta vor mări grădina de legume: vor sacrifica o parte din peluză, ca să cultive mai mult. Se cheamă „grădinile victoriei”[15]. Ethan se lasă rezemat de spătarul fotoliului și ridică ochii spre cer. Sunt momente când se simte naiv ca un provincial. Crescut în Boston, niciodată nu ajunsese mai departe de Chicago. Nu fusese niciodată în Canada. Plănuiseră să meargă la Paris și Roma în luna de miere, dar exact atunci s-a îmbolnăvit tatăl lui Nan și au mers, în schimb, la Maine. Ethan crede că aici o să și moară, în casa aceasta, când îi va suna ceasul. În aceeași casă unde s-a născut.

E și acum uluit că Nancy l-a plăcut, când erau la facultate. S-au cunoscut la un bal, la Colegiul Wellesley. Nu prea voise să meargă, dar insistaseră amicii lui. Așa că stătea posac acolo, la o masă, și savura un pahar cu whisky, când a venit o blondă și s-a așezat lângă el. Avea ceva aparte fata aceea, probabil doar pentru că făcuse gestul de a se așeza nitam-nisam lângă el.

— Ia spune-mi ce înălțime ai, îi zise, zâmbind. Cineva de colo tocmai mi-a spus că ai doi metri. Chiar e adevărat?

Ethan nu se putuse abține și îi zâmbise și el.

— Da, doamnă. Aproape. Am unu optzeci.

— Măiculiță! Păi, domnule, ești cu patruzeci de centimetri mai înalt ca mine, a zis și și-a pus mâna dreaptă lângă a lui. Uită-te ce diferență e între mâinile noastre. Hai, ridică mâna! Să le

comparăm.

Fusese fascinat de felul ei deschis de a fi, de lejeritatea cu care se purta, de zâmbetul ei.

Cât e de ciudat că acum exact acele aspecte îl calcă pe nervi. Spune totul oricui se nimerește. Merge și el la câte o întâlnire a corpului profesoral și sigur se găsește cineva care să-l întrebe despre băieți; e evident că acela știe deja lucruri foarte personale. Nan vrea să fie mamă pentru toată lumea, inclusiv pentru el. Îi e dor de zilele când între ei exista ceva doar al lor, ceva care nu îi includea și pe copii. Iar acum, cu Bea, a devenit copleșitor. Face mereu eforturi prea mari să îi fie mamă. Felul în care i-a dat fetei vestea morții lui Reg, fără să îl aștepte pe el, și apoi i-a explicat că doar ea cunoștea modul nimerit de a aborda situația. De câte ori nu îi spusese Ethan, Iar și iar, că Bea are o mamă, la care se va întoarce mai devreme decât s-ar crede? E bucuros să o aibă pe Bea aici - mai bucuros decât crezuse că va fi -, dar măcar el înțelege că e ceva temporar.

Își petrece dimineața spălând vasele și făcând curat în bucătărie. Face și patul. Își verifică planurile de lecție pentru săptămâna următoare. În sfârșit, pe la mijlocul după-amiezii, cu două ore înainte de a pleca să îi ia pe Nancy și pe copii din gara South Station, se așază la birou și scoate cartea poștală pe care o primise cu zece zile în urmă. Era partida pe care el și Reg o jucau înainte de moartea acestuia. O pusese deoparte, crezând că fusese găsită printre lucrurile lui Reg și cineva i-o trimisese înapoi. Nu voise să se uite la ea. Oare mai apucase Reg să facă o mutare înainte să

moară? Sau cartea poștală îi fusese trimisă, pur și simplu, înapoi așa cum o expediase el?

Când o întoarce, vede însă că există o mutare nouă, însă scrisul îi e străin. Și nici mutarea nu e una dibace. Dădea șah mat din două mutări. În josul cărții sta scris: *Să ierți efortul meu anemic. Abia învăț! Toate cele bune ție și lui Nancy! Millie.* Cine ar fi crezut? Zâmbește și își cântărește atent următoarea mutare. Sigur nu va fi una care să ducă la victorie. Totuși îl doare să facă o mutare atât de nechibzuită. Mai mult ca sigur, Millie o să se prindă de schemă, va pricepe că o protejează. Se gândește totuși că e în regulă. Nancy îi spune mereu că prea nu-i place să piardă, că uneori e în regulă să faci ce e bine. Și acum, își spune Ethan, așa e bine. Se uită iar la tabla de șah. „Regele”, își zice. „Regele la F4”.

Bea

Băieții pleacă trei săptămâni de pe insulă: merg într-o tabără, în nordul statului Maine. S-a întâmplat pe neașteptate. Toate erau exact așa cum fuseseră întotdeauna și, brusc, azi-dimineață doamna G. a anunțat la micul-dejun că plecarea lor e peste patru zile, cu un autobuz pe care îl iau din Portland. Bea nu știe sigur ce s-a întâmplat, dar are o bănuială. Știe că William a petrecut mult timp cu prietenul lui Fred, care e deja la facultate. Doamna G. nu îl prea acceptă pe insulă, așa că William a stat tot mai mult în oraș. Într-o seară, săptămâna trecută, Bea l-a auzit întorcându-se târziu, aproape de miezul nopții. Și, după felul cum s-a tot izbit de lucruri prin casă, și-a dat seama că e beat. E un miracol că a reușit să vâslească până pe insulă și să rămână întreg.

Amândoi băieții sunt furioși că pleacă. William, din motive evidente.

— E vara mea, fir-ar al dracului, spusese, în barbă, dar domnul G. reacționase în felul său calm: răcnise și îl trimisese pe William la el în cameră.

Și bietul Gerald! Niciodată nu s-a simțit prea în largul lui în contexte noi. Ciudat, pentru un suflet atât de generos.

— Te rog, mama, s-a rugat, aplecat peste masă, te rog, nu mă obliga să merg. Am început deja să organizez o nouă colectă de deșeuri de metal, pentru weekendul viitor.

— Ei, o să te distrezi de minune, îi spusese doamna G.,

fluturându-și șervetul în aer. Am auzit că e o zonă superbă acolo. O să dormiți în pădure, exact așa cum faceți aici. De colectarea deșeurilor de metal poate să se ocupe Bea, nu-i așa, scumpo?

Fata încuviințează din cap și se întreabă ce crede cu adevărat doamna G. Nu știe cât de greu o să-i fie lui Gerald?

Nici ea nu știe exact ce să creadă. Într-un fel, le dă dreptate domnului și doamnei G., dacă motivul, fie și în parte, are legătură cu Fred și amicii lui. Băieții aceia o sperie. Odată, la magazin, unul dintre ei a trecut razant pe lângă ea, în timp ce aștepta la casă.

— Hei, Chuck, strigase acela spre un amic. Uite-o pe fata englezoaică despre care am auzit atâtea.

O măsurase din cap și până în picioare și Bea nu știuse cum să reacționeze, așa că rămăsese acolo, surdă și mută. Mai târziu, când se întorceau acasă cu barca, i-au venit în minte un milion de răspunsuri istețe. În momentul acela ar fi trebuit să ia atitudine. Apoi, când i-a povestit, William nu a luat-o în seamă.

— N-a vrut să spună nimic, zisese.

Bea nu i-a spus cum o privise băiatul acela.

— Ce le-ai spus despre mine?

— De ce aș vorbi cu ei despre tine, îi răspunsese, clătinând din cap, pe același ton cu care îi vorbea lui Gerald.

William continuă să vorbească despre cum vrea să plece undeva, să facă ceva diferit. Despre faptul că acum are ocazia să facă exact așa. Lui Bea i-ar fi plăcut să meargă în nordul statului Maine. Să petreacă trei săptămâni pline de drumeții și stat la cort. Dar de G. Îi pare rău. Știe cât de greu îi este. Îi bate la ușă folosind codul lor.

— G., hai să mergem în oraș cu barca.

Niciun răspuns.

— G., repetă, ceva mai tare. Vino, hai să mergem! Gerald deschide ușa și Bea vede că a plâns.

— E nasol, zice băiatul și se întinde iar pe pat, înfășurând elastice în jurul mingiei. De ce trebuie să fac asta doar fiindcă s-au supărat pe Willie?

— Știu. Dar sunt doar câteva săptămâni.

Se duce la fereastra lui și ridică perdeaua. Aerul e așa de limpede, că efectiv poate să vadă lambriurile caselor din oraș.

— Ar trebui să te gândești la mine. Că rămân aici doar cu părinții tăi.

Se întoarce și îl vede zâmbind și își aduce aminte de ziua aceea, pe chei, acum mult timp în urmă. De zâmbetul lui, primul lucru care o făcuse să se simtă acasă.

— Haide, G.! Care ajunge primul la hangarul de bărci!

Mai târziu, stau pe debarcaderul din oraș, înainte să se întoarcă acasă.

— Mă gândeam mai devreme la ziua când v-am întâlnit pe toți. La cum ai venit tu în goană să mă saluți. William s-a purtat foarte politicos, dar tu ai fost exact așa cum ești.

— Probabil că erai speriată că vii aici.

— Probabil. Acum totul e în ceață.

— E groaznic, o întreabă G., fără să se uite la ea, că tatăl tău nu mai e?

Fata strânge din umeri.

— Cred că o să fie mai rău când ajung acasă. Aici nu se simte vreo mare diferență, știi?

Se uită spre insulă.

— Nu l-am mai văzut de peste doi ani. Nu a făcut parte din viața mea zilnică. Așa că e greu să mi se pară real.

— Mda, zice Gerald. Îmi dau seama.

— Ce nu pot să înțeleg este unde e el acum. G., vorbesc cu el. Oare e ciudat?

Cu William nu ar fi vorbit despre asta. Lui Gerald poate să îi spună orice și știe că o va înțelege. El nu judecă niciodată pe nimeni. Îi răspunde râzând.

— Nu-i ciudat. Și eu vorbesc cu mine însumi. Cred că asta e mult mai ciudat. Îmi spun: trebuie să faci asta, nu trebuie să faci ailaltă. Parc-aș avea-o pe mama în cap.

Râd amândoi.

— Uneori, zice Bea, am senzația că e chiar aici, cu mine. Că mă ajută să iau câte o decizie.

— Cred că asta e super. Aș vrea să am și eu pe cineva care să mă ajute.

Apoi se întoarce spre ea. În lumina soarelui, Bea îi vede paietele verzi din ochi. Și ochii lui William au aceeași nuanță de verde.

— Dar tu ce crezi că se întâmplă când moare omul? o întreabă G. Crezi în chestia aia a Bisericii, despre rai și iad și toate alea? Sau doar se termină totul? Tatăl tău a dispărut, pur și simplu?

Bea nu știe. Când vorbește cu tatăl ei noaptea, târziu, sau când iese să înoate ori să vâslească pe distanțe lungi, îl întreabă același

lucru.

— Mi-ar plăcea să știu, G. Dar habar nu am. Până acum nu am văzut cine știe ce dovezi despre existența acelui Dumnezeu binevoitor despre care se tot vorbește. Mi-e greu să cred în chestiile Bisericii, presupun.

— Mda, e greu să-ți dai seama. Mi-ar plăcea totuși să cred, chiar mi-ar plăcea. Vreau să-l revezi pe tatăl tău, după ce mori. Adică, continuă Gerald, fluturând din mâini, parcă să dea aerul deoparte, nu vreau să mori. Dar vreau să ai ocazia de a mai fi împreună cu el.

— Vai, G. Ce frumos te-ai gândit. Ești, pur și simplu, un dulce, sincer, spune Bea și se apleacă să îl sărute pe obraz. Nu puteam să-mi doresc un frate mai bun. Suni așa de norocoasă că am nimerit aici, cu tine.

Obrajii lui Gerald sunt acum roșii ca para. Nu se uită la ea, rămâne cu ochii ațintiți spre largul mării.

— Îmi place mult în Maine, zice, după o pauză. Vreau să continui să vin aici în fiecare vară. Vreau să-mi aduc familia și nepoții. Vreau să mor aici și să mă îngroape pe insulă, ca să fiu aici pe veci. E cel mai bun loc din lume.

Bea e de acord. Și când te gândești că ar fi putut să-și trăiască toată viața fără să fi văzut vreodată insula aceasta! Lucrul acesta, care îi dă sentimentul că e acasă. Îi place și perspectiva pe care o are, faptul că se vede toată insula, cu casa ascunsă în depărtare. Un fel de secret, pe care doar puțini îl cunosc.

Millie

La comemorarea de un an a lui Reg, Millie își ia o zi liberă de la muncă și se duce la cimitir. Dă laoparte frunzele de pe mormânt și îngenunchează pe pământul rece.

— Nu pot să cred că a trecut un an, spune în șoaptă, chiar dacă nu mai e nimeni prin preajmă. Eu sunt bine, îmi ocup tot timpul cu câte ceva.

Îi povestește despre serviciu, despre ambulanța pe care o conduce, despre excursia la malul mării, pe care a făcut-o cu Julia.

— Doar ca să ieșim puțin din cotidian. O mică vacanță.

Nu îi spune despre cei doi tipi pe care îi întâlniseră, piloți de vânătoare, și nici că iese cu unul dintre ei în weekenduri, la un pahar. Îl ține la curent cu vești despre Beatrix, cât de bine pare să îi meargă. În ultima scrisoare, Nancy spusese că și-a găsit un grup nou de prietene și nu mai petrece așa de mult timp cu William. *Băiatul* ăsta, scria Nancy, o *să mă omoare. Gerald, pe de altă parte, e așa de cuminte. Cu el nu trebuie niciodată să îmi fac griji.*

Millie nu a mai primit vești de la Ethan cam de mult. Ultima carte poștală pe care a primit-o de la el avea mutările cenzurate. A mai întrebat ici și colo și a aflat că la fel pățeau și alți jucători de șah. Oficialitățile considerau, se pare, că ar putea să fie mesaje codificate. Nu știa ce să facă, așa că i-a trimis o scrisoare scurtă, în care i-a explicat ce se întâmplă, și a transcris cu grijă toate mutările pe care le făcuse fiecare până în acel moment. Nu primise însă

niciun răspuns, deocamdată. Se întreabă dacă nu cumva toată scrisoarea îi fusese cenzurată sau, poate, distrusă. Își dădea și ea seama că, pentru ochiul neantrenat, putea să semene cu ceva codificat. Probabil că așa i s-ar fi părut și ei cu mai puțin de șase luni în urmă.

Inspiră adânc și se uită prin cimitir. E un loc frumos, indiferent de anotimp, dar toamna copacii iau foc în toate culorile.

— Deci, Reg, m-am mutat într-un apartament nou. În cel vechi tu erai, cumva, mereu prezent și aveam nevoie de un spațiu care să nu te mai includă. Beatrix nu e mulțumită de mine, cred, dar sper că o va ajuta și pe ea, odată ce se întoarce acasă. Într-un loc diferit, și nu într-unul învăluit în amintiri. Apartamentul nou e mai aproape de serviciu, ceea ce e bine, și doar la etajul doi, în loc de patru.

Durerea e ceva ciudat. Millie descoperise că e ca mareea: crește și descrește. Uneori se gândește la el și se ține tare. Sunt însă zile când cineva pomenește întâmplător de Reg și, atunci, simte că o gâdilă nasul și știe că trebuie să-și întoarcă privirea în altă parte. Aproape că a trecut și furia, chiar dacă și ea pare să mai erupă, în momentele cele mai neașteptate. Într-o seară, după câteva pahare, i-a scris lui Beatrix o scrisoare în care i-a spus că Reg fusese cel care o trimisese de-acasă. Ea voise ca fata să rămână, i-a scris că îl implorase să se răzgândească. Nu a fost însă în stare să trimită scrisoarea. I s-a părut nedrept față de Reg și speră ca într-o bună zi, cât mai curând, să îi poată explica personal lui Beatrix totul.

Se ridică în picioare și își sărută degetele, apoi atinge cu ele

piatra funerară.

— Pa, iubire! O să revin curând, zice, deși se întreabă cât e de adevărat.

E mai bine să își continue viața. Iese din cimitir. Ea și Julia se duc la un magazin cu haine la schimb, să-și găsească ceva mai la modă. O eșarfă nouă, poate, sau o pereche de cercei arătoși.

Bea

Casa familiei Emery e luminată toată, la fiecare fereastră sunt lumânări și lumina lor gălbuie se reflectă pe albul zăpezii. În a doua zi de Crăciun fusese viscol puternic, iar acum, după nici o săptămână, zăpada încă mai are peste treizeci de centimetri grosime. Bea e preocupată de pantofii ei cei noi de petrecere, cu un pic de toc și încheiați cu panglici de catifea albastră. Doamna G. Îl pune pe soțul ei să o ducă cu mașina, deși familia Emery stă la numai opt sute de metri de ei. Gerald a rămas acasă și William vine mai târziu, direct de la un prieten. Lumea vorbește de o grămadă de timp despre petrecerea aceasta de Anul Nou.

Familia Emery a angajat o trupă de swing care să cânte și, imediat ce Bea ajunge în casă, i se ia în grabă paltonul și se pune în mână o băutură.

— Vino să vezi ringul de dans, îi spune Lucy și o cuprinde cu brațul pe după talie.

Bea observă surprinsă că scoseseră toată mobila din livingul mare și rulaseră covoarele.

Trupa e instalată în capătul opus al încăperii și lumea dansează deja. E ciudat să-și vadă colegii de clasă dansând alături de adulți, să o vadă pe profesoara de franceză împreună cu profesorul de matematică al lui Gerald.

— Cine ar fi zis, îi șoptește Lucy la ureche, că domul Whitaker o să-și pună mâna pe fundul lui Madame Broussard?

— Vai, Lucy, ești îngrozitoare.

Lucy o trage apoi afară din sala de dans și o duce în bibliotecă, plină cu toți colegii lor de clasă.

— Bea, strigă toți, în timp ce ea face reverențe și flutură din mână.

— În sfârșit, ai ajuns, îi șoptește Nathan la ureche.

Se întoarce și îl vede, pus la patru ace, cu smoching. Toată lumea e îmbrăcată elegant, dar băieții arată cel mai diferit, cu părul lins dat pe spate și picioarele îndesate în pantofi de lac. Pantofii lui Nathan sunt chiar unii speciali, pentru smoching, despre care ea știe pentru că și domnul G. are așa ceva. Bea lovește ușor unul dintre ei cu propriul pantof.

— Eleganți, zice, în timp ce Nathan o lovește și el cu vârful pantofului.

— Și ai tăi, la fel, zice băiatul.

Are o expresie anume și Bea și-ar dori să fi simțit ceva pentru el. Știe că în seara asta el o să încerce să o sărute. Îl place destul de mult, dar nu vrea să iasă cu el la întâlnire. Nu vrea să iasă cu nimeni. Îl implorase pe G. să vină și el, ca să aibă cu cine să fie la miezul nopții.

— Nu mă lăsa singură, îi spusese, nu vreau să-l sărut pe Nathan.

— Atunci du-te la baie, zisese Gerald. Eu așa fac atunci când nu vreau să mă găsească nimeni. Stai cu ochii pe ceas, asta e tot.

— O să fiu Cenușăreasa. Nu vreau să mă transform într-un dovleac.

Bea stă puțin de vorbă cu Nathan și pe urmă fuge înapoi în sala

de bal, unde dansează cu domnul G.

— O mie nouă sute patruzeci și patru, spune domnul G., în timp ce o învârte pe ring.

Nu e chiar în ritmul muzicii, dar are o voioșie pe care ea o consideră remarcabilă. Domnul G., dansând cu toată energia.

— Greu de crezut, continuă el. Fiecare an trece mai repede decât cel de dinainte.

Bea dă din cap de parcă ar fi de acord, dar nu este. Un an înseamnă mult. Acum mai bine de un an a murit tati și încă mai sunt zile când acest simplu fapt o surprinde. Se gândește la câte ceva pe care să i-l împărtășească - o carte, o notă luată, frumusețea viscolului de Crăciun - și o uluiește că nu poate.

— Oare acesta va fi anul când se termină războiul?

— Ce n-aș da să știu, zice domnul G. Trebuie să sperăm, nu? Deși rugăciunile doamnei G. sunt mai puternice decât speranțele noastre.

Zâmbesc amândoi. Doamna G. spune în fiecare seară la cină aceeași rugăciune.

— Te rog, Doamne, te rog, ai grijă ca războiul să se termine înainte ca William și Gerald să împlinească optsprezece ani.

E o rugăciune ridicolă și William i-a spus-o limpede, de nenumărate ori.

— Mama, dacă războiul se termină înainte să împlinesc optsprezece ani, sigur se va termina înainte ca Gerald să împlinească optsprezece.

— Pfui, răspunde ea de fiecare dată. Când îi cer lui Dumnezeu o

favoare, trebuie să îi includ pe amândoi băieții mei.

Nathan se apropie și o invită la dans. Bea îi dă drumul domnului G., de nevoie.

— Doar un dans, zice. N-am mâncat nimic încă.

— Da, sigur, răspunde Nathan, îndatoritor ca întotdeauna. Stai să vezi deserturile!

William l-a poreclit golden retriever-ul ei.

— Doar să fluieri și imediat vine la tine, spusese săptămâna trecută, strâmbându-se.

William iese cu o fată care stă în alt oraș și care merge la o școală rivală. Bea se întreabă dacă o s-o aducă la petrecerea familiei Emery. Încă nu a făcut cunoștință cu ea, dar Lucy Emery i-a spus că e blondă și are sânii mari.

— Nu mă surprinde la el, zisese Lucy, pentru că toate fetele cu care a ieșit vreodată au fost bine făcute.

Au râs toate, îngrămădite unele în altele de frig, în cimitir, în timp ce fumau o țigară la comun. Bea se simțise jenată și nu spusese nimic, așa cum făcea întotdeauna când se vorbea despre William. Pentru ea, el e pur și simplu William. Ca și cum ceilalți ar crede că el se mișcă prin lume altfel decât tot restul. Își coborâse totuși privirea spre pieptul ei plat, întrebându-se dacă spusele lui Lucy erau adevărate.

Ea și Nathan merg spre sufragerie, Bea se strecoară prin mulțime și scapă de el. Doamna G. Îi face cu mâna din locul unde stă împreună cu prietenele ei.

— Ce petrecere frumoasă, îi spune, netezindu-i cutele rochiei.

Pur și simplu, frumoasă. L-ai văzut pe William? Uite-așa face el, mă lasă să mă îngrijorez în noaptea de revelion, când vreau și eu să mă relaxez și să mă simt bine cu prietenele mele.

— O să vină, zice Bea, deși nu e deloc sigură.

— Păi, ar face bine. Lui taică-său o să-i sară țandăra dacă nu apare.

La unsprezece și jumătate, Bea face din nou turul încăperilor. Încearcă să scape de Nathan, de Lucy, încearcă să găsească unde să se refugieze. Descoperă un loc la fereastră, lângă ușa principală, acoperit în parte de o draperie groasă de catifea. Se așază acolo și trage draperia, să se ascundă cât mai mult cu putință. Își ridică picioarele și le strânge sub rochie, se uită afară, pe geam, încercând să-și acomodeze privirea, întrebându-se ce a făcut mama ei în seara asta. A mers și ea la vreo petrecere? Nu știe dacă se întâlnește cu alți bărbați. Închide ochii, nu vrea să vadă un bărbat necunoscut cu brațele în jurul mamei și pe ea sărutându-l pe gură.

Pe aleea acoperită de gheață, o siluetă întunecată se apropie grăbită. Bea se apleacă, mijește ochii și încearcă să distingă cine e. Nu seamănă cu William și e dezamăgită, deși nu e sigură din ce motiv. În ultimul timp au petrecut așa de puțin timp împreună. Nici măcar nu îl mai place la fel de mult. E agitat și nervos. Aproape întotdeauna obține ce vrea, dar chiar și atunci e rareori mulțumit. Trupa cântă una dintre melodiile ei preferate, ceva ritmat din repertoriul lui Tommy Dorsey, și Bea începe să fredoneze cu ei și să bată din picior. Îi plac tare mult pantofii ei. De la o vreme încoace a început să se întrebe dacă, atunci când va

pleca, o să-și poată lua cu ea hainele.

Trec oameni pe lângă locul de la fereastră și Bea se strânge și mai tare la perete. Știe că Nathan o caută. O aude pe Lucy trecând pe acolo, sporovăind.

— Toată lumea, în sala de bal! strigă cineva.

Bea închide ochii și se reazemă de geamul rece. Lumea râde și cântă. Se sparge un pahar. Trupa începe o melodie nouă. Bea se uită la ceas. Zece minute până la miezul nopții. Își zâmbește sieși. Aproape că a reușit.

— Bea, se aude o voce pe jumătate în șoaptă, pe jumătate strigată.

E Gerald.

— G., exclamă ea surprinsă și se ridică în picioare. Sunt aici.

Băiatul bagă capul pe după draperie și pe urmă se urcă lângă ea.

— Ce cauți aici? îl întreabă, zâmbind. Am crezut că nu vrei să vii.

— M-am plictisit acasă, răspunde el, ridicând din umeri. Și știam că o să cauți o cale de scăpare cam pe vremea asta.

Privește bancheta de la fereastră.

— Se pare totuși că te-ai descurcat bine și singură.

— De unde ai știut că sunt aici?

Gerald oftează.

— De când ne jucăm noi de-a v-ați ascunselea? Ești destul de previzibilă, să știi.

Bea scoate limba la el.

— Așa ești, să știi. Dar te-am și căutat peste tot în uită parte.

Mama, tata și William sunt toți în sala de bal.

Bea se îndreaptă de spate.

— William e aici?

Gerald dă din cap că da.

— Era cu o fată. Iar mama și tata dansează.

— Ah, asta chiar vreau să văd.

Gerald se strâmbă.

— De ce ai vrea? Dansează pur și simplu.

Bea se muncește să coboare de pe banchetă.

— Niciodată nu au mai dansat așa. Abia dacă se ating, și asta, foarte rar. Vino, G., hai să ne uităm!

— Nu, geme Gerald, stai aici cu mine, vrei?

Bea îl apucă de mână.

— Haide, G.!

Fug împreună în sala de bal, la timp ca să se alăture mulțimii în numărătoarea inversă până la miezul nopții. Se opresc pe margine, cu spatele lipit de perete, la douăsprezece noaptea, toată lumea strigă „La mulți uni!”. Trupa începe să cânte *Auld Lang Sye.* Bea se întoarce spre Gerald și îl strânge de mână.

— La mulți ani, G.!

— Și ție, zice Gerald, o strânge și el de mână și o îmbrățișează scurt.

La întoarcerea acasă, mai târziu, Bea nimerește în mașina lui William.

— Unde îți e iubita? îl întreabă când se urcă pe locul din față. Nu trebuie să o duci acasă?

Acceptase încă un dans cu Nathan, care o găsise imediat după miezul nopții, și îl văzuse pe William dansând cu fata aceea blondă, amândoi atât de lipiți unul de altul, că a trebuit să întoarcă privirea.

— A plecat cu prietenii ei. Toți locuiesc în Wellesley.

Rămân amândoi în tăcere și William scoate mașina pe stradă.

— Te-am căutat mai devreme, zice, cu ochii la drum. M-am gândit că poate ai plecat.

— Nu, mă ascundeam doar de Nathan.

William surâde.

— Nu e iubita mea, zice, după câteva clipe. Ne distrăm împreună.

— Ce-mi pasă mie, oricum ar fi?

— Știu, răspunde William. Voiam doar să-ți spun.

Bea dă din cap și restul drumului îl fac în liniște și întuneric.

În bucătăria caldă, în timp ce își agață hainele și căciulile, Bea se uită pentru prima dată cu adevărat la el. Arată elegant în smoching. Vara viitoare va împlini șaptesprezece ani; e aproape un adult.

— Arăți bine, zice Bea, aproape fără să vrea.

— Și tu. Am vrut să-ți spun mai devreme, dar nu am apucat.

E gata să mai spună ceva, însă doamna G. se năpustește pe ușa din spate.

— Doamne sfinte, e un frig afară și drumurile, ei bine, sunt de-a dreptul periculoase. Am derapat și ne-am învârtit. Tata e un șofer minunat pe gheață.

Se întoarce spre William și agită degetul la el.

— William Gregory, ai plecat după noi și uite-vă pe amândoi deja acasă. Ai condus prea repede pe străzile astea. Și cu o încărcătură așa de prețioasă.

— La mulți ani și ție, mama, zice William și o sărută pe obraz.

Când se dezbracă, mai târziu, Bea simte pe șal o undă de parfum al lui William și își lipește mătasea de față, înainte de a-l împacheta și așeza încet în sertarul biroului.

Nancy

Anul acesta, Nancy e cea care nu e sigură dacă vrea să plece în Maine. Tot mai mult din timpul ei e ocupat cu efortul de război: tricotează ciorapi pentru băieți, conservă legume și alte produse și acum, primăvara, și-a aranjat grădina victoriei. Dacă e să plece acum, pentru trei luni, de grădină se va alege praful. Desigur, ar putea să angajeze un băiat de prin partea locului, care să vină și să aibă grijă, dar nu ar fi același lucru. Totul i se pare prea mult. Să folosească atâta benzină doar ca să stea la soare și să-și petreacă vara distrându-se nu i se pare corect.

— Sunt impresionată de mama ta, îi spune lui Beatrix într-o după-amiază, în bucătărie, în timp ce prepară fursecuri pentru cină.

Fata stă la masă și își face tema la franceză.

— Uită-te la ea, zice Nancy. Are mai multe slujbe și în plus conduce și ambulanța.

Bea ridică din sprâncene.

— Cam așa. Dar, doamna G., ea nu are o casă de ținut, cum faceți dumneavoastră. Faceți atât de multe: gătiți și faceți curat pentru noi toți, dați petreceri pentru profesori. Grupul dumneavoastră de doamne. Efortul de război. Sunteți în centrul tuturor activităților, aproape.

— Ei, prostii, zice Nancy, dar e încântată.

Bănuiește că băieții ei nu observă niciodată cât de mult

muncește.

— Noi, femeile, suntem întotdeauna în centru, suntem cele care au grijă de tot.

Coboară vocea.

— Nu așa credeam că o să ajung. Atât pot să-ți spun.

Bea ridică privirea, confuză.

— Am crescut într-o casă destul de rafinată, cu cameriste și valeți și toate cele. Mă rog, înțelegi, nu? La mătușa Sarah, în New York.

— Da, au o viață foarte diferită de noi.

— La fel am crescut și eu. Dar, când m-am măritat cu tatăl băieților, în fine, stilul acela de viață nu a mai fost posibil.

— Dar casa aceasta?

— Hardughia asta? zice Nancy, clătinând din cap. Se prăbușește pe noi, practic. Casa este a școlii, scumpo. Când noi n-o să mai fim, aici o să locuiască o altă familie de profesori. Avem mare noroc. Locuim aici pentru că familia domnului G. a locuit aici înaintea noastră.

— Nu am știut, zice Bea.

— Păi, de unde să fi știut? Ei, casa din Maine e altceva. Pe aceea a construit-o tatăl meu. Niciunul dintre frații și surorile mele nu a vrut-o, așa că, după moartea lui, am luat-o eu. Asta e toată moștenirea mea, pe lângă câteva bijuterii. Insula însă... În fine.

Acum amestecă ingredientele uscate cu cele umede.

— În fine, ce?

Nancy spusese prea multe. Să-i spună oare că ea și Ehan

discutaseră să o vândă? E, pur și simplu, prea costisitor să o întrețină. Sigur că nu suportă gândul și iu vrea doar să iasă din încurcătură, să ajungă cumva IN sfârșitul războiului ăstuia nenorocit, să îi vadă pe William și Gerald mari, să-și găsească slujbe și să o preia ei. Să devină, poate, a lor. În fiecare noapte, îl roagă pe Dumnezeu să facă asta. Doar că Ethan o tot cheamă la el în birou, să îi arate pagini întregi cu cifre pe care nu le înțelege.

Știe că acesta este, în parte, motivul pentru care nu vrea să plece la Maine. O să o doară sufletul să fie acolo, să vadă locul pe care îl iubește atât de mult și pe care s-ar putea să îl piardă.

— Toate amintirile mele sunt acolo, îi spusese lui Ethan într-o seară.

Ea era deja în pat, iar el se dezbrăca.

— E căminul meu. Steaua mea călăuzitoare.

— O să-ți rămână amintirile, îi răspunsese Ethan. Pe acelea nu ți le ia nimeni.

— Vai, pentru Dumnezeu, exclamase Nancy, azvârlind cartea pe pat atât de tare, încât câinele a fugit din dormitor, tu nu ai inimă? Nu înțelegi ce înseamnă insula pentru mine?

— Înțeleg, continuase Ethan, pe tonul acela calm care o făcea să vrea să țipe. Dar și tu trebuie să înțelegi că avem cheltuieli prea mari. Și că, într-un an de aici încolo, o să avem de plătit pe deasupra și taxele de studii pentru William, la Harvard.

Nancy își fixase ochii în cuvertură, îi netezea încrețiturile, incapabilă să ridice privirea. Ura felul lui, rațional, de a fi.

Revenind în prezent, se întoarce spre Bea.

— Doar îmi fac griji pentru sărmana mea insulă, odată ce William și Gerald vor prelua controlul. Îți închipui cum o să fie? Cum o să reușească să gestioneze locul împreună? Va trebui să ajuți la mediere.

Se lasă tăcerea. Bea se uită în caiet și termină fraza . pe care o scria. Ce caligrafie frumoasă și sigură! Oare o să primească scrisori de la Bea după ce va pleca acasă?

Oceanul dintre noi

Vor mai ține legătura? Sau Bea o să dispară încet-încet? Nancy nu suportă gândul acesta.

— Ce bleagă sunt, zice ea într-un final, în timp ce fata își continuă tema, cu capul plecat. Bleaga, bleaga de mine. Sigur că până atunci tu te vei fi întors în Anglia. Dar să vii în vizită, bine?

Se întoarce la castron și frământă aluatul cu putere, cu capul înclinat departe de Bea. Întinde apoi mâna plină de făină, deschide radioul și începe să cânte împreună cu surorile Andrews, în timp ce întinde aluatul, decupează fursecurile cu ajutorul unui pahar și spală castronul. Când se întoarce iar la masă, Bea dispăruse.

Bea

E singură în casă. S-au întors dintr-o vizită scurtă în Maine, unde și-au serbat zilele de naștere. Toată lumea e plecată, să facă una-alta, și Bea umblă din cameră în cameră, cu King lângă ea.

De când aflase de la doamna G. că nu este a lor casa, se uită la ea cu alți ochi. Nu-și poate imagina o altă familie care să stea aici și se întreabă ce simte domnul G., care a locuit aici toată viața. Cum e să trăiești într-un loc, într-un singur loc? Ea are deja două locuri unde a trăit și, când o să se întoarcă, va avea un al treilea, pentru că mama ei s-a mutat într-un apartament nou. I l-a descris în scrisori. Are două dormitoare. Mami a găsit niște mobilă nouă pentru camera ei și zice că fereastra dă spre stradă.

— Doar două etaje de urcat, scumpo. Mult mai ușor să te descurci cu cumpărăturile.

Bea nu și-l poate închipui după descriere și nici cartierul nu îl cunoaște, deși mami zice că au trecut pe acolo de un milion de ori.

Sunt ani deja de când se agață de imaginea apartamentului lor, cu tatăl ei spălând vasele, mama trăgând draperiile, cu mirosul de ceapă care se ridică din apartamentul de jos. Crăpătura de pe tavanul din living, dintr-un colț în altul. Scârțâitul ușii de la intrare, când tati venea acasă. Seara stă întinsă în pat și își amintește, încearcă să țină minte fiecare detaliu. Acolo era acasă. Acum câțiva . ani făcuse o hartă a apartamentului, pe care o ține în sertarul biroului, dar amintirile încep să se estompeze. Oare în

camera ei exista un scaun? Din ce fel de lemn era scrinul? Se întreabă ce s-a întâmplat cu toate lucrurile ei, cu tot ce avea în dulap. Întotdeauna crezuse că se va întoarce acolo unde, pentru ea, tatăl ei e încă viu.

Umblă pe la etaj, cu King după ea. Cele două paturi identice din dormitorul domnului și doamnei G. sunt la doar treizeci de centimetri unul de altul, despărțite numai de o noptieră mică, pe care se află o veioză și niște cărți. Se întreabă dacă cei doi se țin vreodată de mână când stau în pat. Odată îl întrebase pe Gerald de ce nu dorm în același pat. Băiatul fusese uimit că ei asta i se pare ciudat.

— Așa a fost întotdeauna. Nu toți părinții dorm în paturi separate?

De fiecare dată când se aflau acasă la cineva și Bea vedea un pat dublu pentru adulți, în loc de două pentru o persoană, se ducea să îl caute pe Gerald și i-l arăta.

— Așa e normal, îi șoptise și când fuseseră acasă la mătușa Sarah, în New York.

Gerald nu o luase în seamă, lucru pe care îl făcea foarte rar.

— N-ai dreptate, spusese, roșu la față. Nu se cuvine ca părinții să doarmă împreună când sunt copii în casă.

Bea poate să își dea seama care pat este al cui după cărțile de pe noptieră: un roman de dragoste în partea doamnei G. și o carte de istorie pentru domnul G., lângă o pereche de ochelari cu jumătate de lentilă. Se afundă în patul doamnei G., moale și scobit în locul unde aceasta stă în fiecare noapte. Patul domnului G. miroase

exact ca el și mirosul e mult mai puternic. Și-l închipuie întins pe spate, cu picioarele atârnate puțin peste capătul patului. Bea întinde mâna spre celălalt pat. „Noapte bună, Nancy”, își imaginează că spune domnul G., pe un ton profesoral. Brusc, simte că a invadat un spațiu intim, așa că sare în picioare și netezește la loc cuverturile.

— Hai să mergem, King! Să nu sufli o vorbă.

Camera lui Gerald e mult mai cunoscută. Patul lui, biroul de mahon. Mingea din elastice, tot mai mare, pe care în fiecare lună o donează efortului de război și la începutul fiecărei luni începe o alta. Un cufăr, cu monograma aurie a bunicului, unde își ține jocurile și jucăriile. De câte ori nu le întinseseră pe covor, să joace Monopoly? Câte mii de jocuri de cărți jucaseră? în ultima vreme, Gerald colecționează soldăței de plumb, își cheltuiește aproape toți banii pe ei și, în fiecare sâmbătă dimineață, după ce domnul G. le împarte alocația, dă fuga la magazinul cu cinci cenți[16], să adauge alți soldați în armata lui. Chiar acum are loc o bătălie pe bancheta de la fereastră: forțele aliate împotriva nemților. William râde de el din pricina asta și Bea observase că Gerald strânge soldații și îi ascunde de fiecare dată când vine cineva să se joace la el în cameră. În vara aceasta o să împlinească treisprezece ani și, cu toate acestea, sunt atât de multe privințe în care Gerald pare același băiețel de pe vremea când sosise la ei. Are un soi de inocență, o candoare pe care ea nu o mai întâlnise la nimeni altcineva. William profită de această fragilitate a lui, tocmai ce ea vrea să protejeze mai mult decât orice.

Se oprește în pragul ușii lui William. Camera e un dezastru. Nici acum nu și-a despachetat bagajele, după întoarcerea din Maine, așa că valizele și gențile de voiaj stau aruncate vraiște pe jos. Bâte și mănuși de baseball, laolaltă cu cărți, sunt îngrămădite pe patul în plus.

— Of, William! își zice în sine.

Încă un lucru care îi deosebește pe cei doi băieți: camera lui Gerald e mereu ordonată, scaunul e împins sub birou, patul e făcut. Sâmbăta dimineață el e primul care termină curățenia în camera lui. William doar azvârle totul în dulap. King a sărit pe patul lui William și Bea se culcușește lângă el, cu brațele încolăcite în jurul grumazului.

Perna are mirosul lui William. Fata îl strânge puțin mai tare pe King și e gata să ațipească, când aude pași pe scări. William apare în prag. Probabil că fusese afară, la terenul de baseball, cu Bobby Nelson. Buclele de pe frunte îi sunt mai negre, de la transpirație.

— Ce faci? Ce cauți în camera mea?

Se înroșește în jurul gâtului.

— De ce stai pe patul meu?

Tulburată, Bea se ridică în picioare.

— Am trecut pe lângă ușă și l-am văzut pe King aici, așa că am venit să-l mângâi. Asta-i tot. Evident că n-aș fi vrut să stau în patul tău dezgustător.

— Ieși, te rog, din camera mea, zice și încă o dată ea are senzația că îi vorbește ca lui Gerald.

— Frate, da' știu că ești întors.

William oftează.

— Nu mă așteptam să vin acasă și să găsesc vreo fată la mine în cameră.

— Vreo fată? se miră, privindu-l drept în față, cu mâinile în șold. Ce mama dracului e cu tine azi?

El se duce la fereastră și se uită în grădină. Crescuse cu aproape zece centimetri peste vară și se mai împlinise. Acum blochează toată lumina care trece prin fereastră. Trage adânc o gură de aer și, când se întoarce iar spre ea, își relaxează umerii.

— Scuză-mă! N-am vrut să fiu nesimțit. Doar că am fost surprins, atât.

Bea dă ochii peste cap.

— Cred că totuși spui exact ce crezi, cumva.

— Ce?

— Nu contează. Vorbesc aiurea. Haide, King, vino.

Câinele sare ascultător jos din pat și o urmează afară din cameră. Fata iese pe hol, se îndreaptă spre camera ei și se așteaptă, pe jumătate, ca William să vină după ea.

În schimb, aude cum ușa lui se închide ferm, așa că și ea se duce în camera ei și face la fel. Se așază la birou. Zilele acestea, și ea se simte nervoasă, fără răbdare, indiferent de ce și cu cine. Nesiguranța asta e așa de frustrantă. Nu mai știe unde îi e locul. Sunt zile în care ar vrea să rămână aici pentru totdeauna. În altele însă, vrea să plece acasă. Vrea să își vadă mama. E dornică să fie iar la Londra, curioasă să vadă ce a făcut războiul din oraș, să îl vadă cu ochii de atunci. Oare o să-i mai pară cunoscut? Sau va fi atât de

schimbat, încât i se va părea un loc nou, complet diferit?

Bea scoate o foaie de hârtie pentru corespondență. *Dragă mamă, sper că ești bine. Aici toate sunt bune.* Îi povestește despre revenirea din Maine și despre pregătirea pentru noul an școlar, care stă să înceapă. Despre noua tunsoare, făcută alaltăieri. Despre faptul că trebuie să facă orele de latină împreună cu băieții, pentru că e singura fată cu nivelul șase la limba latină. Încheie scrisoarea cu o rugăminte. *Te rog, promite-mi că o să trimiți după mine imediat ce vei putea, imediat ce se termină războiul ăsta groaznic. Sunt gata să mă întorc acasă.* Poartă scrisoarea cu ea timp de patru zile, fără să fie în stare să o pună la poștă. Oare chiar e pregătită să plece?

Millie

Millie și Tommy ies din capela mică, iar Julia și ceilalți aruncă orez și aclamă. Nunta e mică, doar un cerc restrâns de prieteni și rudele apropiate din familia lui Tommy. Millie nu i-a spus mamei ei. Nici lui Beatrix.

Avusese de gând să poarte o rochie veche, una pe care o cumpărase de la Paris, cu ani în urmă, cu Reg, dar Julia o pusese să meargă și să-și ia ceva nou. La un magazin cu haine la schimb au găsit un deux-pieces drăguț, de culoare crem, cu bordură de satin. Arăta ca nou, de parcă nu a fost purtat niciodată. Julia găsise pe piața neagră și niște ciorapi și îi făcuse cadou.

— Cu dungă și tot restul, îi spusese lui Millie. La ce picioare ai, trebuie să le arăți.

Ploaia și vântul de mai devreme puseseră la pământ toate frunzele încă necăzute, așa că merg cu grijă pe străzile ude și alunecoase, către apartamentul Juliei, unde are loc petrecerea. Millie face turul invitaților și încearcă să stea de vorbă cu toată lumea. Se întreabă dacă aceștia sunt mai fericiți ca ea. Asta se întâmplă din cauza apropierii de sfârșitul războiului: ani întregi toată lumea a așteptat să se distreze puțin. Bucuriile sunt cu atât mai intense.

În timp ce petrecerea începe să se mai domolească, se prăbușește într-un fotoliu din colțul livingului și își aruncă pantofii din picioare. Tommy e în capătul celălalt, cu fratele său,

stau îmbrățișați și râd la cine știe ce glumă, îi place de el. Știe că nu îl iubește și bănuiește că și el știe asta, chiar dacă, așa cum se cade, îi tot repetă de luni întregi că îl iubește. Simte însă că e cineva pe care se poate bizui, cineva care va fi mereu prezent. Ce îi place cel mai mult este că poate să îi citească totul pe chip. Știe când e supărat sau furios ori când e fericit. Nu ascunde nimic. În privința asta, ca și în multe altele, e opusul lui Reg. Trăsăturile acestea vin la pachet cu faptul că nu e la fel de inteligent, de complex și, poate, nici la fel de interesant și ea știe asta. Millie nu mai are însă nevoie de toate astea. Vrea să fie protejată. Îi place senzația brațelor lui care o cuprind.

Se întreabă însă cât de ușor o să fie. Tommy a fost pilot de vânătoare și a avut atât de multe misiuni de zbor deasupra Germaniei, încât a fost demobilizat mai devreme. Îi place să povestească întâmplări din război și lumea se adună mereu în jurul lui, exact ca acum. Știe că ei nu aud decât părțile bune, poveștile amuzante. Arareori vorbește despre lucrurile mai sumbre, deși sigur că ele există. Cum să nu existe? Nu sunt cicatrici fizice, așa cum avea fratele lui Reg din Primul Război, dar presupune că dincolo de suprafață sunt mult mai multe. Multe pe care nu le va afla niciodată, probabil.

Tommy e chipeș și tânăr. Foarte tânăr. Cu nouă ani mai tânăr decât ea. Îl adusese să îl prezinte unora dintre fetele din vechiul cartier și le observase privirile dezaprobatoare. Parte din explicație este că nu e Reg și ele nu vor să o vadă cu altcineva în afară de el. Începuseră să-și dea întâlnire când ea nu avea decât cincisprezece

ani. Oricum, prietenele de la unitatea de ambulanțe o susținuseră mult și se amuzaseră pe seama diferenței de vârstă, întrebându-se cu voce tare cât de super trebuie să fie sexul cu un bărbat mai tânăr. Millie răsese, cu mâna la gură.

— Fetelor, serios! spusese.

E minunat totuși. Acum înțelege despre ce vorbea lumea în toți acești ani. Îl iubise pe Reg, profund și pasional, chiar și când se certau, chiar și când relația lor părea să se fi distrus definitiv. Dar de sex niciodată nu îi păsase prea mult. Mereu voise doar să se termine. Cu Beatrix în camera de alături, era ușor să nu facă prea mare lucru. Cu Tommy însă este cu adevărat altceva. Se abandonează clipei așa cum nu o făcuse niciodată cu Reg. Tommy e atât de sigur pe el și de încrezător. Apoi umblă prin apartament gol-pușcă. La început, Millie fusese îngrozită și jenată, dar acum, după un pahar, două, face și ea la fel. Deja îi cunoaște trupul mai intim decât îl știuse vreodată pe al lui Reg. Se simte în siguranță cu un bărbat atât de bine clădit, cineva care e așa de degajat în propria piele. Și el îi cunoaște bine trupul și uneori îi numără alunițele de pe piept și de pe abdomen.

Totul pare cumva pe dos. Nu ar trebui ca sexul formidabil să fie în tandem cu iubirea profundă?

De aceea nu îi spusese lui Beatrix. Ah, îi scrisese despre Tommy, despre faptul că ieșeau împreună, îi împărtășise chiar și unele dintre istoriile pe care el le relatează de pe când era pilot. Beatrix le citise băieților cu voce tare partea aceea din scrisoare. Acum, îi scrisese ea mamei, William vrea să se facă pilot de vânătoare. Și

amândurora le-a plăcut mult întâmplarea cu avioanele care s-au întors toate în Ajunul Crăciunului, luminate ca un pom de Crăciun. Millie e convinsă că Beatrix, la fel ca toate femeile din cartier, o s-o dezaprobe, că va fi stânjenită. De ce e greșit ca o femeie să se mărite cu un bărbat mai tânăr? Reg avea aproape zece ani mai mult ca ea și asta nu fusese o problemă. Cunoaște destule femei care s-au măritat cu bărbați mult mai bătrâni ca ele. În scrisoarea următoare, o să-i spună lui Beatrix despre căsătorie. O să-i spună și mamei ei. Dar poate că o să mai păstreze o vreme secretul asupra vârstei lui.

Tommy se uită acum la ea și îi face cu ochiul. Ea flutură din mână și ridică paharul de șampanie. Îl ridică și el pe al lui și îi trimite un sărut în aer. Millie se gândește la Reg și își atinge perla de la gât, o învârte iar și iar.

Gerald

Gerald îl trimite pe King afară, să aducă ziarul de dimineață. A urmărit cu atenție luptele din Ardeni, care începuseră în decembrie, iar acum, la jumătatea lunii ianuarie, pare că roata stă să se întoarcă. Nu vrea să lase speranța să îl domine, dar Aliații chiar par să câștige. Un editorial din ziarul de ieri spunea chiar că asta ar putea foarte bine să ducă la sfârșitul războiului.

Îi place să pună pe hartă informațiile pe care le citește, să vadă cum evoluează totul. Întotdeauna înțelege lucrurile mai ușor când le vede. Trasa cu atenție hărțile pe atlasul lui și apoi folosea creioane colorate ca să însemneze progresele fiecăreia dintre armate: Aliații, cu albastru, și nemții, cu roșu. Îi place să studieze războiul în felul acesta, privind la el de sus, gândindu-se la strategiile folosite. E singurul mod în care ar putea să fie vreodată implicat într-un război. Știe că nu vrea să lupte niciodată. Nu poate să omoare nici măcar o muscă. Cum ar putea să omoare un om?

Gerald speră ca bătălia aceasta să însemne într-adevăr sfârșitul războiului. Vrea să meargă la facultate, să învețe, să afle mai multe despre lume. Se gândește să plece de aici, foarte departe de aici, în California, poate, deși nu pomenise nimănui despre asta, niciodată. Vrea să fie aproape de ocean și îi place cum arată sudul Californiei, cu palmieri și kilometri de plaje. Oare cum e să privești apusul soarelui peste Pacific? Apoi se întreabă însă cum e să fie

atât de departe. Poate că e mai bine să rămână prin apropiere.

Mama vine în bucătărie și îl sărută pe creștet.

— Bună dimineața, scumpule! Ce zic azi ziarele?

— Cred că acesta e începutul sfârșitului, răspunde el zâmbind.

O privește pe mama sa legându-și șorțul în talie. De câteva zile bune vrea să o întrebe ceva și poate că acum e momentul potrivit.

— Ce înseamnă asta pentru Bea? Va trebui să se întoarcă acasă în curând?

— Ei, nu trebuie să ne gândim încă la asta, zice mama, spărgând ou după ou într-un castron mare, albastru. Războiul nu s-a terminat. Chiar și atunci, călătoriile vor fi limitate, nu știu cum se va proceda. Va fi nevoie să îi aducă acasă pe toți băieții noștri. Chiar dacă se termină războiul în Europa, e probabil să mai continue în Pacific. Nu-ți face griji, scumpule.

Mama începe să bată ouăle cu furculița, ținând castronul în brațe, ca pe un copil, și furculița se lovește în mod repetat de castron.

Gerald știe că mama încearcă să se convingă pe sine, încearcă să îngroape faptul că Bea va pleca. O auzise vorbind la telefon cu mătușa Sarah nu mai departe de săptămâna trecută.

— Serios, Sarah, ce o să mă fac? De fiecare dată când mă gândesc că o să plece, mă topesc într-o baltă de lacrimi.

Apoi coborâse vocea.

— Mă simt mai apropiată de ea decât de William. Ce spune asta despre mine? Ce fel de mamă ar spune măcar așa ceva cu glas tare?

Gerald știe ce înseamnă asta. Când erau mai mici, William ridica

mereu chestiuni de morală la masa de arară: dacă ai fi naufragiat pe o insulă pustie, care sunt cele două obiecte pe care ai vrea să le ai cu tine? Dacă putea să alegi o persoană și doar una cu care să-ți petreci restul vieții, pe cine ai alege? Și așa mai departe. Gerald le urâse întotdeauna, pentru că pe atunci răspunsul nu îi era niciodată clar. Nu voia să ia două obiecte, voia să aducă șase. Nu putea să aleagă o singură persoană, chiar dacă știa că persoana aceea ar fi William, dar sigur că ar vrea să îi ia pe mama, pe tatăl lui, pe unii dintre veri și pe prietenul de pe aceeași stradă.

Toate acestea au fost înainte de Bea. Acum probabil că le-ar alege pe Bea și pe mama și poate chiar doar pe Bea, fără mama, dar e clar că nu l-ar alege pe William. Când acesta e prezent, totul pare nesigur, tensionat și gata să explodeze. În majoritatea cazurilor, nu e prezent. Lui Gerald îi e dor de William pe care îl știa odată. Știe că Bea e adeseori supărată pe William, dar presupune că și ei îi e dor.

Așa că, atunci când Bea o să plece, Gerald o să fie cu adevărat singur. Nu poate să-și dorească să nu se termine războiul, pentru că nu e drept pentru lume sau pentru toți bărbații care trebuie să se întoarcă acasă, dar, în secret, în rugăciunile lui de noapte, îl imploră pe Dumnezeu să o lase pe ea să rămână.

William

Scrisoarea călduroasă de acceptare sosise de la Harvard încă de astă-toamnă, un mesaj personal din partea șefului comisiei de admitere, care îi ura bun-venit în gașcă. William trimisese cereri de înscriere și la alte școli, folosind adresa lui Bobby Nelson, și, la adunarea de dimineață, Bobby îi pasează câteva plicuri peste șirul de pupitre, și, din capătul opus al clasei, îi face semn că e OK. William își îndeasă plicurile în rucsac și așteaptă sfârșitul orelor ca să le deschidă. Nu vrea să fie nimeni prin preajmă, așa că se duce tocmai în fundul cimitirului, unde ramurile negre ale copacilor încep să înverzească. Are un arțar preferat, care se înalță deasupra iazului, își aruncă rucsacul jos, se reazemă cu spatele de scoarța arborelui și își aprinde o țigară, înainte de a deschide plicurile.

Îi e greu să realizeze că din toamnă va pleca la facultate. De foarte mult timp își fixase în minte data când va împlini optsprezece ani, cu planul de a pleca fix In ziua aceea la Boston, să se înroleze. Să își facă stagiul de inițiere și apoi să plece în Europa sau Pacific, oriunde va fi nevoie de el. În schimb, acum pare că războiul din Europa se va încheia oricum, iar numărul trupelor se va micșora. Băieții din Europa vor fi trimiși în Pacific.

Bagă degetul sub capacul primului plic și scoate scrisoarea. Un refuz de la Columbia. A doua: un refuz de la Yale. Închide ochii și aude păsărelele bătând din aripi deasupra, în copac. Nu vrea să meargă la Harvard. Asta așteaptă toată lumea. El însă vrea să

exploreze ceva nou. Acum, că nu mai pleacă la război, simte și mai acut dorința de a nu merge la Harvard. Nu are însă alte opțiuni.

Înainte de cină, bate la ușa lui Bea cu codul lor special, creat de Gerald.

— Intră, strigă fata.

— Bună! spune el, deschizând doar puțin ușa. Ai timp de-o vorbă?

Bea strânge din umeri și fața îi rămâne fără expresie, nu se uită în ochii lui.

— Cred că da, răspunde ea, dar am teme multe.

— Nu durează mult, zice William și se așază pe scaunul de la birou, cu fața spre curtea din spate. E așa de frumos azi. Cerul seamănă cu cel din Maine, nu-i așa?

Bea închide un manual și deschide altul; cărți și caiete sunt răsfirate peste tot pe pat.

— Ce vrei, William? Am treabă.

— Nu am intrat la Columbia, zice el, aplecându-se spre ea.

Are vocea șoptită și Bea ridică privirea, surprinsă.

— Ți-ai trimis cererea?

William dă din cap.

— Dar nu le-am spus alor mei. Nici la Yale n-am intrat.

— Ei au de pierdut, spune, dar nu e prea convingătoare.

— Am crezut că o să intru.

Se întoarce să privească pe geam, ca ea să nu-i vadă lacrimile.

— Sunt surprinsă. Mereu am crezut că ai putea să intri oriunde.

— Am note proaste. Știi și tu.

Se lasă să alunece de pe scaun și se așază pe jos, cu spatele rezemat de ușa dulapului ei. Începe să arunce o șosetă de-a fetei dintr-o parte în alta, dintr-o mână în cealaltă.

— Nu știu ce să fac. Nu vreau să merg la Harvard.

— Păi, asta e o prostie, zice Bea pe un ton dur și i se înroșesc urechile. Ridicol. Ai ocazia să mergi la una dintre universitățile de top și tu refuzi pentru că ești un băiat răsfățat și sclifosit?

— Mai scutește-mă, izbucnește el, brusc supărat și refuzând să se uite la ea. Nu de aia nu vreau să merg la Harvard. Odată în viață vreau și eu să fac pe voia mea. Și ce vreau să te întreb e cum să vorbesc cu ai mei despre asta. Nu te face că nu pricepi, doar pentru că și tu ești supărată pe mine.

Se întinde pe podea și, cu brațele puse sub cap, își ridică picioarele pe pat. Vrea să plece departe.

— Nu pricepi, Bea. Sunt gata pentru ceva nou.

Bea lasă jos stiloul și îl privește aspru, o uitătură scrutătoare care îi amintește de vechea Bea, de cât de apropiați obișnuiau să fie. Ea nu mai e la fel acum. Are un grup mare de prietene și cumva e mereu în mijlocul lor. E greu să o prinzi singură și, când se întâmplă, se poartă disprețuitor cu el. Obișnuia să îi bată în perete scara și își spuneau unul altuia ce-au mai făcut. Dar ea nu a mai făcut asta de o veșnicie.

— Bine, uite, zice Bea și oftează. Ce vrei să faci? Vrei să refuzi Harvardul?

William ridică din umeri și apoi dă din cap că da.

— Și ce ai vrea să faci?

— Nu știu. Să călătoresc, poate? Poate să îmi iau o slujbă, undeva?

Bea clatină din cap.

— Bărbații încep să se întoarcă acasă toți, zice. Toate acele slujbe pe care le făceam, pe care le făceau copiii și femeile din toată țara, nu vor mai exista. Și călătorii? Cum ai de gând să le faci? Cu ce bani?

El ridică iar din umeri.

— Am strâns ceva bani. O să inventez eu ceva.

Nici măcar nu încearcă să îl înțeleagă. Se întoarce cu ochii la manualele ei și dă paginile.

— Nu ești realist, îi spune, fără să se uite la el. Pur și simplu, nu ești. Banii pe care îi strângem noi nu sunt suficienți să trăiești din ei.

— De unde știi? Ce știi tu despre toate astea?

Se ridică în picioare și merge spre ușă. În timp ce o deschide, Bea continuă.

— Părinții tăi trec prin momente dificile în primăvara asta, îi spune, tot fără să îl privească. Sunt convinsă că n-ai observat. Nu vor vrea să faci nimic altceva decât ceea ce e deja stabilit. Așa că n-ai decât să faci ce vrei, dar să știi că s-ar putea să nu-ți iasă pe voie.

William nu aude spusele ei și trântește ușa în urmă-i.

La cină, stă fără să scoată o vorbă, se uită doar la ai lui și se gândește la ce spusese Bea despre ei. Lui i se par la fel, ca întotdeauna. Mama: prea ocupată, prea veselă, prea energică. Iar tata? Cine știe. Acum câțiva ani, William făcuse o listă cu toate

aspectele în care el va fi un părinte mai bun. Își amintește cum odată, în Maine, pe când era mic, se trezise dimineața devreme și privise pe fereastră. Își văzuse părinții stând pe țărm și privind răsăritul. Mama se întorsese spre tatăl lui, făcuse o reverență și, atunci, el o luase în brațe și o învârtise iar și iar, în dans, și ea răsese când i-a dat drumul, chiar la malul apei. Își mai amintește cum uneori, în bucătăria de aici, de acasă, o găsea pe mama așezată în poala lui și, când intra el, se ridica, roșie toată la față, și începea să frământe aluatul sau să taie mere ori să curețe o oală. Acum nici nu mai știe când l-a văzut ultima dată pe tatăl lui în bucătărie.

După cină, bate iar la ușa fetei și o deschide înainte ca ea să-i răspundă.

— Doamne, William, ce mai e? Maine am lucrare la franceză. Abia dacă ne-am văzut în ultimul an și acum nu mă mai lași în pace?

William se uită la podea, cu degetele înfipte adânc în buzunarele pantalonilor.

— Îmi lipsești, îi spune.

Când ridică ochii la el, știe că în sfârșit a spus ce trebuie.

Bea

Bea are un loc preferat, în pădurea din spatele casei. E un copac dezrădăcinat și acoperit de mușchi, care căzuse de-a curmezișul potecii și care acum, spre sfârșitul primăverii, este complet ascuns vederii dinspre casă. Fata se retrage aici din ce în ce mai des. Se întinde pe trunchi și privește prin frunzișul nou și verde la albastrul cerului de deasupra.

În gândul ei e doar William. În ultimele câteva săptămâni, pe măsură ce zilele de primăvară devin tot mai văratice, ies fără zgomot din casă, după ce toată lumea s-a dus la culcare, și se întind amândoi în hamac, brațele și picioarele li se ating și o pătură groasă le ține de cald. Nu vorbesc prea mult - privesc norii care se mișcă lent pe deasupra, stelele suspendate pe albastrul nopții. Uneori adorm. Bea ar fi vrut să îl sărute, să facă mai mult decât să îl țină de mână, dar și ea are sentimentul că totul e nesigur, cumva la limită, și că, dacă ar împinge lucrurile dincolo de ce au acum, s-ar putea să ceară prea mult. Vrea ca fiecare clipă să dureze și să nu se grăbească prea tare către următoarea.

Aseară însă, după ce spălaseră vasele și toată lumea era prin altă parte - domnul G., la el în birou, doamna G., în camera ei, și Gerald, tot sus -, William a luat-o de mână și a tras-o în cămară, unde a sărutat-o îndeajuns de mult, încât să o facă să vrea mai mult. Apoi, la micul-dejun de azi-dimineață, i-a strecurat în poală un bilet - în care îi cere să se întâlnească în cimitir, după

antrenamentul la baseball de după-amiază -, iar când a plecat de la masă și nu se uita nimeni, s-a aplecat și a sărutat-o pe gât, mângâindu-i părul pe spate. Bea știe că acum au depășit o limită și nu se poate gândi aproape la nimic altceva.

Însă a sosit încă o scrisoare de la mama ei. Bea nu i-a răspuns la cea sosită acum șase săptămâni, în care o anunța că se căsătorise, și de atunci mai veniseră patru scrisori. Știe că trebuie să îi răspundă, dar e furioasă. Se simte trădată. Nu își dă seama ce o supără mai tare: că mama se căsătorise sau că nu îi spusese decât după căsătorie.

Draga mea, începea scrisoarea din urmă, *Tommy are ceva relații și am început să ne interesăm cum putem să te aducem înapoi acasă. Nu e nimic clar încă, dar rotițele se învârt.* Scrisoarea continuă cu descrierea noului apartament, în care nu doar că există o cameră pentru Beatrix, ci chiar și o baie doar a ei. E situat într-o zonă a Londrei pe care Bea nu o cunoaște deloc. O zonă selectă. Se îndoiește că mama ei își mai amintește prima scrisoare de la familia Gregory, în care tot așa se spunea, că va avea propria baie. Nu s-a mai uitat de atât de mult timp la ea, dar scrisoarea e la fundul teancului din biroul ei.

Greu de crezut că au trecut aproape cinci ani. Cât de diferit era totul atunci. Iar acum, acum, când toată lumea așteaptă cu nerăbdare finalul, ca viața să revină la normal, Bea își dorește să nu fie așa. Înainte nu știa unde îi e locul. Acum însă nu vrea să se întoarcă la mama ei și la noul soț al acesteia - ce fel de bărbat adult se numește Tommy? - sau să se mute într-un apartament nou și

să-și termine cursurile într-o școală nouă. Vrea să rămână aici, cu prietenele ei, și să meargă la facultate. Multe dintre fete speră să ajungă la Wellesley sau Radcliffe, ca să poată rămâne în zonă. Să continue să facă shopping la Jordan. Să continue să meargă la Fenway. Să continue să fie cu William. Știe totuși că nu e posibil. Toate acestea sunt temporare. Războiul se termină și ea pleacă acasă. Atât.

În casă, tensiunile simt sesizabile. Au trecut săptămâni de când William se luptă cu domnul și doamna G. În legătură cu plecarea la Harvard. Până și Gerald, care îi fusese mereu aproape, dispare adeseori în idealurile, în hărțile și în celelalte universuri ale lui. Nu știe de ce, dar pare să fie supărat pe ea și e mai distant ca niciodată.

Ieri se uita pe fereastra bibliotecii și l-a văzut plimbându-se prin campusul școlii, singur, punând afișe despre campania lui de colectare a deșeurilor din luna aceasta. Umpluse deja un garaj cu deșeuri de metal și cauciuc și speră ca donațiile de sâmbătă să dubleze volumul. La un cubicul mai încolo, i-a auzit râzând pe niște băieți din clasa ei.

— Micul Gregory, zicea unul. Tot mai colectează gunoaie. Nu i-a spus nimeni că s-a terminat războiul în Europa?

Bea s-a oprit în dreptul lor, cu brațele încrucișate peste piept.

— Lăsați-l în pace, le-a spus severă și băieții au dat din cap, cu ochii holbați, a făcut mai mult pentru efortul de război decât voi toți laolaltă.

Era sigură că nicio fată din clasele mai mari nu le vorbise vreodată astfel. După ce ea o să plece, cine îl va mai proteja?

Citește iar scrisoarea de la mama ei. O împăturește în două și o rupe în bucățele care se împrăștie pe jos, apoi își apucă geanta cu cărți și o ia la fugă prin pădure. Zâmbește, pentru că știe că William o așteaptă la arțarul cel bătrân.

Millie

Imediat ce devine fezabil, Tommy vorbește cu cineva, care vorbește cu altcineva, și, brusc, totul s-a aranjat. Beatrix are un loc pe vaporul care pleacă din New York pe 26 august și sosește la Southampton pe 31 august. Millie se uită la hârtia pe care Tommy o aduce acasă și în care datele sunt trecute cu cerneală neagră. 31 august. În mai puțin de trei săptămâni de acum încolo, o va aștepta pe chei și fetița ei o să coboare pasarela.

Tommy pregătește niște martini și se așază în fotoliul din grădină.

— Vine acasă, zice Millie. Chiar vine acasă.

Tommy zâmbește.

— Abia aștept să o cunosc pe fata ta. Cine ar fi crezut: eu cu o soție și o fiică frumoase.

Millie își întoarce privirea de la el și închide ochii, în toate visele de-a lungul anilor, în toate felurile în care își imaginase momentul acesta, nici măcar o dată nu îl avusese pe Tom lângă ea. Pe Reg, da. Pe mama ei, da. Singură, da. Își dă seama că asta vrea: doar ea și Beatrix. Vrea să îi prezinte noua viață încet, să nu-l aibă deloc pe Tommy acolo. El o să strice întoarcerea acasă la care visa de atâta timp.

— Știi, zice fără să îl privească, încercând să vorbească cât mai degajat cu putință, cred că o să mă duc de una singură la Southampton.

— E o prostie. Suntem împreună în chestia asta. Cu cât devenim mai repede o familie adevărată, cu atât mai bine.

Millie știe că e bine intenționat, dar nu are dreptate. Se întoarce spre el și spune:

— Trebuie să fac asta singură. Trebuie să mă crezi când îți spun.

Tommy se strâmbă și ea știe ce înseamnă asta: dezgust.

— Cum dorești, spune, dar nu e sincer și, când se ridică, Millie se chircește în fotoliu.

Tommy își lasă paharul murdar pe masă și intră în casă. Câteva minute după aceea, aude ușa de la intrare trântindu-se și apoi mașina pornind. Ce a făcut? Cum o să mai poată face din casa asta un cămin pentru Beatrix?

Ethan

Ethan ridică receptorul la al doilea apel.

— Telegramă, aici, zice Porter. Poate să treacă cineva să o ia?

— Se rezolvă, răspunde Ethan și, înainte să plece cu barca, lui Nan nu îi spune decât că trebuie să facă un drum în oraș. În timp ce traversează portul, cerul se întunecă. Nu citește telegrama decât după ce iese de la Western Union. Se sprijină de zidul exterior, după ce spune distrat „bună” câtorva dintre prietenele lui Nancy. „CĂLĂTORIA LUI BEATRIX PESTE OCEAN E STABILITĂ STOP PLECAREA NY 26 AUGUST STOP DETALII CURÂND STOP CU DRAG MILLIE” închide ochii. Știau de săptămâni, dacă nu de luni, că avea să se întâmple, dar, sincer, nu putea și Millie să aștepte până în septembrie? O să fie nevoiți să plece mai devreme din Maine, poate chiar mâine, să ajungă acasă, să îi facă bagajele, să o ducă la New York. 26 august e peste șase zile. Mai puțin de o săptămână de aici încolo.

Când se întoarce la barcă, îi curge nasul. La dracu’ cu toate, fata o să-i lipsească. Se șterge furios la nas cu dosul palmei și își ține capul plecat, să nu dea ochii cu vreun cunoscut. În timp ce vâslește înapoi spre insulă, cu telegrama boțită în buzunarul pantalonilor, ploaia nu vrea să înceapă. În schimb, norii înviorează cerul Inserării cu nuanțe de roz și purpuriu. Ethan se oprește din vâslit și lasă barca să plutească în derivă, iar curentul îl trage spre sud-est, departe de insulă. Și-ar dori să poată lăsa apa să îl ducă

departe. Nu vrea să dea vestea. Vrea să meargă în toate locurile unde nu fusese niciodată. În schimb, nu trece mult și se întoarce spre casă.

Nancy

— Vai, Doamne, spune, când Ethan o găsește pe verandă. 26 august, Ethan? Asta e săptămâna viitoare.

— Știu, știu.

Nan flutură amândouă mâinile în aer.

— O să reușim măcar să ajungem la vaporul acela? Trebuie să plecăm în seara asta, asta e. Trebuie să plecăm chiar acum. Bea trebuie să-și facă bagajele și să-și ia rămas-bun de la prietene și vreau să-i iau haine noi pentru călătorie și, serios, ar trebui să se tundă și, vai de mine, sunt atât de multe de făcut.

Ethan întinde mâna și o prinde pe Nan de braț, să o oprească din umblatul de colo-colo.

— Stai jos. Stai.

Nancy se prăbușește în balansoar.

Se uită în ochii lui - ceva ce nu mai făcuse de mult -, în căutarea unui răspuns.

— Cum o să-i spunem? Nu cred că pot s-o fac. Cum o să le spunem băieților?

— O să reușim, Nan. Știam cu toții că se poate întâmpla oricând.

— Știu. Dar trebuie să îi spui tu, bine? Eu m-aș îneca în lacrimi.

— Da, spune Ethan și își întinde brațele, iar Nan vine și i se așază în poală, cu capul rezemat de pieptul lui.

Închide ochii și ascultă ritmul valurilor, care pare să se potrivească ritmului regulat al respirației lui.

Gerald

Gerald nu vrea să o scape pe Bea din ochi. Dacă poate să o vadă înseamnă că e încă acolo.

— Monopoly, zice, la cină, încercând să sune cât mai vesel cu putință. Ce zici?

— G., nu cred că avem timp. Trebuie să împachetez tot ce am aici, ca să putem pleca la prima oră.

— OK, dar dacă te ajut să împachetezi? Atunci ai avea timp?

— Poate, răspunde Bea și cedează, râzând. Bine, poți să mă ajuți.

Dar nu o ajută. Stă întins pe jos și se uită la ea. Până și felul în care își face bagajele e perfect. Gerald își dă seama că nu pare să fie tristă că pleacă, dar nu e foarte sigur. Crezuse că cel puțin o să fie tristă pentru că îl părăsește pe William.

— Tu vrei să te întorci? o întreabă până la urmă, deși nu vrea cu adevărat să audă răspunsul. Ești pregătită să ne părăsești?

— Vai, G., spune și se întoarce spre el, continuând să-și împăturească cămășile. N-o să fiu niciodată pregătită să vă părăsesc. Dar nu am de ales, nu? Mă așteptam să se întâmple de ceva timp deja, așa că termenul aproape că s-a depășit. Din perspectiva asta, e o ușurare. Nu mai trebuie să aștept.

Gerald o aprobă cu un semn din cap. Poate să înțeleagă asta. Nici el nu suportă starea de nesiguranță, să nu știe ce urmează să se întâmple.

— O să te întorci să ne vizitezi, nu? o întreabă, spunându-și în

gând că nu trebuie să plângă.

— Da, sigur.

Se așază lângă el și îl mângâie pe spate. Gerald își pune capul pe covor și închide ochii.

— G., trebuie însă să îmi scrii, OK? Să-mi spui tot ce se întâmplă. Și îți promit că îți voi scrie și eu, imediat ce primesc fiecare scrisoare.

— Așa o să fac.

Bea se ridică să mai golească un sertar și, când ea e cu spatele, Gerald se șterge la ochi. Când se întoarce, el arată spre o fotografie înrămată de pe biroul ei, una cu ei trei pe țărm, făcută acum câteva veri. Bea stă între el și William, zâmbește larg și își ține brațele pe umerii lor.

— Pot să o păstrez eu?

Îi observă ezitarea de o clipă.

— Sigur că da, păstreaz-o tu, deocamdată. Dar, data viitoare când te văd, mi-o dai să o am și eu o tură, bine? Putem să o ținem cu schimbul. E făcută în ziua când l-am întrecut pe William înot până la chei. Nu vreau să uit niciodată asta.

Gerald dă din cap și apucă fotografia cu amândouă mâinile.

— O să am mare grijă de ea, să nu-ți faci griji.

Nu e convins că o să renunțe vreodată la ea.

William

William dă paginile albumului pe care Bea i-l făcuse cu doar câteva săptămâni mai devreme. E povestea vieții ei. Când s-a născut, unde a trăit, când a venit în America. Fotografii din ultimii cinci ani, precum și anterioare. Cu ea în Londra, cu părinții ei. Le privește iar și iar. Felul în care zâmbește nu s-a schimbat. Privirea aceea din ochii ei. Cățelușul de pluș pe care îl ține în brațe. Nu vrea să uite niciuna dintre fotografii, dar vrea ca ea să ia albumul când pleacă. A fost felul ei de a-i reuni, de a amesteca trecutul cu prezentul.

Bea e la ea în cameră, face bagajele cu Gerald. Le aude murmurul vocilor. O să se întâlnească cu ea mai târziu, în pădure, așa cum s-au întâlnit toată vara. Deja îl pusese să promită: nimeni nu trebuie să știe, niciodată. Lui nu i-ar păsa, dar pentru Bea e important. Și, la cum au mers lucrurile, pe măsură ce ajunseseră să se simtă tot mai în largul lor împreună, fata devenise tot mai categorică în privința regulilor stabilite.

— Să nu cumva să mă atingi de față cu părinții tăi, William Gregory, îi spusese și apoi îl sărutase așa de tare, că se împiedicase și căzuse pe spate, peste conurile de pin. Ăsta e secretul nostru, bine? Nu poți să plângi sau să mă atingi ori să faci altceva în ziua în care plec, indiferent când o să fie asta.

— Să plâng? spusese în timp ce o trăgea peste el și îi răsucea părul bogat în mâini. De ce aș plânge?

Astă-primăvară îl convinsese să meargă la Harvard. Îi spusese că e un dar pe care el trebuie să îl accepte.

— Fă-o pentru mine.

Îl ajutase să-și aleagă cursurile pentru toamnă și acum câteva seri, în pădure, William se întorsese spre ea și spusese:

— Sunt chiar nerăbdător să încep. Nu-mi place că îți spun asta, pentru că nu o să fii aici, cu mine, dar nu-mi amintesc ultima dată când am fost așa de pregătit să încep ceva nou.

Bea îi zâmbise și îl sărutase pe obraz.

— Abia aștept să aflu tot. Trebuie să îmi povestești totul.

Îl doare stomacul. Se simte legat organic de ea, ca și cum, atunci când se vor despărți, o parte din el va pleca împreună cu ea. Doar ei poate să îi spună anumite lucruri. Cu ea nu trebuie să joace teatru. E sinceră cu el, e cinstită și William încearcă să fie și el la fel cu ea. Bea reușește mai ales să-l calmeze în profunzime. Seara trecută au stat întinși pe stânci și s-au uitat la cerul nopții. Astfel de clipe îi plac cel mai mult: să fie lângă ea, să o țină de mână, fără ca vreunul dintre ei să spună prea multe.

Bea

După masa de seară, Bea stă pe puntea vaporului și se uită la oceanul întunecat. Știe că pământul nu se zărește. Au trecut trei zile de când vaporul a ieșit încet din portul orașului New York, de când și-a privit familia devenind tot mai mică. Pentru o clipă, scurtă, îi ținuse ca în palmă, înainte să dispară.

Tot ce vrea e să se întoarcă la ei. Ca vaporul să-și schimbe cursul, să se întoarcă. Să rămână în America. Să meargă la facultate. Să prepare tarte cu doamna G. Să joace șah cu domnul G. Să exploreze împreună cu Gerald. Să îl sărute pe William. Să se mărite cu William. Să rămână în familia lui pentru totdeauna. Dar știe că nu se poate. Vaporul înaintează prin apele învolburate, spre mama ei, spre tatăl vitreg. Familia Gregory nu este familia ei. Nu acesta e sfârșitul poveștii. Niciodată nu avea să se sfârșească așa.

În ultima lor seară împreună, în pădure, îi spusese lui William să își vadă de viață.

— Nu, n-am să fac asta. Putem să ne scriem. O să vin în Anglia.

— Nu. Ăsta e un vis, o clipă din viață. Eu știu ce înseamnă să te despartă un ocean de cei pe care îi iubești. Ținând seama de cum suntem noi acum, e mai rău dacă încerci să ții legătura. E prea greu. E mai bine pentru amândoi să ne despărțim definitiv.

— Dar..., începuse William și ea clătinase din cap și îi acoperise gura cu mâna.

— Am dreptate, spusese și atunci el dăduse din cap, fără o vorbă.

Bea nu își crezuse propriile cuvinte, desigur, dar știa că e singura cale.

Acum e la fel de multă nesiguranță câtă era și în urmă cu cinci ani, când traversase oceanul în direcția opusă. Totuși și-ar dori să se poată întoarce în timp, să îi spună fetiței aceleia să nu-și facă griji. Că viața pe care o va avea în America va eclipsa viața de dinainte. Că familia de acolo - cea despre care nu știuse nimic decât din acele prime scrisori - va deveni toată lumea ei. În cabină, scoate albumul pe care îl făcuse pentru William, cel pe care i-l strecurase în cufăr când ea nu se uita. Îl transformase într-un album despre ei doi, nu doar despre ea. Extinsese perioada până în 1927, anul nașterii lui. Adăugase fotografii de când era mic, să se potrivească pozelor cu ea din același timp. O fotografie a ei în leagăn, urmată de una cu el în căruț. Ea, pe plaja din Brighton, el, pe plaja stâncoasă din Maine. Câte una cu fiecare fără un dinte din față, râzând, cu fețele aliniate ca și cum se puteau vedeau unul pe altul, ca și cum amândoi se gândeau la același lucru. William mai desenase și mici ilustrații trăsnite: un pat de spital, când i se scoseseră amigdalele. Pini, pentru Insulă. O cană de cafea din New York. La data când s-au cunoscut, a desenat un soare, un chei și o barcă.

Albumul îi aduce împreună, le permite să împartă un trecut comun. Copilăria lui e și a ei. E ca și cum au fost dintotdeauna împreună, ca și cum nu mai există un „înainte”.

Partea a doua

August 1951

William

În dimineața aceea de duminică, William ridicase ochii din carte și privise peste acoperișurile pariziene, la cerul albastru care începea să se zărească prin ceață. El și Nelson plănuiau să părăsească Parisul peste două zile, cu destinația Roma, și încă mai aveau o listă întreagă de muzee pe care să le viziteze și obiective de văzut. Se mișcaseră cu viteză și în fiecare zi văzuseră cât putuseră mai mult, iar noaptea băuseră până târziu.

Peste o săptămână și ceva, va împlini douăzeci și patru de ani. Se află într-un apartament din arondismentul al VI-lea. Balconul mic dă spre Grădina Luxemburg. Zgomotele străzii care urcă plutind până aici. Mirosul de frunze arse. William și Nelson, acolo, împreună, în călătoria prin Europa pe care o plănuiseră de când erau tineri. Nelson, student la Drept, e în vacanța de vară; William are concediu de la banca unde lucrează de când a terminat facultatea. În diminețile târzii, înainte ca Nelson să se trezească, William își făcuse obiceiul să stea pe balcon, cu o cafea și o țigară, din acelea franțuzești, fără filtru, în timp ce soarele se ițea printre acoperișurile ornamentate. Era un cadru apropiat de ceea ce își imaginase adesea. Nu voia să se termine călătoria aceasta.

Telefonul a început să sune și William a răsturnat cafeaua când a intrat în cameră, dar Nelson a ajuns la aparat înaintea lui și a răspuns, în franceza lui impecabilă. A ascultat și și-a întors fața spre William, ridicând o sprânceană, așa cum avea obiceiul.

— Mama ta, a spus doar din buze, apoi, când William a făcut semn spre telefon, a dat din cap și a ridicat un deget.

William a știut că se întâmplase ceva rău. Altfel nu l-ar fi sunat și, cu siguranță, nu atât de devreme dimineața. O mătușă? Gerald?

Nelson i-a întins telefonul.

— Mama? Ce s-a întâmplat?

S-a întors cu spatele la Nelson și a ascultat-o, privind încă o dată siluetele clădirilor pariziene profilate la orizont, și a știut, chiar înainte ca ea să o spună, că tatăl lui murise. Un atac de cord, în timp ce lucra în grădină. Mama plângea acum și William încerca să înțeleagă ce spune. Încerca din răsputeri să fie răbdător.

— Mamă, te rog, a spus în final. Spune-mi chestiile de bază. O să vin acasă imediat ce pot să-mi aranjez întoarcerea.

Continua să dea din cap, încercând să urmărească frânturile de frază, dar cel mai mult simțea rușinea de a fi atât de furios. Furios pe tata, că îi stricase călătoria. Nu fusese de acord ca William să plece. În ce fel îl privise când îi pomenise de ea. Ca și cum ar fi avut iar doisprezece ani.

Și-a întrerupt mama la jumătatea frazei și a spus:

— O să-ți trimit o telegramă cu datele de întoarcere.

După ce și-a luat la revedere de la ea, a închis și s-a întors să se uite la Nelson.

— Tata. A murit.

— Rahat, a zis Nelson, cu lacrimi în ochi.

William avea ochii uscați. Nelson îl cunoștea pe domnul G. aproape la fel de bine ca William însuși, care acum se simțea ciudat

de amorțit.

— Și acum?

— Trebuie să plec acasă. Mama e distrusă.

A traversat Canalul Mânecii cu feribotul de noapte. A fost nevoie de ceva muncă de lămurire, dar până la urmă l-a convins pe Nelson să plece la Roma, așa cum plănuiseră.

— Uite ce-i, îi spusese, nu e nevoie să te întorci înainte de începutul cursurilor. Du-te și distrează-te. Cine știe când o să mai ajungem pe aici?

Primise vești noi de acasă, printr-o telegramă de la Gerald: slujba de comemorare nu avea să aibă loc decât la jumătatea lui septembrie, pentru a garanta că toată lumea din școală poate să participe. Părea că el se ocupă de toate, Gerald adică. Era cel mai nimerit să fie prezent acolo, să aibă grijă de mama, să reprezinte mâhnirea familiei. William știa că el, unul, nu ar face decât să dezamăgească.

A doua zi dimineață, imediat ce a coborât din tren la Londra, s-a dus la biroul de bilete și a întrebat cum poate să schimbe biletul de vapor transatlantic pentru data cea mai apropiată posibil.

— Aveți noroc, domnule, i-a spus funcționara. Tocmai am primit o anulare. Aveți un loc pe vapor miercurea aceasta.

I-a înmânat biletul și pașaportul și femeia a emis un bilet nou și i-a returnat totul. De aceea venise la Londra; asta sperase. Rămâneau două zile până când vaporul urma să ridice ancora. Voia să fie cu Bea.

Bea

Când a auzit că sună telefonul, era pe scări, cu brațele pline de cumpărături de la băcănie. A urcat în fugă, chinuindu-se să bage cheia în broască.

— Scumpo, a spus vocea din telefon.

Era doamna G. Ce ciudat să îi audă glasul, după tot acest timp. A lăsat pungile să cadă pe jos și câteva lămâi s-au rostogolit până sub canapea. Era ultima săptămână din vacanța de vară, înainte de începerea primului semestru, de toamnă, și toți profesorii grădiniței se adunau la masă marți seară. Bea plănuia să facă o prăjitură cu cremă de lămâie.

— Da, a zis, încercând să-și recapete suflul fără să pară că gâfâie prea tare. Bună ziua! S-a întâmplat ceva?

— Ethan, a spus doamna G. și Bea s-a așezat. Domnul G. A avut un atac de cord.

— Și e în spital? a întrebat, fără să priceapă, nevrând să audă dincolo de propriile cuvinte, care o sileau să rostească adevărul.

— Nu, scumpo, a auzit-o pe doamna G., cu pauze între cuvinte, provocate de legătura transatlantică și care întindeau de adevăr. A decedat.

Bea nu s-a mai putut abține, și-a acoperit gura cu o mână, să-și rețină orice reacție. A clătinat din cap, incapabilă să vorbească. Mai întâi tatăl ei, și acum domnul G.

— Draga mea, a continuat doamna G.

Cât de mult și-ar fi dorit Bea să-și încolăcească brațele în jurul mijlocului ei gros!

— Ești bine, scumpo? Mai ești la telefon?

— Da, a răspuns Bea și și-a înfipt unghiile în podul palmei. Îmi pare rău!

— Da. Suntem cu toții foarte triști.

Fata a încuviințat din cap, fără să fie în stare de un răspuns.

— Băieții sunt amândoi plecați, a zis doamna G. Dar se întorc acasă în curând. Una dintre surorile mele e aici. Celelalte trebuie să ajungă.

— Asta e bine. E bine să îi aveți pe toți acasă.

— Așa e.

A urmat o pauză și apoi a auzit-o pe doamna G. cum își drege glasul.

— Trebuie să închid, draga mea. Am vrut doar să te anunț.

— Vă mulțumesc foarte mult, doamna G.

— Să îmi scrii degrabă, bine? Vreau să aflu ce mai faci.

— O să scriu. Și dumneavoastră la fel, OK? Mulțumesc încă o dată.

S-a auzit declicul telefonului și Bea a zărit-o pe doamna G. la atâtea mile distanță, dincolo de ocean, așezată în fotoliul cu spătar tare din holul central, lângă măsuța de telefon. Acolo e dimineață, devreme, și soarele se revarsă prin ferestre. E așa de ciudat să o vadă atât de liniștită, nemișcată. Poartă șorțul albastru, decolorat, și își pune încet la loc cerceii pe care îi scosese ca să vorbească la telefon. A tăiat numele lui Bea de pe o listă, se uită la restul

numelor și oftează, apoi întinde mâna să îl mângâie pe King, așezat jos, lângă ea. Se gândește să îl scoată la plimbare, acum că soarele s-a înălțat pe cer, acum că ziua a început. Dar bineînțeles că nu e posibil, pentru că King murise de câțiva ani. L-au îngropat în pădurea din spatele casei și au fost toți prezenți, să-și ia adio. Gerald îi scrisese și ei, să o anunțe. Acum se dusese și domnul G. și niciunul dintre băieți nu era acasă. E ciudat, pentru că își imaginase că băieții vor fi acolo. Nu îi place deloc să se gândească că doamna G. trebuie să dea ea singură toate telefoanele, să le dea tuturor vestea.

Ori de câte ori se gândea la ei, Bea îi vedea în casă. Doamna G. se agită pe acolo, face pâine sau scrie o listă. La masa din bucătărie, Gerald e ocupat cu ceva - citește ziarul, se uită la colecția de obligațiuni de război[17] sau organizează o nouă colectă de deșeuri. Domnul G. e în biroul lui, citește, corectează lucrări, joacă șah. Bea vede casa la fel de limpede în amintire ca atunci când locuia acolo. Cât e de imensă! Lumina ei. Porțelanurile albastru cu alb din dulapurile de colț. Stiva de ghete de la ușa din spate. Coridoarele care nu se mai terminau.

Întotdeauna îi e greu să-și amintească de William într-un loc anume. Uneori îl vede ca prin ceață, trecând în fugă prin bucătărie, îndreptându-se spre ușa din spate. Stând nerăbdător la cină, cu ochii pe ceas, așteptând ca mama lui să înghită și ultima bucățică de desert. Sau îl aude urcând scările, cu pasul lui greoi. Învățând verbele neregulate cu glas tare, repetându-le. Trântind un sertar. Prinzând o minge cu mănușa de baseball, iar și iar.

Și-a turnat un pahar cu vin și s-a afundat în canapea, frunzărindu-și corespondența. Facturi, o carte poștală din Spania, trimisă de mami, un pliant cu reducerile oferite de un magazin de haine din centru. *Ne distrăm de minune, scumpete,* scria în cartea poștală, chiar la început, și lui Bea nu i se părea drept că mama ei se bucură de o vacanță plăcută, în timp ce domnul G. tocmai murise. A adăugat vederea și facturile la maldărul de corespondență aflat deja pe măsuța de cafea, să le citească mai târziu. Când mama era plecată, lăsa întotdeauna totul de izbeliște:

Oceanul dintre noi vasele în chiuvetă, patul nefăcut, fardurile împrăștiate pe chiuveta cu picior de la baie. Era felul ei lamentabil de a-și afirma independența. Libertatea. A telefonat să anuleze planurile pentru masa de marți, fără să ofere vreun motiv, a spus doar că e foarte obosită după un weekend lung. Cum să explice moartea domnului G. cuiva care nu fusese acolo? Cum ar fi putut să explice că se simțea mai atașată de el decât de propriul tată? își dorea să fi locuit în Statele Unite, ca să poată merge la înmormântare. A adormit într-un târziu, strângând în mână o fotografie a domnului G.

William

William s-a cazat în hotelul cel mai apropiat și s-a dus direct la cabinele telefonice din capătul holului. Cincisprezece numere de telefon în Londra sub numele „B. Thompson”. A început cu primul și le-a luat la rând, cu speranța că telefonul nu era înregistrat pe numele de fată al mamei lui Bea, o variantă pe care o bănuia posibilă. Habar nu avea ce nume ar fi fost acela. Probabil că și l-a schimbat când s-a căsătorit, mai mult ca sigur. Mama lui îi spusese că divorțase de curând. Ce făceau femeile, în cazul ăsta? Habar nu avea.

Închidea aproape imediat ce fiecare persoană spunea „alo”, pentru că el căuta vocea lui Bea sau, poate, pe a mamei ei. Nu știa cum ar trebui să sune vocea acesteia din urmă, dar sigur nu era răgușită și pe jumătate adormită, ca aceea de la Wellington Mews nr. 2, ori o șoaptă de copil, ca în Kelross Road nr. 14. Pe măsură ce le încerca, tăia fiecare nume direct pe cartea de telefoane și devenea din ce în ce mai disperat. S-a gândit că ar fi logic să o sune pe mama lui, să vadă dacă nu avea ea o adresă a fetei, dar nu voia să facă asta. Nu voia ca mama lui să știe că e aici.

Și apoi, s-a întâmplat:

— Alo? a spus cineva și era Bea, era vocea ei și William nu a putut să închidă.

Vocea aceea.

— Alo? a repetat fata, pentru că nu primise niciun răspuns, și el

a recunoscut tonul acela tăios, urma unei enervări subțiri ca o așchie. Cine e?

Era Bea, deși accentul era mai englezesc, mai ales pe măsură ce enervarea îi creștea. Apoi:

— Ah, pentru Dumnezeu, să nu mai suni niciodată! a spus și i-a trântit telefonul în nas, iar în ciuda a toate, William a zâmbit.

A încercuit numărul și a rupt pagina din cartea de telefoane, dar memorase deja adresa: bulevardul Liverpool nr. 28. Când a deschis ușa pe balamale a cabinei telefonice a observat în dreapta magazinul cu cadouri. Parcă o și auzea pe mama lui zicând că nu se cuvine să ajungă la ușa fetei fără să îi aducă ceva special, așa că a intrat și s-a uitat prin magazin, gândindu-se la câte una sau alta, întrebându-se ce i-ar plăcea ei, dându-și seama încet-încet că nu avea nici cea mai mică idee. Sigur nu mai era aceeași fată care plecase din New York acum șase ani. Devenise altcineva. Poate că avea un iubit. Poate că se măritase. Poate că el era un prost.

Până la urmă, după ce recepționerul i-a indicat direcția, a ieșit din hotel fără niciun cadou. În drumul spre metrou a dat totuși peste o florărie și l-a rugat pe omul de acolo să îi facă un buchet frumos. Unul nu prea mare, pentru că decisese deja că Bea avea, sigur, un iubit stabil și când o să sune la ușa ei o să fie și el acolo. O să fie amândoi așezați pe canapea, ea, cu picioarele goale întinse în poala lui, în timp ce el îi masa tălpile. Tipul s-o simți ca acasă în apartamentul ei. Mama ei îl plăcea? Probabil. Bea arareori lua decizii pe care ceilalți să le dezaprobe.

Totuși voia să îi ia niște flori. De fapt, nu prea îi cumpărase

nimic, niciodată. În ultima ei noapte în Maine, rea în care s-au furișat înapoi în casă doar după ce soarele dispăruse la marginea mării, William îi culesese câteva flori sălbatice și, când reveniseră acasă, după ce au condus-o la New York, le descoperise în camera ei. Apa se evaporase și în jurul glastrei era un cerc de pulbere galbenă de polen. Luase florile și le presase într-o carte cu o semnificație specială pentru un băiat îndrăgostit - *Romeo și Julieta,* poate, sau *Zadarnicele chinuri ale dragostei -,* apoi, doi ani mai târziu, când a urmat un curs despre Shakespeare, descoperise florile între pagini și stătuse acolo, în Biblioteca Widener, aproape cu lacrimi pe obraz.

Acum însă, cu flori proaspete în mână, a găsit stația corectă de metrou și a coborât în măruntaiele pământului, apoi se pare că a urcat în altă parte a orașului, cu totul altundeva, într-un cartier cu cărucioare de copii și biciclete și câte un pub la fiecare colț de stradă. Clădiri acoperite de iederă. Flori revărsate din jardinierele de la ferestre. Cartierul ei. Nu îi venea încă să creadă că ieri mai era la Paris, privind orizontul orașului. De la stația de metrou a luat-o în direcția greșită, dar a rugat un bărbat să îl ajute. Apoi a ajuns la blocul ei și, chiar când era gata să apese pe butonul lângă care scria cu cerneală neagră „Thompson, 3A”, o femeie a ieșit grăbită, cu bigudiurile acoperite de un batic, și i-a ținut ușa deschisă, fără niciun zâmbet. William a intrat și a urcat scările înguste și întunecate. Până la ușa ei.

Bea

Pe la miezul nopții aceleia lungi și zbuciumate, Bea a scos toate fotografiile pe care le avea din America și le-a înșirat pe masa din bucătărie. Nu se mai uitase la ele de mulți ani. Pe vaporul care o adusese în Anglia și în primele câteva luni după ce ajunsese acasă, le privea cel puțin o dată pe zi, frunzărindu-le ca pe un pachet de cărți de joc. Aveau marginile zdrențuite și pleoștite, iar unele dintre ele începuseră să se decoloreze. O fotografie cu ea, William și Gerald de la început: să fi fost oare din prima zi de școală? Ce mici erau! Cât de mult era de atunci! Intervalul de când revenise acasă era acum mai lung decât perioada cât fusese plecată.

De dimineață, când s-a trezit și a simțit nevoia să își reamintească totul, din nou, a decis să pună fotografiile în oarecare ordine, dar pe masă nu era loc destul, așa că le pusese pe jos, înșirate din holul de la intrare și până In living. Apoi și-a amintit că mai avea un teanc de poze, unele pe care doamna G. i le trimisese de-a lungul anilor de când se întorsese, așa că le-a adăugat și pe acelea la fotografiile inițiale și șirul ajunsese până în bucătărie.

Nu îi arătase niciodată mamei niciuna dintre aceste fotografii și doar pe unele dintre cele vechi. Știa că pozele recente nu ar fi făcut decât să o enerveze. Mama ei părea că vrea să uite de existența familiei Gregory, să șteargă timpul petrecut de Bea în America. Voia ca și Bea să uite. Fata îi arătase mai demult o fotografie, poate

cu William la ceremonia de absolvire, cu William, Gerald și domnul G., toți cu papioanele acelea purpurii ridicole, iar doamna G. cu pălăria grena cu pene, și mama se aricise toată. „Oamenii ăia” spusese și Bea simțise cuvintele ei ca pe o palmă. Pe acei oameni ea îi iubea. Erau oameni de care îi era dor. Învățase că e mai bine să nu vorbească despre ei, să țină amintirea lor doar pentru sine.

Stătea în genunchi, târându-se prin apartament să pună fiecare poză la locul ei, când cineva a sunat la ușă. Nu era îmbrăcată pentru vizite și, după ce s-a ridicat în picioare, și-a strâns părul la spate, într-o coadă de cal lejeră.

— Da? a zis oarecum în șoaptă, pentru că nu voia să deschidă ușa, de teamă că s-ar putea să fie femeia de la etajul inferior, care mereu voia să împrumute ceva.

Nu a primit niciun răspuns, așa că s-a furișat lângă ușă, în speranța că, indiferent cine era, o să plece pur și simplu. Apoi a auzit însă un ciocănit ciudat, o bătaie singură, pe urmă încă una. Semăna oarecum cu codul, cu seria de ciocănituri pe care o inventaseră acum atât de mulți ani, și, cum era chiar lângă ușă, a deschis-o cu o mișcare bruscă și l-a văzut: William. Arăta la fel, desigur, doar că matur. Epuizat și trist, dar era și bucurie pe chipul lui. Un amestec extraordinar de tristețe și fericire.

— Vai, William! Tu ești.

William

Înainte să sune, a rămas în fața ușii, întrebându-se, brusc, dacă ar trebui totuși să fie acolo. Erau despărțiți de mai mult timp decât fuseseră împreună. Pe atunci erau copii. Probabil ea e acum o persoană cu totul diferită. Și el, cu geanta de pânză aruncată pe un umăr, de parcă sosea pentru o vizită lungă. A apăsat totuși pe buton și dinăuntru s-a auzit un zgomot slab, însă ușa nu s-a deschis, așa că a ciocănit o dată, apoi iar, când și-a amintit de codul caraghios pe care îl inventase Gerald. Ușa a fost descuiată repede și s-a deschis. Era Bea. Aproape ca și cum bănuise că el va fi acolo, în coridorul întunecat, așteptând ca ea să deschidă ușa.

Era îmbrăcată cu o cămașă albastră și o fustă în dungi, în picioarele goale, și avea degetele de la picioare vopsite în roșu aprins. Slabă, cu obrajii supți și umerii ascuțiți. Nu s-au îmbrățișat și nici nu s-au sărutat. Doar s-au uitat unul la altul. William nu știa ce să spună. Îi era frică să nu înceapă cumva să plângă.

După câteva momente, l-a invitat înăuntru și l-a silit, practic, să se așeze pe canapea. Nu i se părea drept să o atingă, chiar dacă așa ar fi vrut. Apoi, după ce el s-a așezat și ea era încă în picioare, l-a atins pe umăr și și-a lăsat acolo mâna stângă.

— A sunat mama ta.

— Da. Deci ți-a zis.

William și-a ferit privirea, s-a uitat prin apartamentul ei, ușurat că nu a trebuit să îi spună el. Repetase ce ar fi trebuit să spună și

cum ar fi reacționat ea.

Apartamentul nu era nici cât jumătate din al lui.

— Nu-mi vine să cred, a spus ea. Nu m-am gândit niciodată că o să moară. Nu deocamdată, oricum.

— Da, a repetat William, îndoindu-se că ar fi în stare să spună altceva.

Nimic din toate astea nu i se părea real. Nu putea risca să se uite în ochii ei. Bea rămăsese lângă el, nemișcată, cu mâna pe umărul lui, și tot ce ar fi vrut William cu adevărat era să o cuprindă cu brațele pe după mijloc. Și-a amintit însă de florile pe care le ținea cu mâna jilavă și i le-a întins.

— Flori. Pentru tine.

— Sunt frumoase, a zis ea și a zâmbit pentru prima dată, zâmbetul ei știut. Chiar frumoase. Stai să le pun în apă.

A dispărut în bucătărie și el auzea cum curge apa.

— Cafea? a strigat de acolo și el a zis „da”.

Dacă se apleca într-o parte, o vedea cum se mișcă prin bucătărie. Ce ciudat era totul. Să fie aici, cu ea. Să se simtă atât de stânjenit.

A apărut deodată în ușă, cu nasul încrețit a întrebare, ca întotdeauna. Ca și cum timpul nu trecuse deloc.

— Frișcă? Neagră?

— Frișcă și zahăr, mersi.

Vorbise automat, în timp ce se uita la părul ei, care îi cădea greu până la talie. Nu-l avusese strâns la spate?

Bea ridică din umeri.

— Am senzația că trebuia să fi știut, dar e o prostie. Niciunul

dintre noi nu bea cafea pe vremea aceea. Când eram copii.

A dispărut iar la bucătărie și pe urmă a strigat iar.

— Ah, ba nu, îți amintești? Chock Full o'Nuts? În New York?

William uitase.

— Da, Gerald. Ai dreptate.

S-a uitat prin living. Mobilă uzată. Lucruri peste tot. O fotografie cu Bea și mama ei, pe măsuța de lângă el. Ciudat, erau fotografii pe podea, într-un șir în circuit, care ducea de la holul din față, se încolăcea în jurul unui scaun sau două și apoi dispărea în bucătărie.

Bea a apărut cu o tavă în mâini și l-a văzut uitându-se pe jos.

— Fotografii cu voi toți. Doar depănam amintiri, după ce m-a sunat mama ta. Și mă știi, îmi place să pun lucrurile în ordine.

S-a uitat prin apartament și a râs.

— În fine, sunt lucruri care trebuie să fie în ordine.

A pus tava jos, pe măsuța de cafea, împingând laoparte un teanc de plicuri. Buchetul de flori era într-o vază din sticlă. Două cești de cafea din porțelan alb, cu farfurioare. Un platou cu fursecuri. Două șervete de pânză, roz pal.

— Elegant, a zis William. Absolut matur.

— Și eu sunt absolut matură, a zis ea zâmbind. Am împlinit douăzeci și doi de ani săptămâna trecută. Dar mami e cea care s-a scos, cu darurile de nuntă.

S-a așezat la capătul celălalt al canapelei și i-a întins o ceașcă și o farfuriuță.

— Nu la fel de bine cu nunta.

— Am auzit. E aici?

— E plecată într-o vacanță cu prietenele.

Apoi a arătat corespondența de pe măsuță.

— Primesc vederi aproape în fiecare zi. Cred că se simte vinovată.

Atunci și-au zâmbit unul altuia pentru prima dată.

— Tu, a zis Bea.

— Tu, a răspuns el.

Bea s-a uitat prima în altă parte și mai apoi avea privirea înnegurată. Privirea pe care și-o amintea William de la început, din acele prime zile. Cât de speriată fusese! Cum i se citea totul în priviri!

A urmat un moment în care ea nu a mai spus nimic. Avea pielea mai deschisă decât își amintea el, ca de fildeș, și străvezie, scoasă în evidență de rujul roșu-închis. Pe atunci nu se dădea cu ruj.

— Cred că el s-ar bucura să ne vadă aici, împreună, nu crezi?

Nu a știut ce să-i răspundă. Ea obișnuia să vorbească astfel și despre tatăl ei, despre ce ar fi văzut el, poate, ce ar fi crezut, ca și cum îi era mereu în preajmă, ca și cum ar fi fost prezent în încăpere. Pe atunci, William își imaginase că asta o ajuta să reziste. O auzise vorbind cu tatăl ei, povestindu-i ce făcuse în ziua respectivă. Era ca și cum moartea lui nu schimbase nimic în relația dintre ei.

Se și certaseră odată din pricina asta. Erau în cimitir, împărțeau o țigară într-o pauză și ea începe să răcnească la el că stă pe o piatră de mormânt.

— Sunt morți, îi explică el, sunt deja doar oase. Oase și viermi.

Bea se strâmbă.

— William Gregory, ești dezgustător. Ăsta e locul lor de odihnă veșnică. Fii mai respectuos.

William aruncă mucul de țigară în iaz.

— Te aud cum vorbești cu el, zice și știe că nu ar fi trebuit.

Simte asta în plex, în timp ce rostește cuvintele. De parcă a trecut peste o linie invizibilă și a tulburat intimitatea dintre ea și tatăl ei. Bea își ridică pachetul cu cărți si inima i se urcă în gât. Nu îi răspunde, dar îl privește în telul acela al ei, felul acela care îi e rezervat doar lui.

— El nu e aici, continuă William. E mort.

Atunci ea se întoarce și se îndepărtează, fără un cuvânt, iese din cimitir pe poarta din spate și sare un gard, iar mai târziu, la cină, el observă că fata are fusta ruptă și un fir dus la ciorapi. După aceea nu-și vorbiseră zile întregi, dacă nu chiar săptămâni. Mai târziu, când erau împreună, spre final, nu au mai pomenit niciodată despre incident. El ar fi vrut, dar nu-și dădea seama ce să spună, cum să-și retragă cuvintele.

A închis ochii în timp ce își amintea toate acestea. Știa că are tendința să spună sau să facă ce nu trebuie. Avea imboldul de a răni. Într-o după-amiază, tatăl lui îl așezase pe scaun, la el în birou, după ce el îl luase în râs pe Gerald la adunarea de dimineață.

— Știu că tu crezi că noi doi nu semănăm, dar aceasta e una dintre privințele în care suntem la fel. Și tatăl meu tot așa a fost. Spunem exact ce gândim. Totuși Gerald și mama ta sunt altfel și

trebuie să încerci să-ți ții gândurile pentru tine.

— Da, i-a răspuns William acum, într-un final. Mama o să se bucure și ea, când o să ajung acasă și o să-i apun că te-am văzut.

Bea a dat din cap.

— Mi-a zis că ești plecat, dar nu mi-a spus că ești *aici*. De ce nu mi-a zis? Nu știe unde ești?

— Paris. Cu Nelson. O plănuiserăm de secole. Dar acum mă duc acasă.

Ea a înclinat din cap și William a văzut pe chipul ei că pricepuse faptul că nu programase să o vadă. Că planul de călătorie fusese să ocolească Londra. Nelson se împotrivise de câteva ori, dar William fusese de neclintit. Nu voise să o vadă. Apoi, după ce a aflat de moartea tatălui său, aici a fost singurul loc unde și-ar fi dorit să fie, niciunde altundeva. Își spusese că e pentru ea, că ea și-ar dori compania lui, dar știa că nu e adevărat. El era cel care avea nevoie de Bea.

— Nelson, a spus ea. Bobby Nelson. Nu m-am mai gândit la el de o grămadă de timp.

I-a povestit despre Nelson și călătoria lor. Despre lucrurile uluitoare pe care le văzuseră și făcuseră. Nu își mai scriseseră de câțiva ani, așa că a pus-o la curent cu viața de acasă, cât a putut mai bine. Despre munca lui la bancă. Despre prietenii lui. În final, i-a spus de Rose. De copilul care urma să se nască în februarie. Și înainte de asta, peste numai două luni de acum încolo, căsătoria, în octombrie. I-a observat surpriza și apoi dezamăgirea fulgerându-i pe chip. A fost surprins că mama lui sau Gerald nu-i

spuseseră. Bea a încercat să zâmbească.

— Un copil. Uau!

A dispărut în bucătărie să aducă o sticlă de prosecco și a turnat lichidul efervescent și eclatant în două pahare înalte. Au ciocnit, dar abia dacă s-a uitat în ochii lui.

Apoi el a întrebat-o despre viața ei și Bea i-a povestit despre grupa de la grădiniță, despre prietenii de la serviciu, de relația complicată pe care o are cu mama ei.

— Cred că se aștepta să mă întorc tot copil. Și Tommy nu a fost de prea mare ajutor în chestiunea asta.

Au vorbit scurt despre tatăl lui, pentru că niciunul nu era cu adevărat pregătit să abordeze direct situația. Să accepte adevărul acela crud. Apoi a urmat un moment în care parcă nu mai era nimic de spus. De parcă erau doi străini surprinși într-o clipă de intimitate. Se făcuse deja după-amiază de-a binelea. Bea s-a ridicat să spele paharele. El a privit-o și iar și-a amintit de acele zile de la început, când ea se simțise atât de pierdută, când William aștepta ca Gerald să facă ceva caraghios și să vadă astfel cum fața ei se transfigurează.

Amândoi erau tăcuți. S-a ridicat și el, să-și dezmorțească picioarele, și a mers la șirul de fotografii, a ridicat câte una, când și când, să se uite mai atent la ea. A dus la bucătărie tava cu cafea și flori. Acolo a găsit alte fotografii, printre care unele pe care nici nu le văzuse vreodată. Ultima dintre ele era cu tatăl lui râzând, ridicând tabla de șah prin corespondență și arătând spre ea. Părea recentă. Avea părul mai degrabă blond decât roșcat, grizonat pe la

tâmple și William vedea cât de slab ajunsese. Cât de mult îmbătrânise. Nu observase asta direct. S-a întrebat când oare îl văzuse cu adevărat ultima dată pe tatăl lui.

— Ce e asta? a întrebat-o. De ce arată spre tabla de șah?

Bea se oprise în prag.

— Îl bătusem. În sfârșit.

L-a privit apoi derutată, încrețind din nas.

— Nu știai? a zis mirată, zâmbind ușor. Nu știai că jucam împreună de câțiva ani?

— Șah? Joci șah? Jucai șah cu el?

— Am început să jucăm în vara în care tu și Gerald ați mers în tabără. Înainte să plec din America mi-a arătat cum să notezi mutările și de atunci am continuat să jucăm.

Atunci a început să plângă și lacrimile i se prelingeau pe cămașă.

— E singurul lucru cu care mama a fost de acord în privința familiei voastre, după ce m-am întors acasă: să joc șah cu tatăl tău. Am aflat că jucaseră cu el și ea, și tata. De lupt, tocmai am primit o carte poștală, acum câteva zile.

A luat-o de pe frigider, să i-o arate.

— Toată ziua m-am gândit cum să procedez cu ea. Mi se pare greșit să nu fac următoarea mutare. Dar nu mai am cui să i-o trimit.

Atunci William a îmbrățișat-o. A simțit-o altfel, mai ciolănoasă, mai puțin îmbietoare, într-un fel. Se obișnuise cu Rose, cu șoldurile ei pline, cu mirosul pudrei pe care o folosea. Cu toate acestea, senzația era extrem de familiară. Nu voia să se desprindă

din îmbrățișare.

Bea

S-a dus în camera ei să se schimbe, ca să poată ieși amândoi în oraș, pentru un pahar și cină. A închis ușa încet și s-a așezat pe pat. William, aici, în casa ei. Când a apărut iar, aproape că se aștepta ca el să fi plecat, ca totul să fi fost doar un miraj, că îl făcuse cumva să apară pentru că privise îndelung la fotografii. Era ireal. Deschisese ușa apartamentului și el era acolo. De câte ori nu avusese oare acest vis, că el e aici, la Londra?! Că e în lumea ei. Că vor fi iar împreună.

Ca în atâtea alte vise însă, realitatea era doar o străfulgerare. William din visele ei nu era cel din apartament. William din vise era acela de acum șase ani. Imprevizibil. Furios. Dulce. Forțând limitele. Izbindu-se de ziduri. Acest William era altfel. Părea să se fi domolit, să fi acceptat un trai care nu i se potrivea întocmai. Mereu fusese în stare să se miște cu ușurință prin lumea respectivă, dar nu-și imaginase niciodată că o să ajungă să trăiască în ea. Era ca și cum focul lui lăuntric se stinsese. Și-a amintit de dansul acela de la revelion, cu atât de mult timp în urmă, când fuseseră cu toții îmbrăcați elegant. Atunci se purtaseră ca niște adulți, așa cum voiau să devină. Ce frumos fusese în seara aceea, dar nu semănase deloc cu William pe care îl iubea ea. Nici William cel de acum nu era omul pe care ea îl știa.

Cu cât auzea mai multe despre viața lui, cu atât mai tare se întrista. Ce potențial avusese, cât de mult promitea! Ea îl

convinsese să meargă la Harvard, să trăiască acea experiență pentru amândoi. La început chiar așa făcuse. Scrisorile lui erau pline de detalii despre universitate, despre cât de palpitant era totul. Apoi începuseră să devină mai rare și, când le primea, părea ca și cum el nu mai știa despre ce să îi scrie. Bea nu voia să audă despre vechi amici, petreceri sau baruri noi. Într-un fel, fusese ușurată când William a încetat să îi mai scrie. Acum era pe cale să se însoare, să aibă un copil. În mod sigur, o logodnică însărcinată era ceva tipic pentru fostul William. Ce supărați trebuie să fi fost domnul și doamna G.! Nu era surprinsă că doamna G. nu pomenise nimic în ultima ei scrisoare.

Și-a tras o rochie pe ea, și-a împletit repede părul și N-a rujat iar. Când a deschis ușa spre living, William era lot pe canapea, dar și el se schimbase: cămașă curată, o cravată nouă. Își pieptănase părul, care acum îi stătea mai lipit de cap. Nu mai rămăsese nicio buclă. S-a ridicat și a făcut o plecăciune.

— Milady.

— Bunule domn.

A făcut și ea o reverență, ținându-se de poala rochiei cu amândouă mâinile.

— De ce ai chef? Un pub din cartier? Sau vrei să mergem în centrul orașului, să vezi câteva obiective turistice?

— Hai să rămânem aici, în cartier.

În timpul cinei au vorbit mai ales despre Londra, despre efectele războiului. Le văzuse și el, la Paris. I-a spus că nordul Franței - pe care îl văzuse de la geamul trenului - arăta dezolant. Puține clădiri

rămase în picioare de dinaintea războiului. Bea i-a spus cum, la început, după ce revenise, se rătăcea mereu, chiar și atunci când umbla prin fostul cartier. Dacă știuse că trebuie să facă la stânga în dreptul unei biserici și apoi la dreapta spre piață, acum mergea mai multe străzi decât era necesar, pentru că indiciile respective nu mai erau acolo. Linia orizontului îi era mult mai puțin cunoscută acum.

— Ei, trebuie să fi fost frumos. Îți amintești cum stăteam întinși pe iarbă în Maine și priveam cerul?

— Aici nu e cerul din Maine. Cerul din Londra e în mare parte cenușiu. În mare parte, nu la fel de frumos.

William a dat din cap și a luat o înghițitură de vin, cu capul lăsat pe spate, lipit de peretele separeului, cu ochii închiși.

— Visez despre Maine, i-a spus. Apa. Cerul. Țipetele pescărușilor. Mirosul de pin. Exact așa cum tu ai avut nevoie de timp să te înveți cu orașul ăsta, și mie mi-a luat destul de mult să îmi dau seama că insula nu mai este a noastră. Ce ciudat cum locurile devin parte din ceea ce suntem!

— Vestea aia m-a întristat. Probabil că mama ta a fost foarte supărată.

— Cred că s-au certat o grămadă înainte să o vândă. Au găsit de undeva banii pentru școlarizarea mea, mai ales din economii și pentru că au strâns cureaua. Nu era însă suficient și pentru Gerald.

Într-o zi, Bea primise cu poșta o cutie mare trimisă de doamna G. În ea se aflau lucruri din casa din Maine: o găletușă pentru fructele de pădure, un con imens de pin, cuvertura de pe patul ei.

Și un bilețel pus înăuntru. *Am vrut ca tu să ai aceste lucruri, scumpo. Am fost nevoiți să vindem casa. Știu că și tu ai iubit-o la fel ca noi. Bucură-te de lucrurile acestea. Păstrează-ți amintirile în ele. Cu multă dragoste, doamna G.* Bea i-a scris imediat înapoi, cu un milion de întrebări, dar doamna G. nu i-a răspuns niciodată la ele. Rareori a mai scris despre Maine. Bea a strâns cutia la loc și a pus-o în spatele dulapului. I-ar fi fost prea greu să aibă lucrurile acelea prezente permanent în viața ei.

— În iunie am dus-o pe Rose acolo, a spus William. Am împrumutat barca domnului Lasky și am vâslit până pe insulă, am tras la mal în dreptul pădurii. Lasky îmi spusese că noii locatari sunt din New York și nu vin decât în august. Așa că am stat o noapte în casă, știi, să o vadă Rose. Să poată înțelege.

În sfârșit, William pe care îl știa. Acel William care își asuma riscuri.

— Și? Cum i s-a părut?

— Nu i-a plăcut deloc. Nu îi place să facă ceva incorect - să doarmă în patul altcuiva, să bea vinul altuia - și nu a văzut lucrurile ca noi. Eu voiam să îi placă, să împărtășim bucuria, dar nu s-a întâmplat.

— Noi știm asta, a spus Bea, conștientă că spusele îi apropie, căci împărtășeau o percepție care o excludea pe această Rose. E greu să înțelegi trecutul altcuiva.

— În general, i s-a părut doar rece și umedă.

S-a oprit și a privit înjur, prin restaurant.

— Am încercat să strâng ceva bani și să o cumpăr la loc, a spus,

fără să o privească. O vreau înapoi. Când a rămas însărcinată și am știut că o să am o familie, mi-am dorit-o și mai mult. Copilul meu vreau să aibă o copilărie ca a noastră. Rose nu vrea asta. Vrea să cumpărăm un loc la Cape. Nu cred că o să avem vreodată bani pentru așa ceva. Și nici nu prea vreau să trăiesc acolo.

Bea nu știa ce să spună. Uitase pentru o clipă că el va avea un copil, că urma să se însoare, că începea o viață nouă, din care ea nu va face parte. Voia să continue să vorbească despre Maine. Copilăria noastră, spusese William. Ca și cum fuseseră întotdeauna împreună.

— Spune-mi care e amintirea ta preferată de acolo. Care e acel moment de pe insulă pe care n-o să-l uiți niciodată?

El a zâmbit și atunci vechiul William a revenit. Nu atât în expresia feței - cât de frumos era acum, arăta ca o vedetă de cinema, serios -, ci în felul cum acolo, în separeul restaurantului, trupul i se relaxase.

Nu pot să aleg doar unul. Totuși uite primele care îmi vin în minte. Întins pe pontonul plutitor, după ce v-am învins, pe tine sau pe Gerald ori, și mai bine, pe amândoi, și simțind soarele pe față. Bezelele fripte la foc, afară, cu scânteile care se ridică în aerul nopții. Privind cum tata aduce din barcă peștele prins, cu ochelarii stropiți de apa mării.

A făcut o pauză.

— Și tu. În acea ultimă vară.

— Da, a răspuns ea. Toate sunt frumoase.

S-a uitat la el. William a privit-o și într-un fel s-au întors iar

acolo, pe insulă, în ultima noapte împreună. Se furișează afară, după ce toată lumea s-a dus la culcare, și fug pe poteca spre pădure. El e în față, cu mâna întinsă la spate, să i-o prindă pe a ei. Aleargă spre țărmul mării, acolo unde ea învățase să înoate și unde apa e ceva mai caldă, își lasă hainele pe stânci și intră în mare. E așa de rece și Bea trebuie să-și ducă mâna la gură, să nu țipe, dar nu vrea ca el să îi vadă corpul, așa că înaintează cât poate de repede, mai spre larg. Merge destul de departe, ca apa să îi ajungă până la piept, și apoi își ține respirația, se ține de nas și se scufundă, până ce e complet sub apă, apoi se ridică râzând, cu corpul tremurând de frig. *OK, am făcut-o,* zice, abia capabilă să vorbească de cât de tare îi clănțăne dinții. *Acum, hai să mergem.* Și merg prin valuri până la mal, și ea se uită pe furiș la corpul lui, înainte de a se înfășură în prosoape și a-și lua hainele. Se folosesc de prosoape ca de niște paravane, în timp ce se îmbracă.

Înapoi spre casă, în pădure, ea se împiedică de o rădăcină și cad amândoi la pământ, cu respirația tăiată, râzând. William se ridică în fund și o trage spre el, ea i se așază în poală, așa încât să stea față în față. Sub cupola arborilor de deasupra e totuși întuneric. Ceața e groasă.

Luna nu luminează, nu sunt nici stele și ea nu îi vede fața. Nu știe dacă zâmbește, așa că îl pipăie cu degetele. Pomeții. Sprâncenele. Bărbia. Moliciunea surprinzătoare a pufului de pe față. Aluniță de lângă ochi. Gura. Zâmbește. Și apoi face și el la fel cu chipul ei, cu o atingere foarte ușoară. Nu l-ar fi crezut în stare de atâta delicatețe. O pleoapă, apoi cealaltă. O ureche și, pe urmă,

cealaltă. Nasul. Se sărută și el are gust de sare, apoi ea își pune brațele pe după gâtul lui și el o cuprinde pe după mijloc și rămân, așa, obraz lângă obraz, cu răsuflarea lui în părul ei, nemișcați, simțind că așa trebuie să fie, ca și cum toți acei ani împreună trebuia să îi aducă aici. La acest moment unic. Acest moment splendid.

William

Nu venise aici, la Londra, să se culce cu Bea. Voise doar să fie cu ea. Dar așa s-a întâmplat. Au venit acasă de la restaurant, împleticindu-se de la prea mult vin cât băuseră, vorbiseră prea mult despre trecut, împărtășiseră prea multe amintiri. Prezentul se ștersese cumva și era uitat. Trecutul revenise și îi răzbise. Rose nu mai exista. Tatăl lui era încă în viață. Redeveniseră cum erau atunci: adolescenți, dornici să exploreze și să fie explorați. I-a bâj-bâit pe la sutien și ea l-a tras nerăbdătoare de nodul cravatei. William era înnebunit, disperat, nu voia decât să o penetreze și apoi, după ce a făcut-o, voia să rămână așa, să adoarmă deasupra ei. Bea l-a sărutat însă pe obraz și s-a strecurat de sub el, strângându-l de mână. Un fel de a-și cere scuze. A adormit curând după aceea și el a rămas acolo, întins, privind-o cum respiră, în timp ce felinarele de pe stradă îi luminau trupul gol.

Dimineață, când s-a trezit, partea ei de pat era o învârtoșeală de așternuturi și a avut nevoie de un moment până și-a dat seama unde se află. Dormitorul era mare atât cât să încapă în el patul și un scrin mic. Fereastra mică lăsa acum să intre soarele sclipitor, prea sclipitor, al dimineții. A auzit un zgomot și s-a rostogolit în pat. A văzut-o pe Bea în pragul ușii, îmbrăcată, cu o bucată de hârtie în mână. Părea oarecum neliniștită, de parcă ea era cea aflată într-un apartament străin.

— Ce e asta, a întrebat-o, trăgând așternuturile ca să îl acopere

până la bărbie, pentru că brusc se simțea expus.

Oare chiar făcuseră sex? Sau doar își imaginase?

— Planul nostru pentru azi. O să-ți arăt Londra, Londra mea.

Noaptea trecută vorbiseră despre cât de dificil e să cunoști trecutul cuiva. În trecut, Bea încercase să îi povestească despre viața ei la Londra, dar el nu reușise să o înțeleagă și, cu timpul, își dăduse seama că ea își lăsase trecutul să dispară. În schimb, devenise parte din lumea lui, din lumea familiei Gregory. Acum, era el aici, în apartamentul ei, în lumea ei. Rolurile se inversaseră.

Bea pregătise deja cafeaua și i-a turnat o ceașcă, înainte să iasă. Așezat la masa mică de bucătărie, a privit-o în timp ce aducea frișca și zahărul, punea în toaster câteva felii de pâine și tăia pâinea unsă cu unt în triunghi. Și a întins mâna și a luat-o de mijloc, strângându-se lângă ca. Ea l-a sărutat pe creștet și apoi s-a desprins din îmbrățișare înainte ca el să-și dea seama. Se mișca atât de ușor în spațiul acela mic.

Afară era o dimineață înnorată de marți. Străzile erau aglomerate, pline de oameni care mergeau la muncă șl își vedeau de treburi, bărbați care păreau incomodați tir costumele lor, cu frunțile lucind de transpirație. Copiii alergau, râzând. Femeile împingeau cărucioare de copii Intense. Probabil că plouase tare la un moment dat, în timpul nopții, și băltoacele erau răspândite peste tot, pe străzi și trotuare.

Bea și mama ei se mutaseră, după divorțul acesteia, înapoi în vechiul cartier și l-a dus pe William mai întâi la locul unde fusese școala ei. Nu mult după plecare, școala fusese rasă de o bombă și

acum în locul acela se ridica mândră una nouă. Pe peretele dinspre terenul de joacă, i-a arătat cărămizile pe care le recuperaseră din clădirea inițială și le folosiseră pentru cea nouă, un fel de memorial. El și-a amintit povestea băieților cu măștile de gaz pe față, strigând pe terenul de joacă guițând.

S-au dus apoi la piața locală, aceeași unde Bea mergea când era copil, pentru că voiau să cumpere o sticlă de vin.

— ’Neața, Trixie, a zis femeia de la tejghea, zâmbind și privind lung la William. Unde e drăguța de maică-ta?

Bea i-a explicat că e plecată în vacanță.

— Se întoarce la sfârșitul săptămânii, a spus și l-a împins de cot spre fundul magazinului.

— Trixie, a zis William când au ajuns la un raion unde erau înconjurați de făină și zahăr și numele i s-a părut incomod de rostit. Trixie?

Bea s-a îmbujorat, ceva ce el nu văzuse întâmplându-se prea des.

— Așa mi se spune aici. Mamei nu i-a plăcut niciodată „Bea”. Albina înțeapă, obișnuia să-mi spună[18]. E mai bine să nu fii o Bea.

— Dar noi așa ți-am spus. Noi, toți. Toată lumea.

— Nu și la început. Îmi spuneați Beatrix și pe urmă s-a prescurtat. Nu-mi amintesc când sau cine a făcut-o. Dar mi-a plăcut. Mi se părea cumva nimerit să am un nume diferit acolo. Să fiu o altă persoană. Când m-am întors aici însă, toată lumea mă știa de Beatrix și, pe urmă, la școală îmi ziceau Trix, așa că la asta am ajuns. Trixie.

— Și eu cum vrei să-ți spun?

Era enervat; se simțea înșelat, într-un fel ciudat.

— Bea, a răspuns și s-a uitat la el de parcă era cam netot. Așa mă cheamă. Pentru tine. Așa îmi spui.

Apoi a făcut un gest spre ușă.

— Ieși, bine? Și așteaptă-mă în stradă. Nu vreau si fiu nevoită să-i explic băgăcioasei de colo cine ești.

William a strâns din umeri și a ieșit; clopoțelul de la ușă i-a anunțat plecarea. Și-a aprins o țigară și s-a rezemat cu spatele de clădirea de peste drum, așteptând-o să apară. Nu vedea înăuntrul magazinului; nu-și vedea decât reflexia. Cine era el? Îi veneau în cap atâtea lucruri pe care ea le-ar fi putut spune vânzătoarei:

„El e William, am locuit cu familia lui în timpul războiului.

Vă amintiți că am trăit în America? Băiatul mai mare de care v-am povestit? El e!

Timp de cinci ani, mi-a fost ca un frate. Și pe urmă, la sfârșit, a fost mai mult de atât.

Ah, și noaptea trecută am făcut sex cu el.”

Așadar, erau pentru prima dată împreună în public. Voia să o țină de mână. Voia ca lumea să știe că sunt împreună. Și, în loc de asta, ea îl trata ca pe cineva inferior, o slugă, cineva care o însoțește pe stradă. Când Bea a apărut în sfârșit - traversând strada în fugă, ca să evite o mașină - și i-a văzut fața, zâmbetul i s-a șters de pe buze.

— Ce-i? l-a întrebat, mergând în pas săltat pe trotuar, silindu-l

să țină ritmul. Care e problema ta?

William a așteptat până ce i-au depășit câțiva oameni care mergeau în direcția opusă.

— Tu, a zis. Tu ești problema.

Bea a dat un colț de stradă și s-a oprit brusc, întorcându-se spre el. Gata să se ciocnească.

— Și ce vrei să fac? Să îi spun oricărui băgăreț despre treburile mele? Aia o știe pe maică-mea, William, mă știe de când eram mică.

I se înroșiseră vârfurile urechilor. William uitase de asta.

— Aș fi zis că puteai să faci ceva mai mult decât să-mi dai brânci în stradă.

— Și ce să-i fi spus? El e William și am locuit cu familia lui în America și, ah, azi-noapte ne-am tras-o.

William nu avea cuvinte cu care să-i răspundă. Bea fusese mereu dură. Era unul dintre lucrurile care îi plăceau la ea, felul în care își apăra opiniile. Acum însă avea ceva care îl surprindea.se părea ridicol, dar nu era sigur că mai cunoscuse vreo fată care să vorbească astfel. Până și Rose, care era destul de dură, spunea întotdeauna „să faci dragoste”, o expresie pe care el nu putea să o sufere. Sex, ar fi zis el. Îi spui fix ce este. O să ne regulăm. Și, chiar dacă Bea îl luase prin surprindere, îl și excitase. Îi plăcea că spusese exact așa cum gândise și el. Așa fusese între ei mai mereu, ca și cum își împărtășeau unul altuia gândurile fără să vorbească. Nu i se mai întâmplase asta cu nimeni altcineva. Nici măcar cu Rose. A lipit-o de un zid și a sărutat-o. Încet, fără grabă. Acum nu mai erau

amețiți și tot ce voia era să o sărute. La început s-a zbătut, apoi a cedat și l-a sărutat și ea.

— Da, asta am făcut, i-a șoptit la ureche. Și sper să o facem iar, la noapte.

Bea

Când s-a trezit de dimineață, devreme, când lumina abia dacă străbătea în încăpere, s-a bucurat să îl găsească pe William încă dormind. I-a studiat îndelung chipul, să îi memoreze trăsăturile, încercând să fie cele pe care și le va aminti în anii ce vor veni. El urma să plece ziua următoare, dimineață, și nu știa când o să-l mai vadă. Cu mâna întinsă deasupra feței lui, i-a trasat în aer conturul buzelor, ochilor și nasului. Ridurile care începuseră să se formeze în jurul gurii și al ochilor. Era și mai frumos acum.

Nu voia să se gândească la ce se întâmplase noaptea trecută. Se gândise atât de mult la cum o să se fie, încât fusese mult prea conștientă tot timpul. În America nu făcuseră sex înainte ca ea să plece. De-a lungul anilor, Bea ne mai culcase cu câțiva bărbați și uneori se gândise la el, și nu la ei, și apoi se tot mira, pentru că nu prea pricepea de ce se face atâta caz. I se părea greșit să fie intimă cu bărbați pe care nu-i cunoștea. Fuseseră întâlniri pe fugă și aiurea, legate exclusiv de dorința trupului și fără nicio legătură cu dragostea. Cu William a fost și una, și alta și Bea a vrut să simtă că, atunci când e cu el, e așa cum trebuie să fie. Crezuse că ar putea să redevină cei care fuseseră odată. A fost totuși greșit, din atât de multe motive. Era logodit, pentru Dumnezeu! Urma să aibă un copil cu Roze. Și totuși era William. Vor avea întotdeauna cincisprezece și șaptesprezece ani când sunt împreună, gata să facă ceva. Cât de dulce e acea clipă, momentul acela de dinainte.

Cât anticiparea e totul. Când totul e nou. Când nu există consecințe, când nu există nicio urmare.

Și-a făcut un duș, s-a îmbrăcat și, în timp ce pregătea cafeaua, s-a hotărât să îl țină ocupat toată ziua. Să nu-l lase să se gândească la tatăl lui, să evite să vorbească despre noaptea trecută. Și-a făcut un plan și, când William s-a trezit, au plecat. I-a arătat cartierul. Locul unde fusese școala ei. Blocul unde crescuse. Biserica. La prânz a început să burnițeze și William cam încetinise pasul, așa că s-au așezat pe o bancă din parc, să se odihnească puțin. Și-a deschis umbrela, să se apere amândoi de ploaie. El și-a întins picioarele, cu un geamăt, apoi și-a aprins o țigară.

— Scoți untul din mine, Trixie.

— Cum ți se pare? l-a întrebat, încruntată și clătinând din cap spre el. Așa ți-ai imaginat Londra? Îți aduci aminte că ți-am spus despre toate aceste locuri?

— Da, sigur că îmi amintesc. Totuși nu e ce am văzut. Nu m-am gândit niciodată la cât de urban e totul. Cât de diferit de cum e acasă, la noi. Ce ciudat trebuie să fi fost pentru tine să trăiești ca noi.

— Da. Amintirea mea despre acele prime zile, poate despre primul an, e una unidimensională: totul era mare în comparație cu ce eram eu obișnuită.

— Cum a fost atunci de partea cealaltă? Când te-ai întors aici?

Așa cum era de așteptat. Mizer, comprimat, cenușiu. Toată lumea era slabă și înfometată. Era totuși vesel. Flori răsăreau printre ruine. Era și un loc bine știut, ceva care era în firea mea. Ca

și cum locul ăsta face parte din ceea ce sunt. Ca și cum am fost menită dintotdeauna să fiu aici. Ca și cum de aici aparțin.

— Exact așa cum îți spuneam noaptea trecută despre Maine, a zis William, încuviințând din cap. Nu prea pot să mă imaginez trăind în altă parte decât în New England.

Bea și-a ferit privirea, a întors capul, dezamăgită de lipsa lui de curiozitate pentru restul lumii. Ce se întâmplase cu băiatul care voia să evadeze?

— Păi, atunci cred că am ajuns amândoi în locul potrivit. Unul în vechea Anglie și celălalt în cea nouă[19].

— De partea cealaltă a Bălții[20], a zis el.

Au tăcut. Puțin mai departe de ei s-a oprit un grup și a început un meci de crichet.

— De unde vine asta? s-a întrebat, cu ochii închiși. Expresia asta?

— Am învățat la școală despre ea, a răspuns Bea. E o expresie veche. Inițial era „dincolo de iazul cu heringi”. Asta însemna că faci o călătorie plătită de rege. Șansa de a fi transportat altundeva. E de dinainte de Revoluția Americană.

William a dat din cap.

— Îmi place asta, „să fii transportat altundeva”.

— Îmi aduc aminte că m-am gândit la ea când am traversat oceanul pentru prima dată. Atlanticul mi se părea fără sfârșit. Ca și cum nu mai exista niciun continent de cealaltă parte a lui. Ca și cum aveam să navigăm încontinuu și, într-o bună zi, să ajungem înapoi în Anglia.

Bea nu a mai adăugat că, atunci când l-a trecut iar, în 1945, în sens invers, își dorise să nu se poate face andocarea. Să fie întorși. Atunci ar fi făcut autostopul de la New York la Boston și ar fi intrat direct în bucătăria aceea însorită. M-am întors, ar fi spus. Ce avem la cină? Și ei ar fi fost toți acolo și s-ar fi repezit la ea, ar fi tras-o spre ei, să o îmbrățișeze. Ar fi fost acasă. Nu credea să-și fi dorit vreodată mai mult de atât, nici înainte, nici după momentul acela.

— Așa de tipic britanic, a zis ea, într-un final. Să crezi că lumea începe și se termină aici.

— Toți suntem așa, nu crezi? Loialiști.

— Da, mă rog, e mai ușor pentru unii decât pentru alții.

— Ce înseamnă asta? a întrebat-o și părea enervat, de parcă îl insultase.

Îi era așa de ușor acum să îi intre pe sub piele. Lui Bea nu-i prea plăcea asta.

— Nu mă referream la tine. La mine mă gândeam.

A făcut apoi semn spre bărbații care jucau crichet.

— Nu știu care sunt regulile.

— Poftim? Și ce-i cu asta. Nici eu nu le știu.

— Exact asta vreau să spun. Echipa mea favorită? Red Sox. Locul meu preferat? Maine. Mâncarea mea preferată? Brioșele mamei tale. Și cu toate astea, iată-mă. Pentru mine, aici e acasă. Mama mea e aici. Aparțin locului acestuia și totuși sunt suspendată între, sincer, prinsă între două lumi. Și se pare că nu reușesc să aflu unde mă potrivesc.

William a dat din cap, dar nu a spus nimic. Bea se întreba dacă

o poate înțelege. S-a aplecat spre el și l-a sărutat pe obraz. El a zâmbit.

Apoi s-a ridicat și i-a întins mâna.

— Hai să mergem! Mai sunt atât de multe de văzut.

William i-a luat mâna și au pornit, împreună șl totuși despărțiți.

William

Ceea ce își amintea cel mai mult din ziua aceea era cum o privise pe Bea mișcându-se prin universul ei. Cât de fermecătoare și de drăguță era cu toți, de la vânzători la paznicii din muzee și copiii de prin parcuri. Era o Bea diferită de cea pe care o cunoscuse. Întotdeauna știuse să facă exact ce trebuie - spre deosebire de el - , dar acum avea o anumită siguranță de sine. O grație. Acum ea era cea care conducea, care îi arăta drumul.

În dreptul porților Palatului Buckingham discutaseră cu niște turiști americani care îi puseseră întrebare după întrebare: ce ar trebui să viziteze, unde ar trebui să meargă. Nu le făcuse cunoștință și cu el și nici nu le spuse că a locuit în America. Devenise englezoaică prin excelență. La ceainărie, o întrebase pe chelneriță despre lanțul de la gât și îi zâmbise picoloului. La Muzeul V & A[21] dăduseră peste unul dintre copiii ei de la grădiniță. Băiatul o zărise din capătul galeriei și venise în goană, cu toată viteza, să-și încolăcească brațele în jurul șoldurilor ei, să-și lipească capul de abdomenul ei. Bea înconjurase cu brațele creștetul copilului și zâmbise spre părinții neliniștiți, înainte de a îngenunchea, să îl privească în ochi.

— Îți place ce faci? o întrebase după ce plecaseră de la muzeu și se întorceau spre metrou. Puștiul ăla clar părea să fie îndrăgostit de tine.

— În cea mai mare parte, da, îmi place. Uneori e frustrant,

evident. Și când ajung acasă abia dacă mă mai pot mișca. Mă întind pe canapea și m-aș culca, dacă mami nu m-ar obliga să iau cina. Dar e minunat să faci parte din viața lor.

— Mi-aș dori să fi putut să mergi la facultate. Gândește-te la câte ai fi în stare să faci.

Își strânse buzele, care erau doar o linie.

— Serios, William? Să fii profesor nu e o ocupație demnă? Nu sunt sigură că tatăl tău ar fi de acord.

Îi revenise în priviri vechea furie.

— Nu, n-am vrut să spun asta, a zis el, simțind că e mereu cu un pas în urmă, că nu pare să spună ce trebuie. Vreau să spun că ești așa de deșteaptă.

— Mda, mă rog.

Mergea în fața lui și William și-a amintit de atâtea momente când ea îl pusese la punct. Asta era ceva ce iubea și în același timp ura la ea.

— Mai încet, te rog? a zis, prinzând-o de mână. Am vrut să fie un compliment. Doamne!

— Tu faci mare lucru cu studiile tale la Harvard? Mi se pare că doar stai într-un birou confortabil și le dai oamenilor bani.

Încă mai era supărată.

— Nu, nu fac. E o slujbă plicticoasă. Dar îmi convine. Deocamdată.

— Chiar? Și cum rămâne cu ce îți doreai? Să locuiești la New York? Să călătorești? Cum ți se lumina fața când vorbeai de Paris. Nu cred nici măcar o clipă că ești fericit la Boston. E o poveste pe

care ai compus-o din bucățele și frânturi. Ca să te facă să simți că ai luat decizie potrivită.

Era acum față în față cu el și lumea de pe trotuar trecea pe lângă ei ferindu-și privirile.

— Copiii aceia, William, au șansa să se bucure de copilărie. Ceva ce eu nu am avut niciodată cu adevărat. E plăcerea mea să fiu cu ei în fiecare zi. Inocența lor. Mirarea aceea.

— Mă bucur pentru tine. Sincer. Sunt un idiot. Ca întotdeauna. Probabil că unele lucruri nu se schimbă niciodată.

— Aici ai dreptate, a zis ea, zâmbind de data asta, însă el avea senzația că prăpastia dintre ei se lărgea, că o îndepărta de el cu fiecare cuvânt.

De ce își petreceau ziua certându-se?

— Spune-mi de G. Abia dacă ai scos o vorbă despre fratele tău.

— E bine, cred. Pare mulțumit la Harvard, are un grup stabil de prieteni.

— Dar acum, a continuat ea, trenând cuvintele. Mama ta o să aibă nevoie de el. O să aibă nevoie de amândoi, dar el va fi cel prezent.

William știa că are dreptate. Chiar dacă nu ar fi copilul, Gerald o să fie acolo. Pe Gerald o să-l vrea.

Au continuat să mai meargă puțin fără să vorbească, Londra era exact așa cum se așteptase să fie. Înnorată, ploioasă, cu un soare care arareori strălucea.

— El ce vrea să facă, știi?

— N-am idee. Se specializează în psihologie, cred. A pomenit

ceva despre masterat, dar nu știu prea multe. Își întrece o parte din timp meditând copii în North End.

Beatrix a zâmbit.

— Înțeleg. Are generozitatea mamei tale. Și răbdarea ei.

— Probabil.

Și-ar fi dorit ca ea să o spună de-a dreptul, să spună că e dezamăgită de el.

— În fine, a început ea, pe un ton exagerat de vesel. Tu o să fii tată. O să fii ocupat până peste cap. Și mama ta se va bucura să fie bunică. Sunt sigură că i-a fost dor să aibă copii în preajmă. O să aibă o ocupație, acum că tatăl tău nu mai e.

A întors capul în altă parte, clipind des.

William nu voia să vorbească despre tatăl lui. Era suficient să fie aici, cu ea, să știe că și ea e îndurerată, chiar dacă se certaseră și se contraziseseră de una și de alta. Așa erau ei, nu? De aceea era aici. Ajunsese să îl obosească mersul și joaca de-a turistul. Voia să se întoarcă în apartament, să o aibă pe Bea doar pentru sine. Trenul lui pleca în dimineața următoare, devreme, și le mai rămăsese atât de puțin timp.

Bea

Era ciudat că petrecuse așa de mult timp cu William. La urma urmelor, pentru atât de mult timp abia dacă fuseseră singuri, doar ei doi. Chiar și în verile din Maine, când lucraseră împreună în oraș, fuseseră foarte ocupați. Iar acasă, toată lumea fusese mereu prezentă. Era în el o intensitate obositoare - mereu provocator, mereu gata de o confruntare. O epuiza. Mai era și altceva, imposibil de definit și îngropat adânc, un soi de tristețe despre care Bea își dăduse seama că fusese mereu acolo, doar că acum părea mai pronunțată. Nu era simpla mâhnire provocată de pierderea tatălui. Faptul că el venise aici a făcut-o să simtă lipsa celorlalți. Se trezise că îl caută cu privirea pe Gerald, și nu doar o dată.

William avea să plece de dimineață, să se întoarcă în America și să se însoare cu Rose, să își facă propria familie Era pe cale să înceapă o viață complet nouă. Bea s-a gândit la cât de important fusese ca ea să înțeleagă trecutul lor. Auzise iar și iar povești cu familia Gregory care se întâmplaseră înainte de ea și, cu toate acestea, părea ca și când fusese și ea de față. Încercase pe cât i-a stat în putință să își împletească viața cu a lor. Pe atunci nu se gândise niciodată că viitorul lor nu va fi unul comun. Că vor fi două drumuri, fiecare într-o direcție complet diferită.

Sigur nu acesta era felul în care crezuse că se va termina. Suferea pentru domnul G., dar și pentru William, care stătea acum lângă

ea, pe peronul de metrou, așteptând trenul care să îi ducă acasă. Îi era dor de băiatul pe care îl știa. Nicio clipă nu încetase să îl dorească. Dacă el nu ar fi apărut acum, ar fi putut să-și păstreze amintirea despre el. Metroul a intrat în stație, Bea a urcat și a întins mâna în spate să i-o apuce pe a lui, să-l tragă lângă ea, în vagon.

În drum spre casă au trecut pe lângă piață și William a întrebat-o dacă nu ar trebui să ia câte ceva pentru cină. Bea s-a simțit ușurată; nu voia să mai iasă în oraș. Avea mai mult decât suficientă mâncare, așa că a clătinat din cap și au parcurs ultimele câteva străzi în tăcere, încă ținându-se de mână. Voia să ia masa cu el, să bea vin și apoi să se ghemuiască în pat lângă el. Poate nu neapărat în ordinea aceea. Nu neapărat să facă sex cu el, dar să îl țină în brațe. Și el să o îmbrățișeze, la rândul lui. Să recunoască, fără cuvinte, că momentul acela va fi ultimul în care vor mai fi împreună așa. Data viitoare când îl va vedea, totul se va fi schimbat.

Era deja în amurg și Bea nu a mai ridicat ochii spre ferestrele apartamentului, așa cum o făcea aproape întotdeauna când se întorcea acasă. Era ceva reflex. În seara aceea însă, cine știe din ce motiv nu a făcut-o, așa că au urcat scările, a descuiat și au trecut pragul, îmbujorați de căldură, râzând, și în bucătărie era mama ei.

— Ce faci aici? a întrebat-o Bea, luându-și mâna dintr-a lui. Trebuia să fii în Spania.

Mama nu i-a răspuns, ci i s-a adresat, în schimb, lui William, în timp ce își ștergea mâinile pe șorț.

— Sunt Millie, mama lui Beatrix.

William a înclinat din cap și i-a zâmbit.

— Îmi pare bine să vă cunosc personal, doamna Thompson. Îmi cer scuze, vă numiți Thompson?

— Personal? Vă cunosc?

— Mami, a intervenit Bea, cu mâna pe mâna ei. E William. William Gregory. Face o călătorie prin Europa și a trecut pe aici în drumul înapoi spre casă. Maine-dimineață o să ia trenul spre Southampton.

— William, a zis mama. Ei, ca să vezi!

S-a uitat apoi la Bea și din privirea ei aceasta a înțeles că mama văzuse fotografiile întinse pe jos, chiuveta din bucătărie cu paharele de vin și ceștile de cafea și dormitorul ei, cu patul nestrâns, cearșafurile răvășite toate, ambalajele de prezervative pe jos.

— Păcat că n-am știut! Puteam să pregătesc ceva mai bun pentru cină. Tocmai făceam niște omletă, nimic special.

— Sună perfect, mulțumesc. Nu mi-e deloc foame. Sunt obosit totuși. Fiica dumneavoastră m-a dus azi într-un tur-fulger al Londrei. Pe unde am fost, Trix? Un muzeu, Turnul Londrei, Palatul Buckingham.

S-a așezat pe canapea, în același loc în care stătuse cu o seară înainte, cu picioarele ridicate pe taburet, prefăcându-se că nu observă privirea înghețată a mamei fetei. Bea știa însă că o văzuse, pentru că nu îi mai spusese „Bea”. A continuat să îi povestească mamei despre ce făcuseră în ziua aceea. Dădea din cap și zâmbea, dar nu ar fi vrut altceva decât să dispară. Nu voise niciodată ca

mama să îl cunoască pe William. I se părea greșit.

În primul an după ce se întorsese din America, se întâlnise la un moment dat cu două dintre fetele care fuseseră și ele acolo. Una, în Virginia, și cealaltă, în New York. Mamele lor găsiseră mijlocul să le viziteze cât stătuseră acolo. Timp de săptămâni, Bea se întrebase de ce mama nu pomenise niciodată de o astfel de posibilitate. Într-o seară, la cină, o întrebase dacă s-a gândit să o viziteze.

— Nu, zice ea, în felul ei direct. Niciodată. Știu că alți părinți s-au dus, dar era greu și scump. Tatăl tău și eu am fost de acord.

Întoarce privirea.

— În plus, continuă, privind pe fereastră, nu mă interesa să te văd acolo, în America. Locul tău e aici, cu mine. Acolo m-aș fi simțit ca rămasă pe dinafară, privind înăuntru. Nu mă interesa deloc așa ceva.

— Mama ta, zice Tommy, întinzându-se peste masă să o ia de mână, te-a trimis acolo să fii în siguranță. E o mamă formidabilă, o mamă mult mai bună decât femeia aceea din America.

Bea se uită la el, dar nu spune nimic.

— Mi s-a părut că ne desconsideră, zice mami. Imediat ne-a scris când te-au învățat să înoți sau când îți cumpăra haine elegante. Și fotografiile alea pe care ni le tot trimitea. Nu erau ca să ne arate că sunt mult mai înstăriți ca noi?

Gura i s-a schimonosit.

— Eram în mijlocul unui război. Și ea făcea plajă și cocea prăjituri.

Bea își împinge scaunul în spate cu atâta putere, că se răstoarnă pe jos cu o izbitură.

— Nu știi nimic, zice. Ai înțeles complet pe dos. E o femeie minunată. Cum îndrăznești să vorbești așa despre familia mea din America?

— Familia ta? Familia ta? repetă mama și se ridică în picioare, apoi se privesc în ochi, pline de furie. Asta e familia ta. Casa ta e aici. Acolo e doar un loc unde ai trăit câțiva ani. Asta e tot.

Bea iese în fugă și se încuie la ea în cameră, unde răsfiră toate fotografiile pe pat și îi scrie o scrisoare doamnei G. În care o întreabă dacă nu se poate întoarce la el, dacă vor, îi roagă să o primească. Mama bate la ușă încontinuu, până când Tommy o trage de acolo cu sila. După aceea, târziu într-o noapte, Bea arde scrisoarea în curte, aprinde cu un chibrit cuvintele ei mânioase.

Cele două lumi ale ei, în coliziune. Izbindu-se unu de alta. La vremea aceea, fata nu înțelesese logica mamei! o luase drept un atac personal, ca și cum Bea nu voise să-l vadă mama. Furia și desconsiderarea ei față de familia Gregory era derutantă. Acum însă devenea mai clar, în timp ce stătea acolo și îi privea pe William și pe mama ei învârtindu-se unul în jurul celuilalt, niciunul nepurtându-se cu adevărat natural. Doamna G. obișnuia să spună că, după ce se termină războiul, ar vrea ca cele două familii să meargă împreună în Maine. Vorbea despre cum cele două familii vor deveni ca prin minune una singură. Pe atunci, Bea crezuse asta. Minunatul optimism convențional al doamnei G.! Mami avea însă dreptate. S-ar fi simțit pe dinafară în America.

Exact așa cum William era pe dinafară aici. Ei doi nu ar fi trebuit să se cunoască niciodată. Nu aparțineau aceleiași lumi.

William

Cina din seara aceea a fost un coșmar. În loc de ce își imaginase el - să zacă în pat goi, să mănânce pâine cu brânză, să verse vin pe cearșafuri -, au stat toți trei la masa mică din bucătărie, luptându-se să se privească în ochi. Nu o văzuse niciodată pe Bea așa de stresată: fiecare venă de pe gât părea să îi zvâcnească, gura, buzele strânse sever într-o linie. Abia dacă a scos o vorbă. El s-a simțit obligat să vorbească, să susțină conversația, să treacă peste disconfortul ei. În seara anterioară, Bea îi povestise despre relația tensionată pe care o are cu mama ei, dar el nu pricepuse tensiunea dintre ele sau, mai exact, nu înțelesese de ce mama ei vrea să șteargă cu buretele timpul cât ea stătuse în America. O vedea în privirile mamei fetei, în felul cum se uita la el fără să-l vadă. Ochii aceia semănau atât de mult cu ai lui Bea.

— De când ești în străinătate? l-a întrebat doamna Thompson.

Masa era pentru două persoane și de fiecare dată când genunchiul lui se lovea de al lui Bea, el își mișca picioarele. Un ventilator de fereastră șubred sufla zgomotos aerul prin bucătărie.

— De câteva săptămâni. Îmi întrerup excursia pentru că - s-a uitat la Bea și ea a dat din cap, așa că a continuat -, pentru că a murit tata. Subit.

— Vai, nu! a exclamat doamna Thompson și pentru prima oară William a surprins femeia din spatele poleielii.

Vedea că îi pasă cu adevărat.

— Vai, Doamne, cum așa?

— Atac de cord.

— Exact ca Reg, a zis ca pentru sine, înclinând din cap și întorcându-și privirea în altă parte.

Apoi s-a uitat iar la William.

— Exact ca tatăl lui Beatrix.

A vrut să știe despre pregătirile de înmormântare și l-a întrebat ce face mama lui. Apoi a fost curioasă despre excursie și el i-a povestit de Paris. I-a spus despre slujba pe care o are. Nu a vorbit de Rose sau de copil. Ea nu l-a întrebat de Gerald. Părea că abia dacă îl ascultă. Apoi nu au mai avut despre ce să vorbească. De jos, urcau zgomotele străzii.

William știa că nu poate rămâne acolo peste noapte. După cină s-a strecurat în dormitor, să-și strângă lucrurile, cât timp Bea a spălat vasele. Când a revenit în living, doamna Thompson a ridicat ochii la el, de pe canapea.

— William, a fost o plăcere, a zis ea. Să mai vii! Poate cu vești mai bune.

Nu s-a ridicat, dar a dat mâna cu el.

— Da, am s-o fac.

— Transmite-i salutări mamei. Îmi pare teribil de tiu pentru tatăl tău.

— Am să-i transmit, mulțumesc, a spus el, dând din cap.

Bea i-a făcut semn spre ușă.

— O să-l conduc până jos, i-a zis mamei, fără să se uite la ea. Mă întorc imediat.

Nu au vorbit și nu s-au atins cât timp au coborât scările înguste. Geanta lui se izbea de colțurile balustradei la fiecare palier. Se simțea ca un copil care fusese dat deoparte. Afară, soarele apusese și aerul era răcoros. Bea l-a luat de mână și l-a tras de-a lungul străzii, apoi a făcut brusc dreapta pe o alee.

— Îmi pare rău, a zis, întorcându-se cu fața la el. Nu așa am vrut să fie.

A aprobat-o dând din cap, disperat și neajutorat.

— Nu poți să vii cu mine?

— William. Ești pe cale să te însori.

— Știu asta. Vreau să spun: în noaptea asta.

— Nu, a răspuns ea oftând. Nu, nu vreau să mai aud nimic. Nu pot.

— Deci asta e? Ne luăm rămas-bun aici?

— O să scap mâine-dimineață. Ne întâlnim la tren.

A dat iar din cap. Nu era ce-și dorise, dar va trebui să se mulțumească și cu atât.

— Ne întâlnim la ceasul mare de la Gara Victoria, la intrarea dinspre Grosvenor[22]. La ce oră e trenul?

— 9.30.

— Hai să ne întâlnim la 7.30, atunci.

— E bine.

Și-a pus geanta jos și i-a prins fața în mâini.

— Te iubesc, William Gregory. Vreau să știi asta.

— Și eu te iubesc, Beatrix Thompson.

S-au strâns tare în brațe și s-au sărutat, dar cumva totul se

schimbase. A fost un sărut între doi vechi prieteni. Bea s-a smuls prima din îmbrățișare. Când au revenit pe stradă, și-a pus mâna pe pieptul lui, apoi s-a întors și a luat-o înapoi, spre blocul ei, iar William a pornit în direcția, opusă, spre metrou. Nu s-a uitat înapoi.

S-a întors la hotelul de lângă gară și a luat o cameră pentru o noapte. A deschis ușa, a aruncat geanta într-un colț și s-a întins pe patul tare. A fixat o vreme becul gol din tavan și până la urmă s-a ridicat să deschidă sticla de vin pe care o cumpăraseră împreună mai devreme. Nu a dormit mai mult de o oră sau două. Baia era pe coridor și auzea de fiecare dată când cineva trecea să urineze.

Nu așa voise să se termine. Sperase să petreacă mai mult timp cu Bea, să îi pună toate întrebările la care încă nu avea răspuns, să prelungească fiecare moment când sunt împreună. Acum știa că momentul acela se apropie de final. Se va întoarce acasă și o să se însoare cu Rose. O să-și păstreze slujba plicticoasă. O să-și susțină financiar familia. Bea va rămâne aici, o să predea și, într-o bună zi, se va căsători și ea și se va așeza la casa ei. Amândoi făceau ceea ce se aștepta de la ei. William înțelesese demult că nu le e sortit să fie împreună. De aceea încetase să îi mai scrie. Avusese nevoie să o elibereze. De aceea nu voise să o vadă în timpul excursiei. Voia ca ea să și-l amintească ca cel de altădată. Dar nu putea nega sentimentele pe care le aveau unul pentru altul. O iubea într-un fel special, într-un fel diferit de orice altă iubire pe care o cunoscuse. Dar weekendul acesta îi arătase că Bea își văzuse de viață. Nu mai era fata de odinioară.

Stând întins pe pat, se întreba ce o să-i spună lui Rose. Știa de existența lui Bea, dar cam atât. O fată care trăise în casa lor vreme de cinci ani. Fusese uimită de generozitatea părinților lui, de faptul că o primiseră în casa lor, un lucru pe care William nu îl pusese niciodată sub semnul întrebării.

— Cine ar fi făcut așa ceva? Adică e un gest foarte frumos și tot restul, dar, sincer, putea să fie un copil cu tot felul de boli. Care putea să vă fure.

— Nu, îi răspunde William, curios să descopere că tiu e cinic, erau doar niște copii. Copii aflați la nevoie. Am fi făcut la fel chiar și dacă ar fi fost cum zici tu.

Nu era însă sigur că e adevărat.

A hotărât să nu îi spună mare lucru. Sigur că nu o să-i spună că s-au culcat împreună. Nu exista niciun motiv ca ea să știe. Doar doi prieteni, care au retrăit vechi amintiri. Că s-a întâlnit cu Bea putea să îi spună - a avut câteva zile libere, așa că a sunat-o și ea i-a făcut turul orașului. Cum spunea Nelson mereu? Jumătățile de adevăr sunt cele mai bune minciuni.

Bea

— Dacă mi-ai fi citit vederile..., a zis mami după ce ea a revenit acasă. Ți-am scris acolo. Ți-am spus că a trebuit să ne scurtăm excursia.

A încrețit fruntea, a terminat de șters vasele și și-a scos șorțul, pe care l-a atârnat la locul lui.

Nu s-a mai spus nimic despre William sau despre ce găsise în casă. Patul lui Bea era făcut, podeaua, măturată. Hainele ei din seara trecută erau agățate în dulap, fotografiile, adunate toate și puse, în grămezi ordonate, pe birou. S-a mai uitat o dată la ele, stând toată noaptea trează, furioasă pe mama ei că se întorsese acasă mai devreme și stingheră că fusese cu William. Poate că făcuse o greșeală teribilă. Prezentul dispăruse sub presiunea trecutului.

Imediat ce s-a luminat cerul, s-a îmbrăcat și s-a furișat pe ușă afară. Străzile erau tăcute și răcoroase, doar câte un hurducăit din când în când, de la camionul lăptarului. A ajuns la gară la ora șapte, a luat o cafea și a așteptat la ceas. Știa că William o să ajungă la timp și așa a fost, a apărut printre primii călători. A luat-o de mână și a condus-o la o bancă de lângă biroul de bagaje. S-a așezat lângă ea și a cuprins-o cu brațele pe după umeri, înainte să o sărute pe gât și să o tragă mai aproape.

— Ai dormit bine? a întrebat-o și au zâmbit - răspunsul era același pentru amândoi.

— Nu mi-ai povestit tu odată despre ceasul ăsta? a întrebat, uitându-se la obiect. Mi-ai spus ceva despre ceasul ăsta.

Bea a încuviințat din cap.

— Cred că îți amintești de ceasul despre care ți-am spus că e în Paddington. De acolo am plecat spre America, îmi aduc aminte că priveam limbile ceasului în timp ce lumina devenea tot mai slabă prin ferestrele de deasupra, când stăteam adunați, așteptând trenul, fără să știm unde mergem.

Amândoi au privit tavanul. Lumina pătrundea frântă prin feroneria complicată a tavanului înalt.

— Ce amestec de elemente ușoare și grele, a zis William. Curbele elegante, bolta plafonului. Metalul, zdrăngănitul trenurilor.

— Victorienii ăștia. Catedralele Revoluției Industriale.

— Da. Aproape la fel de înălțătoare.

— Nu mi-ai spus, a zis Bea. Să înțeleg că Rose e catolică?

— Așa e. Ne căsătorim în biserica ei.

— Probabil că asta o omoară pe mama ta.

— Probabil. O să supraviețuiască.

S-au privit și au regretat că folosiseră cuvintele acelea.

— Scuze, au spus amândoi în același timp, cuvintele li s-au amestecat și au izbucnit în râs.

— Dar nu te convertești, nu?

— Doamne, nu! Sunt un protestant groaznic, dar aș fi un catolic și mai rău.

— Dar tu ce crezi?

William a strâns-o și mai tare de mână.

— Ei, nu știu. Nu mă prea gândesc la asta, că îmi de dureri de cap. Tu? Erai mai credincioasă ca mine.

— Am vrut mereu să cred că raiul există. Iar tatăl tău și cu al meu stau acolo, împreună, și în sfârșit se cunosc. Poate că joacă șah.

— Asta da imagine, a zis William zâmbind, apoi s-a întors iar să o privească.

— De ce nu mi-ai spus despre asta?

— Despre șah? Nu știu. Nu mi s-a părut important.

— De ce ai continuat să-i scrii lui Gerald?

O clipă, Bea a rămas fără să spună nimic. Nu era sigură că el ar fi înțeles.

— Eram îngrijorată din cauza lui, a răspuns într-un târziu. Am vrut să mă asigur că e OK.

— Trebuia să fi continuat să-ți scriu. Pentru că, dacă păstram legătura...

Vocea i s-a stins și a întors privirea aiurea.

— Ce, William? N-ai mai fi cunoscut-o pe Rose? Nu te-ai fi combinat cu ea? N-ar mai fi rămas însărcinată? Fii serios. Viața a mers mai departe. Pentru amândoi. Eram niște copii.

— Cum a reacționat mama ta după ce am plecat? a întrebat-o, refuzând să se lase târât într-o ceartă, privind, în schimb, la cei care treceau pe lângă ei.

— Așa cum era de așteptat. S-a purtat ca și cum nici nu ai fost vreodată acolo.

— Au! a exclamat el și amândoi au râs.

Tensiunea se risipise.

Bea asculta cât mai atent cu putință anunțurile nedeslușite, când a auzit: „Trenul către Southampton, Peronul zece.” S-a ridicat și i-a întins mâna.

— Ar fi bine să mergem la tren. În perioada asta a anului, sigur va fi aglomerat.

William a rămas pe bancă, cu ochii ridicați spre ea.

— Nu mă obliga să plec, i-a zis. Te rog.

— Termină cu prostiile, i-a răspuns Bea, dar, chiar în clipa când rostea cuvintele, a încercat să vadă viitorul pe care credea că și-l dorește William.

Nu a mai reușit să se vadă împreună cu el. Lucrul la care se gândise atâția ani. Lucrul pe care și-l dorise atât. Ei doi nu mai aparțineau aceleiași lumi. Și știa că și el o știe.

— Atunci, mai rămâi cu mine, vrei? Pot să urc în ultimul moment, dacă trebuie.

Bea s-a așezat la loc pe bancă și el a tras-o iar aproape. Și-a pus capul pe pieptul lui; se simțea confortabil când era cu el. Părea că nu a mai rămas nimic de spus.

William

Niciodată nu se pricepuse să-și ia la revedere. Mereu prefera să dispară pe nesimțite. Aici însă, în Gara Victoria, nu putea să facă asta. Bea l-a însoțit pe peron și s-au îmbrățișat lung, pentru ultima oară, apoi a urcat treptele vagonului și a ajuns în compartiment. Și-a găsit un loc, nu la geam, ci spre culoar, lângă o femeie în vârstă, cu pălărie, și Bea l-a pierdut din ochi, deși el putea să o vadă. Îl căuta cu privirea, dar acum el era cel care avea ocazia să o privească, să îi păstreze în memorie trăsăturile feței, felul cum părul îi încadra gâtul, mișcarea grațioasă a mâinilor.

Trenul s-a urnit și William s-a aplecat peste femeia de lângă el, și-a lipit palma de geam, Bea a văzut-o și i-a făcut cu mâna. Trenul a luat viteză și a ieșit din gară, lumina a inundat compartimentul și au părăsit Londra. **A** pierdut-o din ochi și s-a așezat înapoi pe locul său, cu ochii închiși.

Mai târziu, vaporul a navigat afară din port atât de încet, la început, încât William nici nu și-a dat seama că se mișcă. A rămas pe covertă, privind fețele celor de pe puntea inferioară, oameni care fluturau frenetic din mâini către cei dragi. Și-ar fi dorit să fie și Bea acolo, să poată imita în oglindă momentul în care ea plecase din America. I s-ar fi părut foarte potrivit. Așa însă, nu cunoștea pe nimeni pe chei. S-a gândit să facă și el cu mâna, să pretindă că era cineva acolo și pentru el, dar nu a putut. Știa că e singur.

S-a făcut noapte și William s-a înfășurat într-o pătură, pe punte,

și a privit la stele. A decis ca timpul petrecut la Londra să rămână un secret, pe care niciodată nu îl va împărtăși. Cu nimeni. Îl va păstra numai pentru el, tot restul vieții. Unele secrete sunt ca niște poveri care trebuie purtate. Altele sunt daruri, frânturi minuscule de căldură pe care să le revezi tot mereu. Nimeni altcineva nu trebuia să știe. Nimeni altcineva nu avea dreptul să știe.

Era un timp numai și numai al lor.

În întunericul plumburiu, a făcut un semn de salut către est.

Bea

S-a uitat după trenul care îl ducea departe pe William, până când a dispărut după o curbă. Nu voia să meargă acasă, să facă față mamei sale și dezamăgirii care plutea în aer, așa că a ieșit din gară și s-a îndreptat spre Parcul St. James. Era o zi plăcută, soarele mai trăgea uneori câte o ocheadă printre nori, ploaia era ținută departe.

Viața era altfel cu trei zile în urmă. Domnul G. mai trăia încă. William era în America. Mama era în Spania. Acum, totul se schimbase. Apelul telefonic. Ciocănitul în ușă. Nu îi părea rău că îl văzuse pe William și nu regreta că se culcase cu el. I se părea în continuare că fusese un lucru nimerit, felul potrivit de a închide cercul. Îi era greu să separe durerea pe care o simțea pentru dispariția domnului G. de aceea a pierderii lui William. Păreau să fie legate și îi dădeau sentimentul unui final, ca și cum faptul că ambele evenimente au avut loc în același moment fusese ceva necesar, un zid ridicat între trecut și prezent, în timp ce stătea și privea oamenii care treceau grăbiți pe lângă ea, a considerat momentul acela ca pe ceva inevitabil în povestea lor. Trebuia să se reunească pentru a se putea despărți definitiv.

Cu ochii închiși, îl auzea pe domnul G. cântând imnul acela care îi plăcea foarte mult, în timp ce spăla vasele după cină, cu mânecile suflecate și un șorț legat peste mijloc. Îl vedea pe Gerald, alergând în jos pe scări, să o întrebe:

— Dar munții chiar sunt verzi? Pășunile, plăcute? Ce sunt morile sumbre ale lui Satan?

— Du-te de aici, zice ea râzând, dar nu vrea cu adevărat ca el să plece, ca să poată fi împreună în momentul acela cu domnul G., care cântă cu vocea lui minunată de tenor acele acorduri frumoase.

Bea i se alătură la strofa a doua, stând lângă el, la chiuvetă, în timp ce fiecare dintre ei ține câte o ustensilă udă în aer și cântă cât îi țin plămânii.

Aduceți-mi Arcul de aur aprins!
Aduceți-mi Săgețile dorinței!
Aduceți-mi și Sulița!
O, nori, desfaceți-vă!
Și Carul cel de foc aduceți-mi![23]

Ultimul vers îl cântă domnul G. de unul singur, în timp ce ea ascultă, dirijând cu un cuțit și o furculiță. Doamna G. - care mereu susține că nu poate să cânte, dar duminica, la biserică, are vocea cea mai puternică - stă rezemată de ușa dinspre sufragerie și zâmbește, cu brațele pe după umerii lui Gerald. William nu e acolo. Era plecat de acasă? Era în camera lui, dând ochii peste cap?

Bea a scos din geantă cartea poștală. Se decisese, într-un târziu, la o mutare bună, una care să asigure continuarea meciului. Nu se prefigura un final. S-a dus la Tamisa, așa cum plănuise. A împăturit cartea poștală și a făcut din ea o bărcuță, exact așa cum o învățase tatăl ei, apoi a coborât scările până la apă. Mai venise aici odată,

noaptea târziu, cu un bărbat pe care îl cunoscuse la o reuniune dansantă. El îi spusese că puteau să ajungă până jos, la malul apei, și Bea nu-l crezuse. Aici nu e ca la Paris, îi spusese și a trebuit să îi arate că se înșela. Nu stătuseră prea mult, dar băuseră o jumătate de sticlă de vin roșu și se cam împleticise până acasă, cu hainele mirosind a vin și a fluviu.

S-a aplecat și a pus barca pe apă. Fluviul era calm, fără prea mult vânt, și preț de câteva momente bărcuța a rămas acolo, aproape nemișcată, înainte să o pornească spre aval. A strigat după ea, fără să-i pese că ar fi putut să o audă cineva:

— Călătorie bună, domnule G.! Mergeți spre Marea Nordului. M-am gândit că poate v-ar plăcea să o vedeți. Pe urmă puteți să alegeți unde vreți să ajungeți: Franța sau Belgia. Olanda. Sau spre nord, să vedeți Scoția, dacă vreți. Spuneați mereu că vreți să o vizitați, să vedeți de unde vin strămoșii dumneavoastră.

S-a ridicat în picioare și și-a scuturat rochia, și-a aprins o țigară și a privit cum bărcuța plutește unduindu-se pe apă, complet la cheremul curenților.

— Să fiți protejat, a strigat. O să-mi lipsească să știu că sunteți undeva în lume.

Pe drumul înapoi spre metrou s-a gândit la momentul când îl întâlnise prima dată pe domnul G., pe chei, tu dimineața aceea atât de mult trecută. Mai întâi face cunoștință cu William, apoi cu Gerald și apoi cu doamna G. Domnul G. se ocupă de femeia aceea cumplită, cu toate hârțoagele, apoi se apropie de locul unde sunt adunați cu toții. E înalt și foarte slab, are pantalonii strânși bine cu

o curea și ridicați. Are părul arămiu, la fel ca Gerald, și, când pășește, o face apăsat, cu capul plecat și brațele legănate pe lângă corp.

— Vai, Ethan, îi spune doamna G., cu mâna pe brațul lui. Fata aceasta drăguță e Beatrix. Au găsit-o băieții!

Domnul G. Înclină capul spre ea foarte ceremonios, de fapt, și apoi întinde mâna, ca ea să i-o strângă. Beatrix nu mai dăduse mâna cu nimeni până atunci, așa că întinde și ea brațul și, fără ca măcar să gândească, face o mică reverență și lasă capul în jos.

— Mă bucur să vă cunosc, sir, îi zice.

— Bun-venit la Boston. Suntem foarte bucuroși să te avem la noi.

Se uită pe chei.

— Bagajul tău?

— Doar o valijoară, zice ea și face un semn cu capul. E maro și e chiar acolo.

— William, zice domnul G., arătând într-acolo, du-te și ia valiza lui Beatrix. Te așteptăm la mașină.

Doamna G. o ia de braț și începe să sporovăiască despre una și alta, despre Maine și trafic, de pregătirea pentru școală și de o cutie cu jucării de la verișoare. Beatrix dă din cap, zâmbește și nu spune aproape nimic. Apoi ajung la mașină, unde William îi așteaptă, și doamna G. o ocolește, să urce în față, iar William și Gerald urcă în spate, după ce bagă valiza în portbagaj. Domnul G. deschide portiera din spate pentru ea.

— Beatrix, spune în șoaptă, chiar înainte ca ea să urce. O să te

obișnuiești cu flecăreala.

— Ah, nicio problemă.

— O să te obișnuiești, repetă domnul G. Are un suflet de aur.

— Da, sir.

În mașină, Gerald îi zâmbește încontinuu.

Domnul G. a murit. William a plecat. E momentul ca și ea să meargă mai departe. S-a gândit iar la bătaia aceea în ușă, de acum numai două zile. Vechiul cod pe care îl născocise Gerald. Ea nu putuse niciodată să îl țină minte ca lumea. Pentru o frântură infimă de clipă, fusese dezamăgită. Deschisese ușa cu speranța că o să-l vadă pe Gerald.

Partea a treia

1960-1965

Gerald

Lui Gerald i se pare foarte ciudat să fie iar pe Coasta de Est. Când îl sunase directorul să îi spună că erau în căutarea cuiva care să conducă noul centru de consiliere și mentorat și că îl consideră persoana cea mai nimerită, Gerald îl refuzase. S-a gândit însă încontinuu la asta și pe urmă a primit telefon și de la mama lui, care aflase de ofertă.

— Te rog, îi spusese. Te rog, vino acasă.

Pe ea nu putea să o refuze. Adevărul era că în cei fapte ani cât stătuse în vest - mai întâi la facultate și apoi pe postul de consilier - simțise că îi lipsea ceva, parcă. Când a acceptat postul, parcă scăpase de o greutate. Prietenii de la Berkeley nu reușeau să priceapă. Avea aproape treizeci de ani - toți ceilalți se căsătoreau, aveau copii și își începeau viața. Gerald încercase să le explice: le spusese că mama e singură, iar copiii lui William - care acum aveau opt și șase ani - cresc fără să-l aibă aproape. Era doar o parte din adevăr, pentru că, pur și simplu, cel mai mult îi era dor de confortul căminului părintesc.

William fusese îngrozit și îl sunase imediat ce aflase de la mama lor.

— G., să nu faci asta. Tu ai scăpat. Nu cumva să vii înapoi.

Odată ce Gerald i-a spus răspicat că hotărârea e luată, William l-a lăsat în pace. Școala avusese generozitatea de a-i spune mamei că poate să rămână în casă cât de mult dorește, dată fiind

îndelunga perioadă în care familia soțului ei fusese legată de școală, dar Gerald nu a vrut să stea acolo. S-a mutat într-o reședință care se afla în capătul opus al campusului și pe care corpul profesoral o împărțea, dar în iunie și iulie s-a ocupat să repare lucruri prin casă și în cele mai multe dintre seri a luat cina cu ea. Pe la finele lui august, a trecut pe la ea într-o dimineață și a găsit-o în bucătărie, alcătuind o listă de cumpărături.

— Vin copiii, zice și ridică fața spre el, zâmbind. Tocmai m-a sunat William.

Gerald își toarnă o ceașcă de cafea și se așază. Știe că asta o face fericită - îi dă ceva de făcut, ceva de plănuit, ceva care îi aprinde vechiul entuziasm -, dar pe el deja îl irită. Nu știuse că se întâmplă în mod regulat. Și el îi iubește pe copii și se bucură să fie cu ei, dar nu îi place felul în care lui William aceste lucruri i se par înțelese de la sine. Și dacă mama avea alte planuri? Se întâmplă rar, dar oricum ar anula sau reprograma orice, într-o clipă. Și William o știe foarte bine.

Mama deschide frigiderul și începe să mute lucrurile prin el.

— Nu reușesc niciodată să-mi amintesc, îi spune, cu spatele la el. Lui Kathleen îi place zmeura și lui Jack, afinele? Sau invers?

Gerald oftează. E imposibil să nu se lase antrenat. Îi iubește grozav pe copii.

— Jack nu mănâncă zmeura decât dacă fructele sunt întregi, zice. Bobițele de zmeură sunt inacceptabile.

— Asta e, zice mama, știam eu că tu o să-ți amintești.

Mai târziu, după cină, Gerald stă pe patul lui Kathleen cu

amândoi copiii îmbăiați și în pijama, fetița, de o parte, și Jack, de cealaltă, și le citește *Alice în țara minunilor*. Lui Kathleen îi place mult.

— Vai, zice, mai citește o dată partea asta.

Jack se apleacă în față să se uite la ilustrații cu Alice care se lungește, înaltă și subțire.

— Parcă ar fi într-o sală cu oglinzi haioase, spune, îți amintești, Kat, când am fost cu tati la carnaval? Eu păream așa de slab și tu arătai atât de grasă.

Kathleen scoate limba la el.

— Taci din gură, Jack. Lasă-l pe unchiul Gerald să citească.

Kathleen luase camera lui Bea și o făcuse a ei. Mama nu schimbase nimic după plecarea lui Bea. La început, Gerald o găsea destul de des acolo pe mama lui, stând pe scaunul de birou sau privind pe fereastră. Când o descoperea, devenea întotdeauna tulburată și pretindea că face curat, dar el ghicise că și ea încerca să o simtă pe Bea aproape. De multe ori, mai ales după plecarea lui William la Harvard, Gerald se furișa aici și dormea în patul ei cu brațele încolăcite în jurul unei perne, ca și când ar fi fost chiar ea. Îi simțea forma imprimată în saltea. Acum Kathleen ia întotdeauna camera asta, iar Jack doarme în fosta cameră a lui William. Sunt încântați să aibă fiecare dormitorul lui. Acasă împart o singură cameră, mică, și paturile lor au doar vreo șaizeci de centimetri între ele. De obicei, când rămân să doarmă la mama lui, Gerald rămâne și el, iar dimineața se trezește cu amândoi zgâindu-se la el cu priviri radioase.

E nostim cum stă acum pe patul lui Bea și vede ce vedea ea când se culca și când se trezea. O imagine superbă a grădinii, aflată în toată gloria ei de vară târzie. Pereții sunt acoperiți cu tapet galben, acum mai jupuit, presărat cu flori mici de violetă. Lui Gerald îi plăcuse întotdeauna patul acesta, atât de înalt, încât era nevoie de un scăunel. Copiilor le place la fel de mult. Oricât de supărat e pe William, să fie aici, cu Kathleen și Jack, e un moment de încântare pură. De aceea s-a întors acasă. Nu poate să priceapă de ce William își consumă atât de mult timp încercând să evadeze.

Rose

Rose îi spusese lui William că ea și fetele își vor petrece weekendul în New Hampshire, dar în clipa asta stă pe locul din față al decapotabilei Sheilei și conduc în viteză pe autostradă, spre Cape. Toate cele patru din mașină - prietene la cataramă încă din școala primară - sunt măritate și cu copii de școală. E ziua de naștere a Sheilei. Un weekend de libertate, înainte de agitația de Ziua Muncii[24] și de începerea școlii. Au plănuit ieșirea asta de acum o lună.

— Eu știu unde vrea să meargă Rose, spusese Sheila, aruncându-i o ocheadă.

— Păi, sigur, spusese Rose, strâmbându-se la ea. Cine nu vrea să meargă la Hyannis[25] în vara asta?

Rose știe că pasiunea ei pentru familia Kennedy a puțin ridicolă. Fetele o tachinează tot timpul din pricina asta. William refuză să vorbească cu ea despre asta.

— Dar tu îi cunoști, se rugase Rose de nenumărate ori, n-ai putea să aranjezi să ne întâlnim la un pahar?

— Nu-l cunosc pe senator, spusese William. Ți-am mai spus asta. Abia dacă îl știu pe Teddy. Era cu un an de studiu în urma lui Gerald, la Harvard. Nu suntem amici.

În timpul congresului pentru nominalizarea candidatului, organizase o petrecere și decorase veranda cu serpentine și baloane roșii, albe și albastre și le turnase tuturor șampanie. În

timpul discursului, stătuse în fundul camerei, cu lacrimi șiroaie pe obraz, în timp ce candidatul vorbise despre dificultatea de a fi catolic, definise noua frontieră și discutase despre ce va cere fiecărui american să facă pentru țară. Dați-mi ajutorul, mâna, vocea și votul vostru, spusese el. Lui Rose îi plăcea mult fraza aceea și îi învățase și pe copii, adăugând-o în rugăciunea lor de fiecare seară.

Fusese dezamăgită că Jackie nu îi fusese alături. Mai târziu a aflat că avea o sarcină dificilă și că urma să rămână în Hyannis până ce avea să nască. Ce norocoși erau că vor mai avea un copil! Un avort spontan în 1955, în aceeași lună în care și Rose avusese unul, și un copil născut mort, în 1956. Apoi se născuse Caroline. Rose se roagă în fiecare seară ca această sarcină a soției lui Kennedy să fie una fără probleme și ca Jackie să o ducă la bun sfârșit.

Știe că nu se vor întâlni și că nici măcar nu îi vor vedea pe Jackie sau pe Jack. Dar s-ar putea să dea peste unul sau altul dintre membrii familiei Kennedy prin oraș, la un bar sau restaurant. Se uită la prietenele ei din mașină. Acum au brusc treizeci de ani, iar Sheila împlinește în acest weekend treizeci și unu. Toate arată bine, au slăbit după ce născuseră - toate celelalte născuseră câte un copil la fiecare doi ani, după ceas, dar se opriseră sau cel puțin așa sperau - și sunt bronzate frumos, după o vară petrecută în aer liber. Învățaseră să ascundă dezamăgirile pe care le trăiau, indiferent care erau ele. Știe că vor atrage priviri când o să intre într-un bar. Îi e dor să albă ochii ațintiți asupra ei.

— Stă ceva mai bine în sondaje, zice Rose, strigând în vânt. Sunt optimistă.

Mary scutură din cap și strigă și ea:

— Michael zice că nu are cum să câștige. Nu e chip ca țara asta să voteze pentru un catolic.

— Eu cred că o să câștige, spune Rose, obosită de discuția asta contradictorie pe care o purtaseră toată vara. Cred că nu dăm o șansă restului țării.

Chiar cu tot pesimismul, toate cunoștințele lor nu doar că îl susțineau pe Jack, dar îi făceau campanie în mod activ. Vara întreagă, Rose bătuse pe la ușile caselor din Quincy.

— Predici celor deja convertiți, îi spusese William de nenumărate ori, în timp ce ea ieșea pe ușă cu broșurile și pancartele. Sigur că fiecare irlandez catolic din Boston o să voteze cu el.

Odată ajunse la Hyannis, Rose îi spune Sheilei pe unde s-o ia.

— Mergi drept înainte și pe urmă încetinește mult, când ne apropiem de apă.

— Măiculiță, zice Sheila, câteva minute mai târziu, când toate stăteau cu gura căscată la complexul de clădiri: gardul scund, alb, casele imense, îmbrăcate în lemn vopsit gri, pajiștea verde care se întindea până la malul mării.

— Cum trebuie să fie să trăiești aici! se miră Mary și Rose știe că fiecare dintre ele își vede mica casă înșiruită, lipită de cele de alături, cu țevi sparte și scări înguste, cu certurile care se revarsă de la una la alta.

— Ți-am spus, zice Rose. V-am spus la toate cât e de superb.

A mai fost de nenumărate ori aici. La începutul căsătoriei lor, când lui William îi mergea bine la serviciu, când Kathleen avea doar vreo doi ani, vorbiseră să cumpere o casă la Cape. El tot bătea câmpii despre casa din Maine. Odată chiar o silise să meargă să o vadă. O insulă, pentru Dumnezeu, cu o singură casă pe ea. Cine ar fi vrut să locuiască acolo? Așa că merseseră la Cape și căutaseră câteva locuri din apropiere. De fiecare dată se asigurase că îl aduce pe William în partea aceasta a orașului.

Acum nu mai există bani în plus. Se mutaseră de trei ori de când se căsătoriseră. Lui Rose nu îi place să revină la Quincy. E plăcut să fie aproape de părinții și de prietenii ei vechi, dar totul îi e prea familiar. Să meargă In biserica unde fusese botezată. Să își facă aprovizionarea de acolo unde odată mergea în cărucior. De parcă nu ar fi plecat niciodată. De parcă ar mai fi încă o copilă.

— Poate că Jackie stă într-una dintre camerele de acolo, zice acum. O supraveghează pe micuța Caroline. Îi citește din cartea preferată.

— Fii serioasă, spune Sheila. Au oameni care să facă asta în locul lor.

— Mi-aș dori și eu să am oameni care să facă asta în locul meu, intervine Susan. Probabil că stă toată ziua în pat, mănâncă ciocolată și citește sau face ce fac oamenii bogați în pat.

Râd toate.

— Aș vrea să fac și eu ce poate ea să facă în pat cu Jack, zice Sheila.

Rose o țistuie.

— E dezgustător. O să fie președinte.

Se apropie de ele o mașină, care ieșise cu spatele de pe una dintre alei. Și-au lungit gâturile să vadă dacă nu pot să recunoască șoferul, dar nu e cineva cunoscut.

— Un servitor, zice Mary. Probabil pleacă după treabă.

— Haideți să mergem, fetelor! spune Sheila, întorcând mașina. Hai să ne cazăm la motel și să ne schimbăm. Vreau ca peste o oră, de acum încolo, să stau la o terasă, cu o băutură într-o mână și o țigară în cealaltă, să mă uit la cerul trandafiriu și la bărbați superbi.

Când pleacă, Rose se uită înapoi prin oglinda retrovizoare în timp ce Sheila apasă accelerația, spre motel. Aceea era viața la care visase, cea care acum dispărea în urma ei.

Millie

Millie stă în picioare pe un scaun și înfășoară hârtie creponată albastră în jurul tijelor de la perdele. În seara asta dă o petrecere de ziua ei. Cincizeci și cinci. Îngrozitor de bătrână. Făcuse o criză de nervi când George trecuse și vârsta ei pe o ciornă a invitației. În cele mai multe dintre alic, când se uită în oglindă, i se pare că ar putea să spună că are cincizeci, mai ales când ține bărbia ridicată. Râde cu prietenele zicând că nu e nevoie să mintă despre vârsta ei, doar despre a lui Beatrix. Fata împlinise treizeci și unu de ani în vară. Treizeci și unu! Când Millie avea vârsta ei de acum, Beatrix împlinise deja șapte ani.

Aude o mașină care oprește și George intră împiedicat pe ușa din față, încărcat de pachete.

— Te rog, spune-mi că aia e băutura, zice Millie. Sunt disperată să beau ceva.

George îi zâmbește.

— Stai să le las din brațe și îți torn eu una. Dar poate că ar trebui să atârnăm toate decorațiunile mai întâi? Nu vrei să fie cu susul în jos!

— Sunt aproape gata, zice Millie. Doar să mai pun astea de-a curmezișul prin cameră. Stai cu ochii pe mine, vrei?

Coboară de pe scaun, înfășoară sulul de hârtie creponată și pe urmă urcă din nou, în mijlocul camerei. George o ține de talie, în timp ce fixează o bucată de hârtie pe tavan, ridicată pe vârfuri ca

să ajungă.

— Perfect, spune el. Superb.

Millie își pune ușor mâna pe capul lui chelios și el o ridică și o pune atent cu picioarele pe podea. Ea târăște scaunul în colțul cel mai îndepărtat, să fixeze ultima decorațiune, apoi taie hârtia și inspectează camera.

— Sper că e destul, mai mult nu se poate, zice.

— E mai mult de atât, răspunde George. E senzațional. Demn de o regină.

— Beatrix aduce în curând și niște flori și a făcut și tort.

— Ooohoo, zice George, bătându-se peste burtă. Trebuia să fi ținut post.

— Nuu, spune ea, îmbrățișându-l pe după mijloc, observând că abia dacă îl poate cuprinde. Arăți super. Nu e nevoie să-ți faci griji cu greutatea.

Merge apoi în holul de la intrare, să ia câteva dintre pachetele pe care le adusese George, câte unul în fiecare mână. Ajunsă în bucătărie, golește pungile și începe să sorteze legumele pentru antreuri. O s-o pună pe Beatrix să ia acasă tortul, după petrecere. Nu are rost să țină ispita prin preajmă.

George e un bărbat bun, își repetă ea în gând, în timp ce taie tijele de apio în felii subțiri. Un bărbat bun, Un bărbat care se îngrijește minunat de bunăstarea familiei. Exact atunci se aude vocea lui Beatrix care strigă de afară, cerându-i o mână de ajutor. Millie iese pe ușa din spate, fix când Beatrix coboară din mașină, cu brațele debordând de flori.

— Vai, Beatrix, serios?! E prea mult.

— Prostii. Doar o dată împlinești cincizeci și cinci de ani.

Millie îi ia din brațe cât de multe flori poate și urmează pe Beatrix în casă.

Bucătăria se însuflețește brusc de la atâtea flori, o explozie de culori. Millie se așază la masă și continuă să taie legumele, iar Beatrix aranjează florile pe blat.

— Unde ai învățat să faci asta? o întreabă Millie. Eu nu sunt niciodată în stare să le fac să arate așa de drăguț.

Beatrix e îmbrăcată cu o fustă roșie lungă până deasupra genunchiului, are pantofi fără toc asortați și afurisita de jachetă care a fost a lui Reg, cea cu petice de piele, cea pe care pare că nu o dezbracă niciodată. Fata se întoarce să îi răspundă și o surprinde pe Millie uitându-se la pantofii ei. Arată spre Millie cu o foarfecă de grădinărit.

— Să nu spui nimic, zice. Să nu scoți o vorbă despre hainele mele. Mi-am adus ceva mai acceptabil pentru petrecere. Știam că o să faci o criză.

— Nu, nu. Arată bine. E clar că ai exact silueta potrivită.

Așa este. E înaltă și subțire și o fustă atât de scurtă îi scoate în evidență picioarele suple și frumoase.

— Știu că asta e noua modă, mai zice Millie.

Beatrix se întoarce la treabă, fără un cuvânt. Lucrează amândouă în tăcere: Millie toacă legumele și Beatrix taie oblic tulpinile florilor.

— Dar fără ciorapi? o întreabă după un minut, cu un oftat

intenționat zgomotos, fără să se întoarcă.

— Ți-am zis că mi-am adus un rând de haine, să mă schimb.

— O aud cumva pe scumpa de Trixie? strigă George din cealaltă parte a casei, unde instalează masa cu băuturi.

— Exact. Sunt aici și mă cert cu mama.

George apare în prag și o sărută pe Beatrix pe frunte. Se bucură să fie împreună aceștia doi, își spune Millie. Par să se placă într-adevăr. Asta e un lucru bun. George e ca o punte între ele două.

— Pentru ce se ceartă două drăguțe ca voi, zice George, fără să întrebe, de fapt. Haide să o lăsăm pe altă dată, nu vreți?

— Nimic important, răspunde Beatrix zâmbind. De-alea obișnuite de-ale noastre, una-alta.

Termină cu florile și începe să scoată glastrele din bucătărie.

— Iubitul ăla al tău vine diseară? o întreabă George când revine în bucătărie. Ne-ar plăcea să fie și el.

— Ah, nu, în seara asta nu. E ziua mamei, cu prietenii ei. Nu e locul lui aici.

— De ce nu? zice Millie. De ce nu l-ai chemat și pe Sam? N-am apucat decât să ne salutăm și atât, atunci când am dat întâmplător peste voi doi pe stradă.

Era arătos bărbatul ăsta cu care ieșea Beatrix, dar pare că vrea să îl țină cât mai departe, dintr-un motiv pe care Millie nu-l înțelege. Îi cunoștea atât de puțini dintre prieteni. Știe atât de puțin despre viața fiicei sale.

— Mami, zice Beatrix, pe un ton cam tăios, fluturând mâna în aer. George tocmai ne-a rugat să ne purtăm frumos. Nu începe.

Millie așteaptă să se întoarcă cu spatele și apoi flutură și ea mâna în aer, cu aceeași mișcare. George își duce degetul la buze și o mângâie pe Beatrix pe spate.

— Altă dată, curând, da? Doar și eu vreau să-l cunosc mai bine pe omul ăla, asta e tot. Acum, doamnelor, am nevoie de un sfat vestimentar. Papion? Vestă? Cu sacou sau fără?

Beatrix urcă împreună cu George la etaj, să îl ajute să-și aleagă hainele. A devenit unul dintre acei oameni pe care se bizuie toată lumea. Millie și-ar dori să o poate vedea la muncă: acum e directoare-adjunct la școală și e sigură că își face treaba fără pic de efort. E mândră de ea, dar mai e și altceva, un sentiment care are prea puțini legătură cu Beatrix, cu femeia care a devenit.

Millie termină de pregătit antreurile și pune platoul pe blat. Nu se poate abține și trage cu coada ochiului în cutia cu tortul. Un tort frumos, Madeira, cu glazură de lămâie și margarete albe presărate deasupra. Pe el era scris „La mulți ani!” într-o caligrafie frumoasă. Beatrix devenise foarte pricepută la pregătit dulciuri.

— Reg, șoptește Millie. Fata noastră mi-a făcut un tort aniversar. Îți închipui? Cum s-a întors roata!

Se gândește la ziua de naștere dinaintea plecării lui Beatrix în America, atunci când a trebuit să împrumute zahăr de la o vecină. Nu avusese ouă destule. Nici glazură. Tortul fusese aproape necomestibil și arăta oribil. Plânsese toată noaptea aceea pe umărul lui Reg.

— Așa o să-și amintească de mine fata noastră, șoptea. Cea mai proastă zi de naștere sărbătorită vreodată.

— Prostii, răspunsese el. Ai făcut tot ce ai putut. Asta e ce contează. Și ea știe. Sau o să știe, într-o bună zi.

Millie se întreabă dacă așa e. Acum iată-le aici, după atâția ani, și ea se simte adeseori mai departe de Beatrix decât fusese pe când era în America. Știe că a făcut greșeli - căsătoria cu Tommy e probabil în fruntea listei -, dar ea și Beatrix nu au reușit încă să se reapropie. Acum nici nu mai e sigură că vor reuși vreodată. Închide cutia tortului și își desface șorțul.

— Beatrix, strigă spre scări, lasă-l cu ale lui. Eu chiar am nevoie de tine.

William

William stă în bucătărie, îmbrăcat, și soarbe dintr-a patra ceașcă de cafea. Entuziasmați că e Crăciunul, copiii se treziseră înainte de zori, la ora șapte deschiseseră ciorapii și darurile, care acum stăteau înșirate. Ziua i se parc deja prea lungă. Mersul la biserică, masa de Crăciun cu familia lui Rose, apoi, după-amiază, vizită la mama lui, unde o să rămână până la cină. Simte că nu știe cum o să reziste până la final. Se gândește să-și toarne puțin whisky în cafea, dar pare prea devreme. Vor fi destule ocazii mal târziu.

Kathleen coboară în fugă și intră ca o explozie în bucătărie, cu ușa legănându-se încolo și încoace.

— Tati, nu vreau să port colanți. Și ea zice că trebuie. Sunt oribili și îmi dau mâncărimi.

S-a oprit în mijlocul bucătăriei micuțe, cu mâinile în șold și picioarele crăcănate. Când se înfurie, devine complet albă la față, ceea ce îi accentuează pistruii care i-au irupt pe nas și pometi.

— Gărgăriță, sunt minus patru grade afară. E Crăciunul. Trebuie să faci așa cum spune mami.

— Dar, tati, se jelește Kathleen. Nu pot să port pantaloni? Jack de ce nu trebuie să poarte colanți?

— Știi de ce. Și, în plus, el trebuie să poarte sacou ți cravată.

William își ia cravata și o ridică deasupra, ca un ștreang, cu capul legănându-i-se într-o parte și limba scoasă.

— Să mă crezi când îți spun, zice, asta e și mai rău.

Un zâmbet mic răsare pe chipul fetiței. Așa face aproape întotdeauna. Uneori seamănă cu Gerald atât de mult, că lui William i se taie respirația. E o Gregory. Nu e nici pic de Rose în ea. Jack, pe de altă parte, e total din neamul Kelly: brunet, ochi albaștri, constituție minionă. Când se adună toți cei doisprezece nepoți pentru o fotografie, Kathleen e cea diferită, cu părul ei roșu și mai înaltă ca toți. Trebuie să stea pe rândul din spate, cu copiii mai mari, deși nu are decât opt ani. Rose face mereu caz de greutatea ei.

— O să ajungă ca maică-ta, dacă nu are grijă, îi spune când el îi cere să se potolească. Și ferească sfântul să ajungă la fel de înaltă ca taică-tău.

William bagă mâna în buzunarul hainei, scoate o ciocolată învelită în staniol și i-o întinde în podul palmei deschise.

— Să nu-i spui lui mami, zice, ducând un deget la buze. Mănânc-o repede. Pe urmă, du-te și pune-ți colanții. E aproape vremea să plecăm.

La masă e așezat lângă socrul său, iar Rose și copiii stau în capătul opus al mesei lungi. Casa asta a devenit un nou cămin pentru el. Într-un fel, e familia pe care și-a dorit-o întotdeauna. Aici nimeni nu e niciodată dezamăgit de el. Nimeni nu se așteaptă să fie mai mult decât e. La fel ca și Kathleen, știe că iese în evidență. E tratat altfel decât ceilalți soți. Nimeni altcineva nu a terminat la Harvard. Nimeni altcineva nu lucrează la bancă. Tatăl lui Rose se ocupă de afaceri cu imobiliare. Singurul ei frate e preot, iar cele trei surori sunt măritate cu bărbați care au joburi mai tradiționale:

unul deține un bar, altul, o firmă de construcții, iar al treilea e pompier. Pe el îl tratează cu mai mult respect decât merită. Le-a tot repetat că ei au slujbe mai bune decât el, dar știe că nu îl cred.

Azi toată discuția e despre viitorul președinte. Michael, pompierul, îl strigă din celălalt capăt al mesei și îl întreabă despre Gerald.

— Îl cunoaște pe Teddy, nu? Nu poate să ne facă rost de bilete la inaugurare?

William ridică din umeri.

— Au fost împreună la facultate. Dar nu îl cunoaște cu adevărat.

William nu pomenește că l-a întâlnit pe Jack de câteva ori pe când era la Harvard și Jack, membru în Camera Reprezentanților, venise în turneu. I se păruse un tip destul de isteț, dar nu l-a plăcut prea tare. Lunecos. Nu e de încredere, își spusese William pe atunci. Votase pentru el, bineînțeles, și e destul de isteț, încât să-și țină gura acum, la această masă unde bărbații se recunosc cu toții în Kennedy și cred că orice e posibil. Speranța din încăpere e aproape palpabilă.

Chiar și Christopher, preotul, propune un toast pentru Kennedy. Dintre toți membrii familiei, el e preferatul lui William: un tip serios, care pare potrivit pentru biserică. Lui William îi plac discuțiile lor, când pot să scape de ceilalți, când poate să îi pună lui Chris întrebări despre religie, filozofie, despre credințele sale. O dată sau de două ori au fost împreună la operă și William reușește adeseori să-l ispitească cu o vizită la muzeu. Rose obișnuia să fie mai interesată de astfel de activități. Însă ultima

dată când îi propusese să angajeze o bonă pentru copii, într-o sâmbătă, ca ei să vadă noua expoziție de la Gardner, i-a râs în nas.

— Ai înnebunit. Kathleen are ora de balet sâmbătă după-amiază. Jack merge la o zi de naștere. Și dacă angajez o bonă, vreau să ies în oraș seara, să iau masa cu prietenele, să mă distrez, nu să bănănăi printr-un *palazzo* italian fals în mijlocul după-amiezii.

— Las-o baltă, spusese William, dorindu-și să nu-i fi propus deloc. Pot să mă duc în timpul pauzei de prânz.

Își iau la revedere de la familie, ceea ce pare că durează o veșnicie, dar ajung în sfârșit în mașină și se îndreaptă spre casa mamei lui. Spre acasă, așa se gândește, deși știe că e greșit. Rose l-ar lua peste picior dacă nr spune-o cu voce tare. Amândoi copiii adorm aproape Imediat, Jack, cu capul rezemat pe umărul lui Kathleen. Rose își strânge haina mai tare pe umeri.

— E așa de frig. Mi-aș dori să se termine odată ziua asta. La mama ta nu o să fie cu mult mai cald. Și cum o să mai mâncăm altceva?

— Trebuie, zice William. Ne-au așteptat toată ziua. că a gătit o grămadă.

— Asta mă îngrijorează și pe mine, zice Rose oftând. Sunt așa de obosită. Nu vreau decât să mă bag în pat.

Întoarce capul spre geam și închide ochii.

Când ajung, Kathleen se trezește, dar Jack încă doarme adânc, așa că William îl cară înăuntru și, după ce îi face cu mâna mamei și lui Gerald, îl duce sus, să-l lase să tragă un pui de somn. Puține lucruri s-au schimbat aici peste ani. Camera lui încă mai are două

paturi de o persoană, fiecare cu o cuvertură albă și pernă brodată, toate decorate cu câte un trenuleț. Copilăria lui e încă acolo și ea, pe rafturile cu cărți și pe birou. Mănuși de baseball vechi și uzate, de diferite mărimi. Inițialele echipei din liceu. O cutie pe care o făcuse la atelierul de tâmplărie, în care să-și țină trusa pentru încălțăminte. Se așază lângă Jack și trage pe el cuvertura cu tren de la capătul patului. Rose are dreptate. E foarte frig în casa asta.

Jos, îl găsește pe Gerald în bucătărie, împreună cu mama și Kathleen.

— Rose? zice el și mama arată spre living.

— S-a dus să se întindă. Așa de obosită, săraca de ea!

Știe că mama se bucură că Rose e în altă parte. William se bucură și el. E epuizant să le vadă pe amândouă prefăcându-se că se plac, încercând să poarte o conversație, când, de fapt, altul e adevărul. S-ar fi așteptat ca după atât timp să reușească să fie sincere una cu alta și cu ele însele. Acum își dă seama că nu se va întâmpla niciodată.

— Ia loc, ia loc, zice mama, arătând spre scaunul lui. Kathleen tocmai ne spunea de toate darurile minunate de la Moșul.

Kathleen e în poala lui Gerald și presară zahăr roșu și verde peste o tavă cu fursecuri necoapte.

— Am așteptat să le coc, zice mama. Kathleen poate să orneze fursecuri mai bine decât oricine.

Fetița îi zâmbește, cu o expresie entuziastă și inocentă. William simte o apăsare în piept și se lasă să cadă pe un scaun, ferindu-și privirea. Își aprinde o țigară.

— Ce mai zi! spune.

— Nu e o zi, tati, răspunde Kathleen. E Crăciunul! Cea mai frumoasă zi din an.

— Așa e, spune Gerald, strângând-o pe după mijloc. Și suntem foarte bucuroși că putem să îl petrecem cu voi!

Când Kathleen a terminat cu fursecurile, bunica o duce în sufragerie, să pună masa. William își reazemă picioarele pe fotoliul tatălui său și își desface cravata.

— Sincer, G.! De ce nu mi-a spus nimeni despre ororile zilei ăsteia? Sunt convins că e cea mai lungă zi a anului.

— G., răspunde Gerald zâmbind. Acum nu-mi mai spune nimeni așa.

Kathleen intră iar în bucătărie, în fugă.

— Uite ce am găsit pe servantă. Buni vrea să știe dacă le recunoști, zice fetița și pune pe masă un teanc de cartonașe.

— Sunt cartoane care arată locul la masă, explică Gerald, uitându-se prin ele. Îți indică unde să te așezi la masă.

— Știu ce sunt, zice Kathleen, privindu-l încruntată. Dar buni nu și le mai amintește.

William se întinde și le ia, le înșiră pe masă, una câte una, în timp ce citește cu voce tare:

— Domnul G., doamna G., Gerald, Bea.

Bineînțeles că mama știe că sunt făcute de Bea. Presupune că nu a vrut să îi explice lui Kathleen cine e Bea.

— Le-a făcut o fată, zice William. O fată care a locuit aici, cu noi, când eram mici.

Alege cardul lui Bea și i-l arată fetiței.

— O chema Bea.

Kathleen ține cartonul în mână.

— A stat o fată aici? Cu tine și cu unchiul Gerald?

— Da, răspunde Gerald. A trebuit să locuiască aici pentru că acolo de unde venea era război.

— Vai, nu! spune Kathleen și William își ferește încă o dată privirea.

Copila e foarte inimoasă. Se teme că e prea sensibilă.

— Și acum e bine? întreabă ea.

William nu știe. De multă vreme nu mai are vești de la Bea. Își mai scriseseră de câteva ori după ce revenise din Europa. Dar pe urmă s-a însurat, au avut-o pe Kathleen și viața a devenit încărcată. Și de data asta tot el fusese cel care întrerupsese corespondența.

— Face foarte bine, zice Gerald și William ridică ochii surprins. Conduce o grădiniță din Londra.

— Ce face? întreabă William. Ții legătura cu ea?

— Da, după cum vezi, mai spune Gerald, înainte să împingă ușa, dispărând pe hol.

William se întoarce spre Kathleen.

— La fel ca directorul Stevens, zice.

— E cel mai drăguț om, spune Kathleen, zâmbind. Dar Bea a fost aici de una singură?

— Da, îi răspunde bunica, care intră în bucătărie.

William știe că aștepta dincolo de ușă, asculta, dorindu-și să vadă cum va decurge discuția.

— A fost foarte curajoasă, continuă ea. A călătorit până aici de una singură. Îți imaginezi, Kathleen, să te urci singură pe un transoceanic?

— Nu! exclamă Kathleen.

Gerald se întoarce, cu o fotografie înrămată în mână.

— Ea e Bea, zice, întinzându-i fotografia lui Kathleen. Lângă mine și tatăl tău. E făcută în ziua când l-a învins pe tatăl tău la o întrecere de înot.

— O fată l-a bătut pe tati?

Fetița cască ochii și zâmbește, dar apoi îi întinde fotografia înapoi lui Gerald și o șterge să scotocească în sertarul mesei.

— O să fac niște cartoane noi, îi anunță. Pentru cei care suntem acum.

Se așază la masă și face un nou set de șase cartoane,

— Cartonul de Crăciun, zice Gerald, uitându-se la William. E în living.

William dă din cap. Discuția se mută de la una la alta. William trasează literele de pe cartoane cu degetul, peste caligrafia aceea familiară. Jack se trezește și coboară, Rose apare în prag, cu o pătură pe umeri. Când nimeni nu se uită, William își bagă în buzunar cartoanele cu nume. Mai târziu, o să-l ascundă pe al lui Bea în portofel, în spatele fotografiei cu Kathleen și Jack.

Beatrix

Beatrix dă o petrecere în noul ei apartament. Se mutase încă de astă-vară, înainte să înceapă cursurile, într-un cartier departe de școală. Nu mai voia să dea peste elevii ei când poartă părul înfășurat în batic sau când e îmbrăcată în blugi. Și, chiar dacă nu se întâmplase, mereu îi era teamă să nu se întâlnească cu vreun părinte în timp ce se întoarce acasă de la vreun bar, seara târziu, sau, Doamne ferește, chiar la bar, după câteva pahare. În plus, acum e mai departe de apartamentul mamei, ceea ce înseamnă că nu mai trebuie să se vadă cu ea atât de des. I se întâmplă adeseori să nu vrea să răspundă seara la telefon. Știe că o sună mama ei, să se plângă de George. E doar o chestiune de timp până când o să se termine și mariajul ăsta.

I-a luat ceva vreme până să se obișnuiască să facă naveta până la școală, dar merită. Are câțiva prieteni care locuiesc în apropiere și se întâlnește regulat cu ei, la un pahar sau pentru cină. O dată pe lună, cineva organizează câte o masă și astă-seară e rândul ei, în sfârșit. E sâmbătă, e februarie și e frig, vremea perfectă pentru o reuniune între prieteni. Nu o să fie multă lume: iubitul ei, Sam, și încă două cupluri. Apartamentul are o bucătărie frumoasă, mare, are șemineu și chiar o mică grădină, în spate. E primul loc în care se simte cu adevărat acasă.

Și-a petrecut dimineața făcând curățenie și dând cu aspiratorul. Așază masa, termină pregătirile pe cât poate și apoi inspectează

apartamentul cu un ochi critic. Când s-a mutat, George a ajutat-o să agațe câteva tablouri, dar picturile fuseseră ale mamei și nu-i plăcuseră niciodată prea mult. În fundul debaralei din holul de la intrare, e o cutie pe care i-o trimisese doamna G. Când se mutase, îi trimisese o vedere cu noua adresă și, câteva săptămâni mai târziu, primise cutia. Nu mai ține legătura cu doamna G. la fel de mult pe cât crede că ar trebui - e foarte ocupată și niciodată nu i se pare că ar avea destul timp. Vreme de aproape un an după moartea domnului G., își făcuse un obicei din a-i scrie doamnei G. duminică seara. Cu timpul însă, a mai rărit-o; serile de duminică erau rezervate planurilor pentru săptămâna următoare și, pe măsură ce școala se mărise, iar odată cu ea și responsabilitățile pe care le avea, scrisorile au devenit tot mai rare. În ultimii câțiva ani nu mai trimisese decât felicitări de Crăciun și doar câte o scrisoare, rar.

Beatrix deschisese cutia, când a primit-o, să vadă dacă existau în ea tablouri înrămate și să citească scrisoarea scurtă.

Scumpă Bea,

Am făcut curat în garaj și m-am gândit că ți-ar plăcea să le ai. Bucură-te de ele, draga mea. Sper că totul e bine.

Pusese cutia deoparte, dorindu-și și nedorindu-și să vadă ce se afla în ea. Făcuse atâtea eforturi ca familia Gregory să rămână doar o amintire. Acum scoate din cutie două tablouri mari și le recunoaște pe amândouă, cu semnătura domnului G. pictată atent

în colțul din dreapta. Fuseseră expuse în living, în Maine. Unul înfățișează o imagine a orașului văzut dinspre insulă, la apus, cu stâncile și pădurea încadrând peisajul. E acolo și barca portocalie cu vâsle, deținută de managerul pieței, ancorată întotdeauna la chei. Barca reflectă ultimele raze de soare. Ai zice că a luat foc.

În cealaltă pictură, soarele e la zenit, cerul, albastru și fără niciun nor, iar pontonul plutitor se află undeva în stânga. Beatrix ridică tabloul în lumina cenușie care străbate prin fereastra din față și se uită la cele trei siluete de pe ponton: una e întinsă și două stau așezate împreună, cu picioarele în apă. E și King acolo, cu capul ițit afară din apă. De câte ori nu stătuseră așa ea și Gerald, bătând apa cu picioarele. Beatrix a pus ambele picturi deasupra canapelei din living, dar știe de ce locul nu pare să fie potrivit pentru ele. Mobilierul e modern, gusturile ei sunt destul de minimaliste. Nici culorile nu sunt deloc potrivite.

Scoate cutia să o ducă la gunoi și își dă seama că la fundul ei, sub ziarele boțite, mai e ascuns un tablou mic, și nu unul pe care să îl fi știut. O ramă subțire, de lemn, încadrează pictura. Beatrix se așază la masa din bucătărie și o cercetează mai îndeaproape. Nu e o acuarelă, ci o pictură în ulei, iar tușele încrețite de vopsea sporesc intensitatea culorilor. Și marginile sunt mai pronunțate. Reprezintă o pereche care se rotește într-o sală de dans. Bărbatul, în smoching, își ține mâna pe spatele femeii, care poartă o rochie bleu-deschis ale cărei pliseuri se desfac atunci când se mișcă. Departe de ei se vede o orchestră mare, cu trompete aurii și strălucitoare. Beatrix privește tabloul și aproape că poate să audă

muzica. Se întreabă când pictase domnul G. tabloul. Bănuiește că foarte demult, poate chiar înainte să se fi născut William. Oare făceau des astfel de activități? Să meargă în cluburi și să danseze? Se uită ceva mai atent la cuplul din tablou. Nu se poate să fie soții Gregory. Sunt prea apropiați ca înălțime. Și totuși ei sunt: felul cum femeia se uită la chipul bărbatului, cu capul ridicai, felul cum el stă ușor întors spre ea. Tabloul îi place mult și îl agață în holul de la intrare, față în față cu oglinda.

Când Sam ajunge și învârte ușor cheia în ușă, ea nu e gata încă.

— Bună! îi strigă. Sunt gata într-o clipă.

Când apare în living, Sam bagă lemne în șemineu. Ne apleacă spre el și îl sărută.

— Ce sunt alea? o întreabă, arătând spre peretele de deasupra canapelei. Le-am mai văzut?

— Cum ți se par?

— Sunt OK. Poate un pic amatoristice, dar mai bune decât ce era înainte. Știi ceva despre ele?

— Doamna Gregory mi le-a trimis, zice și strânge din umeri. Știi, familia la care am locuit în America. Cred că îmi amintesc să le fi văzut acolo, în casa lor.

Nu vrea să îi spună mai mult. Nu vrea să se uite sau să vorbească despre ele, să se gândească la ce reprezintă.

— Știi ce? continuă. Nu-mi plac. Cât termin eu în bucătărie, poți, te rog, să le dai tu jos și să le pui înapoi pe celelalte?

— Cum să nu?

Ziua următoare e senină și însorită. După-amiază, Beatrix și Sam

se opresc la o galerie de artă aflată câteva străzi mai încolo, unde își expun lucrările artiștii locali. Aleg două reproduceri alb-negru, fotografii contemporane ale Londrei, și Sam insistă să achite el jumătate din preț.

— Într-o zi, curând, o să avem un loc unde să stăm împreună, spune.

Beatrix agață fotografiile deasupra canapelei. Arată perfect. Îi scrie doamnei G. să îi mulțumească pentru tablouri. O întreabă despre mica pictură cu perechea care dansează. *Domnul G. a pictat-o de mult? Voi doi sunteți acolo? Nu îmi amintesc să o fi văzut în casă.*

Așteaptă răspunsul. Într-un târziu vine o scrisoare, dar nu sunt răspunsuri la întrebările ei. Doamna G. Îi scrie despre planurile pe care le are pentru grădină în anul acesta și include și o frază despre Gerald și William. Nu spune nimic despre Rose sau de copii. Atașează însă rețeta de brioșe cu afine. *Cea mai bună, scumpo, e cu afine de Maine. Dar probabil că nu ai de unde. Folosește aceeași cantitate de afine obișnuite, dar să nu fii surprinsă: nu vor fi așa cum ți le amintești tu.* Și are dreptate, ca de obicei: Beatrix încearcă iar și iar, dar brioșele nu au deloc același gust.

Nancy

Peste o lună se împlinesc zece ani de la moartea lui Ethan. Îi vine greu să creadă. Vizitează mormântul lui în fiecare zi, indiferent de vreme. În ultimul timp îi e puțin mai greu, dar, chiar și așa, nu i se pare că-și petrece ziua cum trebuie decât dacă se duce la cimitir. E una dintre binecuvântările faptului că nu mai merge în Maine.

Băieții nu se bucură. Știe că discută despre asta când nu e de față. Nu îi place deloc faptul că își fac griji pentru ea, crezând că pot să aibă grijă de ea mai bine decât o poate face ea însăși. De ce îi ceruse lui Gerald să vină acasă? Iarna trecută, într-o dimineață cu viscol, când trecuse pe la ea să deszăpezească aleea, băiatul se pusese în fața ușii, blocându-i ieșirea cu trupul lui.

— Ce faci, mamă? Nu se poate să ieși din casă pe așa vreme.

— Ei, nu fi caraghios. E doar puțină zăpadă.

Își trăsese pe cap căciula cea mai călduroasă.

— Suntem soi tare, de New England.

(În ziua aceea, Nancy chiar căzuse, destul de rău, deși nu i-a spus niciodată lui Gerald și și-a oblojit vânătăile negre de pe toată partea stângă, timp de o lună întreagă. Rămăsese întinsă în zăpadă, acolo unde a căzut, uitându-se în sus la fulgii care cădeau și îi acopereau fața și trupul.) Nu vrea ca Ethan să fie singur, asta e tot. Ar vrea să știe tot ce se întâmplă. Nu a apucat să îi vadă pe băieți maturizându-se, nu i-a văzut cum își croiesc drum în viață.

Chiar și acum, durerea pierderii încă poate să o paralizeze. Și apare din senin, adeseori în pragul a ceva plăcut. Duminica, la biserică, atunci când cineva pomenește în treacăt cât de mult îi lipsește să îl audă cântând imnuri. Kathleen întreabă de bunicul pe care nu l-a cunoscut. Gerald înclină capul - așa cum o fac toți trei, el, William și Ethan - și, atunci, Nancy se simte la fel de tristă ca atunci când își găsise soțul în grădină, cu mâna continuând să strângă lopățica, cu ochii încă deschiși, uitându-se la cer, privind-o pe ea, fără să vadă totuși nimic.

Nu a uitat cum știa el să o facă să se simtă mică și neînsemnată, felul în care vorbea întotdeauna peste ea. Dar nu e proastă. Se uită la prietenele ei și la soții lor și știe că a fost destul de norocoasă. Ethan fusese un bărbat blajin, care acționase cum a știut mai bine. La fel de mulțumit ca ea cu o viață liniștită și modestă. Ce poți să îți dorești mai mult? încă se mai surprinde singură căutând în biroul lui, așteptându-se să îl găsească acolo, corectând lucrări, jucând șah, citind. Se uită la ea pe deasupra ochelarilor, cu părul sclipind în lumina lămpii.

— Foarte bine, atunci, spune el și ea îi răspunde cu un zâmbet.

Astăzi însă, îl ia pe Jack la cimitir cu ea. Băiatul nu a mai fost până acum la mormânt și Nancy crede că e momentul. Are șapte ani și jumătate, e băiat mare și trebuie să afle mai multe despre bunicul lui. Bănuiește că Rose nu i-a spus mare lucru. Ca și cum William și copiii au fost absorbiți cu totul de familia Kelly, ca și cum numele Gregory și genele Gregory nu însemnă aproape nimic.

— Ei, le explică ea prietenelor, fluturând mâna în aer, eu înțeleg

asta. Serios. Vreau să spun că aici sunt doar eu, singură, bântuind prin casa asta mare și veche. Pe când acolo, în Quincy, sunt veri, mătuși și unchi și tot felul de lucruri interesante. Ce Dumnezeu, Kathleen chiar a mers cu o mașină de pompieri. A dus-o unchiul ei pompier, care o fi acela.

Nancy nu reușește să îi țină minte ca lumea. Băieții aceia seamănă toți între ei și a renunțat de mulți ani să mai încerce să îi deosebească. În afară de Cristopher. El e preotul.

Vrea însă ca Jack să știe despre bunicul lui. Kathleen e mai legată de el, crede Nancy, pentru că, atunci când a murit Ethan, Rose era deja însărcinată cu ea. O întrebase odată dacă Ethan o atinsese înainte de a se naște.

— Păi, scumpo, nu ar fi avut cum să o facă, știi că te-ai născut după moartea lui.

— Nu, insistase fetița, bunicul nu a atins burta lui mami? Să mă simtă, să vadă dacă mișc?

— Chiar așa, copilă, răspunsese Nancy, întorcându-i spatele, în bucătărie. Ce întrebări mai pui! Nu cred că a făcut-o. Bunicul tău nu era genul care să vrea să atingă burta femeilor.

— Ah, a făcut Kathleen, cu o expresie încurcată. Mătușa Anna e însărcinată și tataia mereu îi pune mâna pe burtă și vorbește cu bebelușul.

Nancy fusese îngrozită, dar a încercat să nu o arate.

— Fiecare cu felul lui, scumpo. Important e că bunicul tău a știut totul despre tine și a știut că urma să te miști. Asta e ceea ce trebuie să nu uiți.

Nu poate să îi spună la fel și lui Jack, care se născuse la doi ani după moartea lui Ethan. Astăzi sunt doar ea și Jack, pentru că sora lui e în tabără. Nancy pregătește un picnic de prânz, după ce mai întâi s-a consultat cu Gerald ce să ia: sendvișuri cu unt de arahide și gem și negrese cu ciocolată albă. Odată ieșiți pe ușă, îl ia de mână, să treacă strada. În cimitir, Jack continuă să o țină de mână. Nu e în firea lui. De obicei e primul care o ia la fugă, indiferent unde se află. Nancy nu știe despre ce să vorbească cu el. Se simte mult mai apropiată de Kathleen. Se bucurase să aibă iar o fată în preajmă. Serios, mare păcat că nu a avut și ea o fată. Niciodată nu e sigură dacă se cuvine să o ia în calcul pe Bea.

Merg câteva minute în tăcere, unul lângă altul, în timp ce aleea se unduiește în sus și în jos peste mici coline, cu mormintele de o parte și de alta. E o zi frumoasă de iulie, nici prea caldă, nici prea umedă. Superbă. O zi care ar fi fost perfectă pentru Maine.

— Nu ți se pare puțin înfricoșător? întreabă Jack, într-un final. Știi ce zic, toți oamenii ăștia morți?

— Vai, scumpule, nu, răspunde Nancy, strângându-i mâna ușor. E un loc de odihnă. De fapt, mi se pare chiar pașnic.

— Dar sunt morți, șoptește băiatul. Oameni morți, chiar aici, aici, aproape sub tălpile noastre.

Nancy se întoarce să-și privească nepotul. Ochii lui albaștri-închis trădează neliniște. Nancy se întreabă uneori, deși se simte vinovată, dacă Jack e un Gregory. Seamănă tot numai cu Rose.

— Ce crezi că se întâmplă când moare cineva?

— Sufletul lui merge în rai, în iad sau în purgatoriu, răspunde

copilul.

— OK, zice Nancy, rezistând tentației de a-i spune că purgatoriul nu există.

Se gândește totuși să vorbească mai târziu cu William despre asta. E clar că dogma tradițională poate fi ajustată ca să facă loc gândirii raționale.

— Atunci, ce mai rămâne?

— Trupul, zice Jack.

Nancy încuviințează din cap și merge mai departe. Se întreabă dacă o să aibă probleme din cauza a ceea cc urmează să spună.

— Trupul începe să se descompună încet. Știi ce înseamnă asta?

— Se întoarce în pământ, spune Jack și ea face ochii mari.

— Bine, așa e. Așadar, fizic vorbind, cei mai mulți dintre oamenii aceștia nu mai sunt aici, nu? Pentru unii dintre ei, a trecut mai mult de o sută de ani.

— Dar tu vii aici. Mi-a spus tata. A zis că vii aici în fiecare zi, să vorbești cu bunicul.

— Da, așa fac. Dar îi vorbesc spiritului său, nu trupului. Aici e doar un loc unde știu că o să-l găsesc. Știu unde e.

— OK, spune Jack, dar din tonul lui e clar că nu e convins.

— Du-te. Du-te și vezi dacă găsești mormântul bunicului. E drept înainte, acolo, lângă iaz și salcie. „Ethan Putnam Gregory” scrie. O mie nouă sute până la o mie nouă sute cincizeci și unu.

Jack o ia la vale pe colină, cu mâinile întinse ca niște aripi, alergând dezordonat.

— *Dați-mi ajutorul, mâna, vocea și votul vostru,* zice, repetând

mereu, tot mai tare, cu fiecare repetiție.

Nancy îl urmează, cu o dispoziție mult mai senină. Ce minunat e să fii copil! Să fii așa de tulburat și, apoi, un minut mai târziu, să-ți dispară toate grijile. Un fel de magie.

Se întâlnește cu el în dreptul mormântului; scoate pătura și gustările. Jack pare mulțumit, își mănâncă sandvișul și întreabă câte negrese albe are voie. „Bună, Ethan” zice Nancy în gând. „El e Jack, nepotul tău. A venit momentul să vă cunoașteți”.

— Bunicul tău, începe ea, a fost omul cel mai minunat. Îmi doresc să îl fi cunoscut.

Și, fir-ar să fie, uite și lacrimile, care apar în momentele cele mai inoportune și o lasă fără cuvinte. Își șterge ochii cu dosul palmei.

— Uite ce zic eu. Ce-ar fi să-mi pui tu întrebări despre el? O să-ți spun tot ce vrei să știi.

— Știu tot despre bunicul. Tati ne povestește despre el aproape în fiecare seară. Despre ce mare pescar a fost. Că îi plăcea să cânte. Despre cum i-a făcut, pe el și pe unchiul Gerald, să fie foarte buni la matematică.

Nancy zâmbește. Habar nu avusese că William le vorbise copiilor despre părțile bune ale lui Ethan. Jack o privește îngrijorat. „Afurisitele de lacrimi.”

— Nu am nimic, puiule. Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine.

Ea este cea care are grijă de ceilalți. Nu îi place că acum ceilalți vor să aibă grijă de ea.

William

După doisprezece ani de muncă, William și-a cam dat seama cum să profite cel mai mult de un serviciu sufocant. La început, în primii ani după facultate, lăsase plictiseala să îl devoreze. Se simțise încătușat și încarcerat, subordonat unor supervizori care îl frustrau cu incompetența. De la primele două slujbe fusese concediat pentru că propusese schimbări, pentru că lăsase să se vadă care îi erau adevăratele sentimente. În postul pe care îl avea acum se silise să înceteze să îi mai pese, să se distanțeze de munca pe care o face. A început să facă tot mai puțin, să stea mai mult în afara biroului decât în interior. Spre surprinderea lui, nimeni nu a observat. Avantajul, și-a dat el seama, venea de la părul blond și ochii verzi. De la diploma obținută la Harvard. De fapt, era simplu: odată ce nu-ți mai pasă, odată ce lași laoparte ambițiile, totul e mult mai echilibrat.

Adeseori, la ora prânzului, îi spunea secretarei că are o întâlnire de afaceri și o ștergea câteva ore la Muzeul de Artă sau la Muzeul Gardner. Stătea pe o bancă și privea câte o pictură, să evadeze din lume. Odată, într-o zi frumoasă de vară, a luat un vapor turistic din portul Boston, doar ca să fie pe apă. Se simțise aiurea, cu costum și cravată, înconjurat de adolescenți în pantaloni scurți și tricouri, care își ignorau părinții și abia dacă se uitau la apa oceanului, furișați în spate, lângă motor, să tragă un fum. Ar fi vrut să îi scuture, să-l scuture pe băiatul care fusese și el odinioară,

întins pe puntea plutitoare de pe coasta din Maine. Bucurați-vă de asta, ar fi vrut să le spună. Încercați să trăiți clipa. Și-ar fi dorit să poată fi unul dintre ei, să mai fie încă în momentul acela când totul părea posibil.

Astă-seară e în drum spre noua sală Wonderland Ballroom, de pe Revere, care s-a deschis mai devreme anul acesta. E chiar la malul apei, mult mai frumoasă decât celelalte săli din oraș. William a așteptat toată săptămâna pentru asta. O să stea la o masă de lângă fereastră, cu un pahar în mână, și o să se lase pătruns de atmosferă. Sunetul trompetelor. Perechile care se rotesc și se avântă pe ring. Muzica, atât de tare și de insolentă, că umple fiecare părticică din el. Ultima dată când venise aici, auzise și ritmul valurilor, atunci când orchestra făcea pauză, iar când se întorsese la mașină, zărise tot întinsul cerului de pe plaja în semilună. Rămăsese acolo aproape o oră, cu ochii spre est și muzica pulsându-i încă în măruntaie.

E totuși destul de departe de Quincy și ultimele două dăți a trebuit să plece mai devreme, când încă nu era pregătit, înainte de încheierea serii. Și-ar dori să mai locuiască pe malul nordic. Astă-seară însă, poate să stea până la închidere, poate să fie ultimul om care iese pe ușă. Poate chiar o să doarmă în mașină, cu ochii la oceanul întunecat, cu scaunul mașinii dat pe spate, la orizontală. I-a lăsat pe copii la mama lui și acum iese din nou pe autostradă. O să se schimbe repede și pe urmă pleacă la drum.

Rose e la masa de machiaj, se fardează. De oglindă sunt lipite fotografii cu Jackie Kennedy. O observase cum se uită la ele în timp

ce își aranjează părul. Luna trecută și-a tuns bretonul ca să imite cea mai nouă coafură a lui Jackie.

— Unde mergeți astă-seară voi, fetele? o întreabă, așezat pe pat, în timp ce își scoate cravata.

— La Sheila acasă, răspunde Rose, aplecată mai aproape de oglindă, în timp ce se rimelează. Poate de la ea o să mergem în oraș să bem ceva.

Se ridică și se întoarce cu fața spre el, cu o mână în șold. E îmbrăcată cu o rochie roșie, strâmtă, lungă până sub genunchi. E clar că vor ieși la un pahar.

— Și tu? zice. Ce planuri ai?

Așezați față în față la masa din bucătărie, amândoi mai nefericiți decât crezuseră că ar putea să fie vreodată, conveniseră cu câteva luni în urmă ca, la fiecare două sâmbete, seara, să-și vadă fiecare de ale sale și să facă orice are chef. Fusese propunerea lui William și Rose acceptase fără tragere de inimă. Cele două familii își împart supravegherea copiilor: într-o sâmbătă, familia lui Rose, peste alte două săptămâni, mama lui. Toată lumea are de câștigat, crede William. Nimeni nu știe că nu merg împreună. Toți cred că în felul acesta au posibilitatea să iasă împreună. Partea nostimă e că de multe ori chiar fac sex în serile respective, când William reușește să ajungă înapoi acasă înainte de zorii zilei, mult după ce ea s-a întors acasă pe jumătate beată și s-a băgat goală în pat. Întotdeauna se întoarce însă spre el, de parcă l-ar fi așteptat, de parcă timpul petrecut separat e singura cale ca ei doi să fie împreună.

— Încă nu știu, îi răspunde acum. Poate mă duc pe la Nelson. Câțiva dintre băieții de la muncă se întâlnesc în centru, așa că poate mă duc și eu. Nu m-am hotărât.

Rose dă din cap și el știe că nu îl crede. Nu ar fi mai ușor dacă și-ar spune, pur și simplu, adevărul? De ce nu poate să îi spună unde se duce? Se întreabă dacă adevărul ei e la fel de nevinovat ca al lui, dar e doar un gând pasager, nimic care să îi rămână prea mult în minte.

— Arăți minunat, iubito, zice și ea îi surâde, în timp ce își verifică ținuta în oglinda mare.

William nu minte. Arată mai bine acum decât atunci când se cunoscuseră. La fel îi spun despre ea toți bărbații. El știe că, în parte, e pentru că după Jack nu mai reușise să păstreze nicio sarcină. După trei avorturi spontane, fusese convinsă să își lege trompele. Celelalte soții continuaseră să facă până la patru copii sau mai mulți. Sheila și Michael au șapte.

William se uită la ea cum își pune cerceii. La început fusese deprimată la gândul că nu va mai face alți copii. El se simțise ușurat, fără să o spună. Îi iubește pe cei doi copii ai lor. De ce să crească cheltuielile? Doar cu salariul lui, abia dacă se descurcă. Îl supărase totuși să o vadă așa de tristă, lună de lună. Acum pare mai fericită, deși William bănuiește că se bucură mai mult ca ea de aceste sâmbete. Și-ar dori ca și Rose să se relaxeze mai mult. Să nu mai fie atât de preocupată de ce cred ceilalți. Sâmbetele acestea sunt un dar pe care i-l făcuse. O supapă de eliberare, își spune. Un mod prin care amândoi să se simtă încă doriți.

Rose pulverizează câteva pufuri de Chanel N° 5 în aer și trece prin boarea parfumului înainte și înapoi, apoi își pune pantofii.

— Trebuie să fug, zice, luându-și șalul de pe pat. Mă așteaptă fetele.

Îi face cu mâna din prag.

— Mă întorc până la amiază, cu copiii, zice el și ea mai flutură o dată mâna spre el.

William rămâne nemișcat și o ascultă cum coboară cu grijă scara, pe tocuri, apoi cum iese pe ușă.

În mai puțin de jumătate de oră după aceea, e și el pe drum, spre nord. Astă-seară cântă trupa G-Clefs și nu vrea să piardă nici măcar o notă.

Gerald

Mama lui și-a petrecut săptămâna dinaintea Zilei Recunoștinței pregătind plăcinte, iar acum toate tartele stau pe servantă, ușor rumenite și crocante pe margini, iar sucul fructelor iese la suprafață prin crăpături mici. Kathleen și Jack stau pe aproape, le miros, arată cu degetul și vorbesc despre care dintre ele să guste prima dată.

— Din cea cu afine, zice Kathleen.

— Ai înnebunit? Din cea cu dovleac. Pe urmă cea cu mere. Afinele sunt la urmă.

Linda se uită la ei din prag și râde, împreună cu Gerald.

— Se pare că frații nu pot să fie niciodată de acord, spune.

Zâmbește și îl strânge ușor de braț, înainte de a fugi înapoi la bucătărie, să o ajute pe mama lui. William stă în living, pe canapea, lângă foc, și Gerald i se alătură, în fotoliul tatălui lor, cu picioarele ridicate pe vechiul scăunel brodat.

— E minunată, zice William, ridicând din sprâncene, și îi întinde sticla de whisky, pe care Gerald o refuză cu o fluturare de mână.

— Da. Știu.

Bănuiește însă că William vrea să spună, de fapt, că Linda nu e așa cum se așteptase. E prea drăguță, prea blondă. Prea plină de viață. Asta e prima dată când William face cunoștință cu ea și Gerald știa că o să fie surprins. Și Linda lucrează tot la școală, predă

latina și e și supraveghetoare într-unul dintre dormitoarele căminului de fete. Gerald nu ar recunoaște în fața lui William, dar și el e surprins, în fiecare zi, că această fată vrea să fie cu el.

William se încruntă.

— Trebuie să pleci din orașul ăsta, G. Cum să ieși cu cineva care stă într-un dormitor? Doamne sfinte!

— Ne descurcăm, zice Gerald, pentru că nu vrea ca William să îi spună ce știe deja. Numai că vrem să nu facem tam-tam.

— Păi, asta e imposibil. Relațiile de genul ăsta nu țin niciodată.

William se apleacă destul de mult, încât Gerald simte mirosul de alcool din respirația lui.

— Un amic de-ai mei de la Harvard vrea să-și dea cu chirie casa din Cambridge. O să-i spun că s-ar putea să te intereseze.

Gerald clatină din cap. De ce tot insistă William că știe cum ar trebui să-și trăiască el viața? Ar vrea să spună: de ce nu-mi spui despre soția ta, care nu e niciodată pe aici. În schimb răspunde:

— Îți mulțumesc că te-ai gândit la mine, dar sunt foarte fericit aici. Până la urmă, o să-mi iau un apartament, dar deocamdată locuința de serviciu e bună.

Gerald rearanjează butucii și focul se întețește iar,

— Deci unde e Rose? întreabă, ridicând din sprâncene, când se așază la loc. Nu mai sărbătorește Ziua Recunoștinței? Nu are pentru ce să fie recunoscătoare?

— Mama ei, zice William pe un ton atât de egal în inflexiuni, încât Gerald știe că e un răspuns regizat, știe că William evită deliberat să fie atras într-o ceartă. Mama ei nu se simte bine. A fost

nevoie ca Rose să ar ducă acolo.

— Din păcate pentru noi, zice Gerald. Cred că ea și Linda s-ar înțelege bine.

Câteva clipe, niciunul dintre ei nu mai spune nimic și amândoi rămân cu ochii la foc.

— Îmi e dor de felul în care sărbătoream Ziua Recunoștinței altădată, zice William. Împreună cu toți verii.

Gerald dă din cap. Lemnul trosnește și pârâie.

— Era sărbătoarea mea preferată când eram mic, spune. Îmi plăcea chiar mai mult decât Crăciunul. Mâncarea e mai bună. Și acum e bine totul, dar îmi plăcea dezordinea acelor zile. Mama care alerga peste tot și tata care se ascundea în birou.

Dezordine nu e tocmai cuvântul potrivit, dar nu știe cum altfel să explice ce simte. Un gol, un dor de ceva, fără să știe exact ce anume.

— Tu n-ai vrea să ne întoarcem, pur și simplu, în timp? întreabă William, aproape ghicind gândurile lui Gerald, parcă. În zilele acelea? Când totul era așa de simplu?

— Nu. Nu vreau. Sunt mult mai fericit acum, ca adult. Știu cine sunt, ce e important pentru mine.

Chiar acesta e adevărul. Poate că William și-a dat seama că trăiește o viață de care nu îi pasă, dar Gerald, nu. Viața lui abia dacă a început.

Linda vine din bucătărie cu un platou de biscuiți sărați și brânzeturi.

— Alte aperitive, zice veselă. Cred că mama voastră plănuiește

să aibă o grămadă de invitați.

— Așa face mereu, spune William îndreptându-se puțin de spate, să o privească din față. Obișnuiam să avem casa mult mai plină de oameni ca acum.

— Mi-a spus Gerald. Se pare că era distracție, nu glumă. Când eram mică, nu am sărbătorit prea des Ziua Recunoștinței. În general, eram doar eu și părinții. Cam ca într-o zi obișnuită, doar că aveam curcan și tarte.

— Îți amintești de Bea când a sărbătorit prima dată Ziua Recunoștinței? zice William, aplecat în față, privindu-l pe Gerald, care observă cât de beat e deja fratele lui. Cum nu știa nimic despre asta? Cum a trebuit să îi explicăm despre pelerini la masă? Și ce dezgustată a fost de tocana de cartofi-dulci?

Gerald nu își amintește nimic, dar dă din cap. Se întreabă ce scop au toate acestea. William se întoarce spre Linda.

— Gerald ți-a spus despre Bea, nu? spune și-i aruncă o privire fratelui său.

— Fata din Anglia care a stat la noi, îi explică acesta.

— Ah, da. Da, mi-a spus. Ce lucru minunat au făcut părinții voștri, să găzduiască așa pe cineva.

— Ce ți-a zis de ea? vrea să știe William, ca și cum Gerald nu e prezent.

Acesta se lasă pe spate în fotoliu. E mai bine să lase lucrurile să curgă în voie. Linda strânge din umeri.

— Mi s-a părut că v-ați completat minunat familia. Mama voastră mi-a povestit și ea. A zis că o vede pe Bea în Kathleen.

Gerald își reține un zâmbet. Ce isteț din partea Lindei să întoarcă conversația înapoi la William! Acesta e genul de lucru pe care el nu poate să îl facă spontan.

— Mă rog, zice William, tulburat. Nu prea cred, Kathleen nu seamănă deloc cu Bea.

— Oh, ba da, intervine Gerald. Expresia de pe fața ei când e furioasă? Felul în care își susține opinia?

William ridică din umeri și apoi se apleacă spre Linda.

— O să-ți spun totuși ceva. Gerald al nostru era chiar îndrăgostit de ea.

Linda râde și Gerald, într-un moment rar de furie absolută, vrea să-l izbească pe William de șemineul din cărămidă. În schimb, surprinde privirea Lindei și clatină din cap.

— Gata masa! strigă Jack și toți trei se îndreaptă spre sufragerie.

William îl trage pe Gerald lângă el și o lasă pe Linda să meargă înainte. Își pune brațul pe după umerii fratelui său.

— Aș vrea să fie și ea aici, zice. Tu, nu?

Gerald a obosit să se mai gândească la trecut. Scutură din umeri, să se dezbare de greutatea brațului lui William, și o ajunge din urmă pe Linda. Îi pune mâna pe talie, fata ridică ochii la el și zâmbește, iar el se apleacă să o sărute.

Millie

— Mami, zice Beatrix pe un ton care vrea să o atenționeze. Să nu începi!

— Ce? N-am zis nimic.

Se întâlnesc să ia cina devreme. Cu programul pe care îl are Beatrix și dat fiind că locuiește în capătul celălalt al orașului, e singurul fel în care Millie poate să o vadă. Nu le prea reușește întâlnirea. Beatrix e obosită și țâfnoasă, mereu cu ochii pe ceas. Millie îi pune întrebări peste întrebări. Prăpastia dintre ele continuă să li se pară mult prea mare.

Au totuși măcar atât. De mai bine de un an, de când Millie l-a părăsit pe George, abia dacă se mai văd. Beatrix are mereu câte o scuză, trebuie să facă mereu altceva. Millie își minte prietenele, le spune povești minuțioase despre cinele din fiecare săptămână și despre vacanțele petrecute împreună, mamă și fiică. Îi telefonează, telefonul sună și sună, Millie știe că Beatrix e acolo și refuză să îi răspundă, chiar dacă asta înseamnă că s-ar putea să rateze apelul unei prietene.

— Tot ce spun, zice Millie, îndreptând tacâmurile de pe masă, e că nu vreau ca tu să dai cu piciorul ocaziei. Uită-te la toate prietenele tale care sunt deja măritate, care au deja copii.

Millie ia o gură de vin și își tamponează buzele cu șervetul. Când e cu Beatrix, încearcă să o lase mai moale cu băutura. Doar un pahar de vin. Își pune picior peste picior și așază șervetul la loc în

poală, dar tot nu se uită încă în ochii fetei.

— Doar că Sam părea să fie dintre cei buni. Nu vreau să aștepți prea mult.

Ridică privirea și vede ceea ce anticipase: expresia rece și întunecată a lui Beatrix, chipul pe care nu lasă să se citească nimic. Fața ei frumoasă. Simte totuși că trebuie să spună ceva. Încearcă să fie mai directă, să spună ce gândește. Mă rog, întotdeauna a spus ce gândește. Dar vrea ca ele să aibă o relație mai deschisă.

E totuși așa de dificil, când e vorba de propriul copil. Să schimbi tiparele deja statornicite, să creezi un nou mod de a fi împreună. Se gândește la aleea deschisă din parcul ce se află în apropierea apartamentului ei, de pe care iarba dispare încet. A auzit că se cheamă cărare de contrabandă. Cel mai scurt drum ca să ajungi dintr-un loc în altul. De ce nu poate și ea să găsească o astfel de cale cu fiica ei? Se gândește la Louisa, fata Juliei, care are paisprezece ani, și la cât de bine se distrează împreună cu ea. Adoră să o scoată la cumpărături. Luna trecută, fata își petrecuse weekendul cu ea, pentru că Julia și Joe fuseseră plecați din oraș. Cum ajunseseră Millie și Beatrix așa: față în față, dar simțindu-se parcă din lumi diferite? Aproape niște străine. Cel puțin se întâlnesc iar. Asta o face însă să fie și mai disperată.

Se apleacă peste masă și o prinde pe Beatrix de mână.

— Scumpo! Am ratat atât de multe din copilăria ta. Vreau să petrecem mai mult timp împreună. Nu poți să mă includ și pe mine în viața ta?

— Doamne, mama, zice Beatrix, trăgându-și mâna să și-o treacă

prin păr. Pretinzi că e vorba de mine, dar, de fapt, despre tine e vorba. Așa cum se întâmplă atât de des.

Ia meniul să îl citească și după o clipă Millie face la fel. Mereu pare să spună ce nu trebuie, chiar și atunci când își dorește cel mai mult să spună lucrul corect. Amândouă studiază meniul exagerat de mult. Tăcerea devine insuportabilă.

Millie mai face o încercare.

— Povestește-mi, spune-mi cum îți mai merge la muncă.

— E bine, zice Beatrix, fără să ridice încă privirea. Am multe de făcut. Am semnat un acord, să ne mutăm într-o clădire nouă, unde să avem mai mult spațiu, să mai adăugăm o clasă. O să ne mutăm la vară.

— Ah, zice Millie, dând din cap. Minunat! Și o să-ți mai rămână timp să mergi în vacanță?

Vrea să meargă undeva amândouă, singure.

Beatrix ridică din umeri.

— Nu sunt sigură. Poate.

Ia o gură de apă. Millie nu știe exact de ce Beatrix e așa de supărată pe ea. Știe că fusese furioasă când îl părăsise pe George. Rămăsese cu el mai mult decât ar fi vrut, în speranța că poate va reuși să se convingă că omul e OK, că mariajul merita ca ea să mai aibă răbdare. George chiar a fost, chiar e un om cumsecade. Dar Millie voia să fie singură. Să fie independentă. Nu așa cum fusese după moartea lui Reg, când nu a avut de ales.

— În veci n-o mai fac, îi spusese, când Beatrix a venit să o ajute cu mutarea. Nu mă mai mărit niciodată. A treia oară, cu noroc.

Expresia de pe fața lui Beatrix însemna atât de multe lucruri - dezamăgire, furie, neîncredere -, dar nu a spus nimic.

Le-a venit comanda. Millie își plimbă mâncarea prin farfurie.

După o tăcere prea îndelungată, o întreabă:

— Mai ai vești despre familia Gregory?

Beatrix ridică ochii din farfurie.

— Rar, zice. Felicitări de Crăciun, mai ales.

— Aia de anul ăsta ce zice? Ce mai fac?

Urmează o pauză mică și pe urmă Beatrix răspunde, cu furculița în mână.

— Doamna Gregory e bine, cred. Gerald a revenit de câțiva ani pe Coasta de Est - lucrează la școală.

— Și William? spune Millie, cât poate mai degajat. El ce face?

Din ziua în care William plecase din casa lor, acum mulți ani, nu îi mai pomenise numele.

Beatrix se uită în jur, apoi din nou la Millie și la urmă întoarce iar capul.

— E însurat și are doi copii.

Privirile li se întâlnesc.

— Ce e, mami? De unde atâta interes subit pentru familia Gregory?

Millie își înfige unghiile în palmă.

— Am întrebat și eu. Știu cât sunt de importanți pentru tine.

Beatrix ridică din umeri.

— Au fost. Acum nu mai e chiar așa.

Se lasă iar tăcerea.

— Nancy nu s-a recăsătorit? După ce a murit Ethan?

Beatrix scutură din cap.

— Nu-mi imaginez cum să facă așa ceva, răspunde fata, aproape zâmbind. Nici în ruptul capului n-ar putea să o facă.

— Dar nu se simte singură?

Millie își dă seama că singurătatea fusese ceea ce declanșase atât de multe dintre deciziile ei.

— Nu e îngrozitor de singură?

— Nu știu. Îl are pe Gerald lângă ea, să-i țină companie. Și nici nepoții ei nu stau foarte departe.

Beatrix pune jos furculița și împinge farfuria laoparte. Nu mâncase aproape nimic.

— Știi, mami, doamna G. te aprecia foarte mult.

— Pe mine? se miră Millie, sincer surprinsă. Nici măcar nu mă știe.

— Dar știe despre tine. I-am povestit mereu despre tine. Cred că era chiar puțin geloasă pe tine. Pentru că ți-ai păstrat slujba, ai condus ambulanța, ai avut grijă de tati. Doamnei G. i-a părut foarte rău când tati a murit. O lună întreagă după aceea mi-a adus fursecuri la prânz. Venea drept la cantină cu fursecurile calde, direct din cuptor. Aproape toată rația săptămânală de zahăr se ducea pe prăjiturile acelea. Credeam că o să mor de rușine. Adică tuturor le plăceau grozav, dar, sincer, m-a făcut să mă simt ca un copil mic.

Millie nu știe ce să spună. De ani întregi nu mai vorbise Beatrix așa de mult despre familia Gregory.

— Ei, ce drăguț! Mă bucur că ți-a purtat de grijă atât de bine.

Millie știe că nici nu ar fi luat seama, dacă ar fi știut povestea încă de pe atunci. Ce ridicol să aduci fursecuri la cantină, și-ar fi zis, ce vrea să demonstreze femeia aceea? Acum însă poate să înțeleagă exact gestul: o manifestare sinceră de iubire. Femeia aceea o iubea pe Beatrix la fel ca ea. Acum pricepe asta, așa cum nu reușise mai înainte,

Beatrix se uită atent la ea.

— Ce-ar fi, zice Millie, năucită de idee, ce-ar fi ca tu și eu să plecăm în vara asta în America? Am putea să mergem la New York și pe urmă la Boston. Am putea să facem o vizită familiei Gregory. Am strâns bani să merg cu tine într-o excursie ca asta.

Așa cum îi era obiceiul, Beatrix ia o mină fără expresie și gâtul îi înțepenește.

— Nu.

Millie simte cum ușa aceea pe care reușise să o întredeschidă cât o geană acum i se trântea iar în nas.

— Adică, continuă Beatrix, ceva mai domol, putem să mergem la New York. Mama, știu că tu n-ai fost niciodată. Dar nu vreau să merg la Boston. Ei nu mai sunt familia mea. Viața mea e aici.

Millie dă din cap. Cere nota de plată cu un semn cu mâna în aer, ca și cum ar scrie, și în suflet îi înflorește speranța.

Rose

Rose o sărută pe Kathleen pe obraz și îl ciufulește pe Jack în creștet, apoi se răsucește pe călcâie și iese din bucătăria mamei sale. Copiii o iau la fugă pe coridorul care duce în living. Rose bănuiește că sunt mai fericiți aici decât la ei acasă. Mama o însoțește până la ușă și iese pe verandă.

— Tu și William să ieșiți în oraș și la o cină minunată de Sf. Valentin.

— Așa o să facem, zice Rose și nu-i place deloc că își minte mama, dar nu are încotro. Să nu-i lași pe copii să se culce târziu. Și te rog să-i duci la timp la școală.

Mama dă din cap.

În drum spre casă, Rose trece pe lângă câteva restaurante și în final se hotărăște să îi spună mamei că au fost să ia cina la Chowder House. Vede prin fereastră că fețele de masă au fost schimbate din roșii în albe și pe fiecare masă se află câte un trandafir roșu. Acum are suficiente detalii pentru ca povestea să fie credibilă. Peștele e întotdeauna bun la ei și o să spună că au sărit peste desert, au băut doar cafea sau poate că au împărțit amândoi un mousse de ciocolată.

Ajunsă înapoi acasă, își scoate ghetele și își pune papucii. De dimineață, înainte ca William să plece, îi spusese că aranjase să lase copiii la mama ei peste noapte. William încuviințase din cap, dar nu răspunsese nimic. Rose nu avea nicio idee dacă soțul ei o să

vină acasă de la serviciu sau, pur și simplu, o să dispară. Nu știe unde se duce el în astfel de seri. Când se întoarce și se prăbușește pe pat - adeseori noaptea, târziu, uneori atât de târziu, încât nici nu mai e așa de întuneric -, miroase de obicei a whisky și țigări.

Rose și-ar dori să îl poată urî. Atunci totul ar fi mult mai ușor. E total îndreptățită. William nu face aproape nimic în casă. De ani întregi nu a primit nicio majorare semnificativă de salariu. Nu se ține de cuvânt. Rar li se mai întâmplă să stea de vorbă și despre altceva în afară de copii. Aceștia îl adoră și e un tată minunat, când e prezent, când nu dezamăgește. Îi e dor de zilele când se uita la ea așa cum se uită acum la copii. Odată, fuseseră îndrăgostiți.

În serile de sâmbătă, Rose încearcă să se distreze, la început a fost fiorul să se îmbrace elegant, să flirteze cu cineva la bar. Să simtă mâna unui necunoscut mângâind-o pe spate. Ținând-o strâns în timp ce dansau. Dar nu a făcut nimic mai mult decât să se sărute. Nu ar fi corect. Și de la o vreme încoace rămâne acasă, după ce William pleacă. Încearcă câte o rețetă nouă. Face baie și stă îndelung în cadă, citind din reviste. Își pune o cămașă de noapte din dantelă. Și îl așteaptă să vină acasă. William se dezbracă în lumina dinaintea zorilor, ea îl privește și simte cum aproape că se îndrăgostește iar de el, chiar în timp ce își spune că nu ar trebui. Uneori e atât de beat, că adoarme deasupra ei și Rose îl împinge să îl rostogolească lângă ea, apoi se suie ea deasupra, își reazemă capul de pieptul lui, cu picioarele întinse peste picioarele lui, și ascultă cum inima lui își domolește bătăile. A doua zi dimineață, când își face apariția, posomorât și bâjbâind după

cafea, se poartă ca și cum nimic mi s-a întâmplat. Rose se întreabă dacă are măcar idee că au făcut sex. Bineînțeles că nu așa crede că ar trebui să fie o căsătorie și se gândește la cum or fi celelalte pe care le știe. Oare e normal cum sunt ea și William?

Se gândise uneori să îl părăsească. Dar văzuse ce înseamnă asta. Prietena ei Mary divorțase anul trecut. Rose ar trebui și ea să se mute înapoi în casa părintească. Tatăl ei ar fi furios. Mamei i-ar fi rușine. Chiar și fratele ei, Chris, ar fi dezamăgit de ea.

A citit în reviste că divorțul nu e benefic pentru copii. Și poate cel mai rău dintre toate e că nu reușește să nu-l mai iubească pe William, deși bănuiește că el a încetat de mult să o mai iubească.

În seara asta însă, totul are legătură cu Jackie. La CBS se transmite turul Casei Albe, prezentat de ea. Rose voise să scoată copiii din casă, să se poată concentra, să poată auzi fiecare vorbă pe care o rostește Jackie, astfel încât să poată asimila tot ceea ce făcuse aceea. Să poată sta aproape de televizor, să vadă tot. De foarte mult timp nu o mai entuziasmase ceva într-atât. Încălzește tocana rămasă de aseară, își toarnă un pahar de vin roșu și apoi se instalează în fotoliul ei, să se uite la Walter Cronkite, cu genunchii strânși la piept și o pătură înfășurată în poală.

La șapte și cincisprezece minute aude un zgomot pe veranda din față și se întoarce să se uite la ușa care se deschide cu o pală rece de vânt și în prag apare William, cu gulerul ridicat, să-l ferească de vânt, și pălăria trasă pe frunte. Îi face cu mâna din fotoliu, dar se întoarce repede la emisiunea TV, enervată. E casa lui, adevărat, dar chiar și așa. Doar știa că ea vrea să urmărească programul ăsta. Nu

putea să o lase singură?

— 'Seara, zice el și scoate de la spate un buchet de trandafiri galbeni, preferații ei.

Cât de mult o fermecase talentul lui de a ști mereu să facă exact ce trebuie, cum să o convingă întotdeauna să îl ierte. Doar că acum nu mai ține la fel de bine.

— Vai, William, nu trebuia, zice și își dorește sincer ca soțul ei să nu i-l fi adus.

Trebuie să găsească o glastră, să pună în apă florile, care miros dumnezeiește; și ar trebui să îi pregătească cina, dar dacă pierde începutul emisiunii?

— Lasă-mă pe mine, zice William, ia florile și îi zâmbește.

Afurisitul acela de zâmbet.

— Ai mâncat? îi strigă, când aude apa curgând în bucătărie. Pot să-ți încălzesc ceva de ieri.

— Nu e nevoie. Am mâncat ceva în grabă, după serviciu.

Aduce florile înapoi, împreună cu un pahar cu vin, și le așază pe măsuță, între canapea și fotoliul ei. Se așază și el pe canapea, își desface cravata și își scoate pantofii, își sprijină picioarele de măsuță. Emisiunea lui Cronkite se termină și Rose se ridică.

— Să nu țipi la mine, dar să știi că o să mă așez pe jos. Ca să pot vedea și auzi totul cât se poate de clar.

William înclină din cap și Rose se îmbujorează. Se simte aiurea. De ce a trebuit să vină acasă în seara asta? Tocmai în seara asta. Se așază cu spatele la el, exact în locul unde stau Kathleen și Jack atunci când se uită la *Mister Ed*.

— Știu că râzi de mine, spune ea fără să se întoarcă, cu spatele drept.

— Nu, nu râd.

În următoarea oră, singurul sunet din cameră e vocea blândă a lui Jackie care răspunde întrebărilor puse de Charles Collingwood. Arată minunat, bineînțeles. și știe atât de multe despre Casa Albă și istoria tuturor obiectelor. La final vorbește și președintele câteva minute, axându-se pe eforturile pe care le face Jackie ca să prezinte într-o manieră interesantă, vie și realistă viețile bărbaților care au locuit la Casa Albă. Păi, își spune Rose, și pe ale femeilor. Pe ale copiilor. Casa Albă nu e legată doar de președinți. Apoi președintele spune că, dacă cei mici vor privi Casa Albă ca pe o istorie vie, poate că vor vrea și ei să vină să locuiască acolo. Chiar și fetele, spune râzând.

Mai apoi Rose închide televizorul și își termină paharul cu vin, tot cu spatele la William. Nu și-au spus niciun cuvânt pe timpul emisiunii.

— Cum ți s-a părut? o întreabă și îl aude cum îi trosnesc genunchii când își întinde picioarele.

— Nu-mi place treaba asta, spune ea încruntându-se. Nu-mi place cât de disprețuitor este față de fete.

Se întoarce și îl privește.

— De ce Kathleen n-ar avea voie să creadă că într-o zi poate să devină președinte? O spune ca și cum n-ar exista decât o singură modalitate ca ea să ajungă acolo: ca primă doamnă.

— Ți-am spus, zice William. Întotdeauna a fost cam nesimțit.

— William! Vorbești de președinte.

Se ridică și ia de jos sticla goală de vin.

— Trecutul e un prolog, zice William, închizând ochii și repetând ceva ce spusese președintele.

— Ce e asta? îmi pare cunoscut, spune și se uită încruntată la el.

— Shakespeare, zice și Rose știe că nu greșește. *Furtuna.* Doi bărbați se hotărăsc să comită o crimă și înainte unul dintre ei spune asta. Cu alte cuvinte, ceea ce a dus la acel moment este ceea ce le croiește destinul.

Rose dă din cap. Ăsta e liberul-arbitru, chestia cu predestinarea, de la biserică. De fapt, nu a înțeles niciodată chiar tot. Copiilor le spune: să fiți buni și totul se va rezolva. Dar se întreabă: oare ea e pedepsită pentru alegerile pe care le-a făcut în trecut? Ce crede Dumnezeu despre ea și soțul ei?

William se lasă pe spate și cască.

— Urc și eu într-o clipă, zice, în vreme ce ea strânge paharele goale de vin.

Știe că, atunci când se va trezi, de dimineață, o să-l găsească întins pe canapea, dormind profund.

Se duce în bucătărie.

— Mersi pentru flori, îi strigă de acolo.

Era o vreme, la începuturi, când îi aducea flori acasă în fiecare vineri seară și parfumul lor umplea casa mică. Are pe undeva reviste pline cu flori presate. Bănuiește că petalele s-au făcut pulbere.

Beatrix

Beatrix așteaptă în barul de lângă apartamentul ei, cu un cocktail Vodka Tonic în mână. Îl vede pe Robert la ușă și îi face semn. Bărbatul se apropie croindu-și loc prin mulțime și o sărută pe obraz.

— ’Seara, zice și își scoate pălăria, pe care o pune pe tejghea, apoi soarbe îndelung din băutura pe care i-o comandase.

Oftează, pune paharul înapoi pe tejghea și îl zâmbește.

— Nimic nu se compară cu prima dușcă, zice.

La sfârșitul săptămânii, e mereu obosit; se ocupă cu vânzarea de publicitate pentru postul ITV. Beatrix nu prea pricepe exact despre ce e vorba, dar știe că e foarte bun la ce face. Pare să participe la o grămadă de întâlniri și de mese de afaceri.

Și ea e extenuată. Nu vrea decât să se mute odată în noua clădire. Schițe de arhitectură, planuri de rețele electrice, canalizare. Antreprenori și funcționari ai primăriei. Toate sunt importante, știe asta, dar o plictisesc, îi e dor să se gândească la copii.

— Am primit o scrisoare de la doamna Chisholm, îi spune. Plănuiesc să vină în iulie. O să fie aici timp de trei zile, fix când ești tu la New York, așa că sincronizarea e perfectă.

Robert fusese și el trimis în America pe durata războiului. Locuise în afara orașului New York, cu familia Chisholm, timp de un an, iar apoi fusese trimis la un internat din New Hampshire.

— Te-au trimis de la ei? îl întrebase la prima întâlnire. Nu mi se

pare că era necesar.

Robert ridicase din umeri.

— A fost bine, mi-a plăcut la școală. Oricum nu prea îi vedeam. Guvernante și tot restul. Casa, superbă însă. Iar la școală a fost distractiv să fiu cu băieți, zi și noapte.

Le făcuse lipeala o prietenă comună, încântată să facă pe pețitoarea.

— Vai, Trixie, e perfect pentru tine, spusese aceas**ta.** Serios! Aveți atât de multe în comun.

În general, Beatrix evita întâlnirile cu alte persoane care în copilărie, în timpul războiului, fuseseră trimise de acasă. Adeseori experiențele erau foarte diferite și prea rar voia să își amintească de trecut. La început crezuse că toți trăiseră la fel ca ea. Experiența lui Robert fusese însă mai apropiată de ce trăiseră majoritatea. Robert era mai mare. Pentru el, fusese ceva care i se întâmplase, ceva necesar, câțiva ani în care viața lui a decurs altfel decât plănuise. Asta fusese. O abatere. Nu era totuși prea dornic să vorbească despre asta și pe ea nu o deranja. Era totuși nerăbdător ca în vara asta să le arate fostelor gazde Londra, să îi ducă la restaurantele lui preferate.

Îl place pe Robert. Sunt de aproape un an împreună și se distrează cu el. Ies în oraș să bea, să ia masa, să danseze. Joacă des tenis - nu mai pusese mâna pe o rachetă de când se întorsese din America - și datorită lui a început iar să urmărească meciuri de baseball. A încercat chiar să învețe regulile de crichet. Se simte relaxată și în siguranță cu el și nu o presează niciodată în legătură

cu viitorul. Nu ca Sam, despre care aflase că deja s-a însurat și așteaptă un copil. Robert pare să trăiască clipa și asta e reconfortant. Îi vine totuși greu să-și imagineze că va rămâne cu el pentru totdeauna. Se întreabă dacă nu cumva e nerealistă, dacă nu cumva caută ceva ce nu e de găsit, dacă nu cumva strădaniile de a nu fi ca mama ei nu o vor face să rămână singură. Prietenele îi spun că e prea pretențioasă. Nici măcar nu știe exact ce anume caută. Știe doar când ceva nu e cum trebuie.

— Ceaiul, la Harrods, ce zici? Tuturor americanilor le place asta.

Beatrix aprobă din cap.

— Poate un spectacol? sugerează. Ceva la Aldwych?

— Da, da. Sigur. Fix pe gustul lor.

Face o pauză.

— Mă tot gândesc la cum erau. Nu e caraghios? Încremeniți în timp. Ca și cum n-au îmbătrânit. Dar sigur că au făcut-o. Probabil că au cel puțin șaptezeci de ani. Poate chiar mai mult.

Beatrix se gândește la doamna G. Gerald îi scrisese, din senin, să îi spună că mama lui căzuse pe scările din spate. Zăcuse cinci ore pe podeaua din bucătărie, fără să fie în stare să ajungă la telefon. *Și a stat așa,* scria Gerald, *întinsă pe spate, citind dintr-un roman de-ale ei de dragoste. E un miracol că nu și-a rupt decât o gleznă. Și un noroc chior că am trecut pe la ea în după-amiaza aceea.*

Beatrix nu știuse ce să-i răspundă. Nu se gândise cu adevărat la faptul că el era acolo, că avea grijă de mama lui și ea și-ar fi dorit să nu o facă. O parte din ea ar fi vrut să îi spună să fugă, să se însoare cu profesoara aceea cu care avea o relație, să plece dracului

de acolo. Dar știa că Gerald nu ar face niciodată asta. Și-o imagina pe doamna G. plângând pe cartea ei, spunându-i lui Gerald că nu e nimic, doar alunecase puțin. Prostuța de mine, ar fi zis. Prostuța, prostuța de mine.

— S-au schimbat, zice Beatrix acum, a trecut atât de mult de atunci, serios. Suntem deja la jumătate anului 1962. Au trecut douăzeci de ani de când am fost noi acolo.

E adevărat: amintirile din timpul petrecut în America au devenit ușor neclare.

— M-am gândit la călătoria ta, zice Robert, și anul ăsta echipa Yankees joacă formidabil. N-ai vrea să mergi la un meci, cât ești acolo, Trixie? O lași pe mama ta și te duci în Bronx. Ai putea să-l vezi pe Mickey Mantle! Ai putea să prinzi o minge care zboară în tribune!

— Bună idee, zice Beatrix, zâmbind.

— Așa te vreau.

I-ar plăcea să meargă la un meci de baseball. Nici măcar nu luase în calcul o astfel de posibilitate.

William

William stă lângă chiuveta din bucătărie și își termină de băut cafeaua, așteptându-i pe copii să se îmbrace. Rose golește congelatorul, să îl dezghețe, și îngrămădește pe blat tot ce era în el, în timp ce gheața care se topește picură pe covor. El merge cu copiii la Gloucester, să mănânce ceva și să-și petreacă ziua la malul mării. Se apleacă să zărească o geană de cer, abia vizibil pe deasupra casei vecinilor, care e la numai doi metri și jumătate distanță. E august, ziua pare să fie frumoasă, cu un cer albastru, strălucitor.

— Să n-o lași pe Kathleen să mănânce înghețată, zice Rose și aruncă la gunoi câteva cutii pe jumătate goale. Mă jur că s-a îngrășat patru kilograme în vara asta.

William ridică din umeri, fără să se întoarcă spre ea, dar nu spune nimic.

Kathleen coboară în fugă scările, în cămașă de noapte, și îi cuprinde abdomenul cu brațele, în timp ce el se întoarce să o îmbrățișeze. Abia dacă a văzut-o toată săptămâna. Copila are un chip frumos: un milion de pistrui în jurul ochilor albaștri, extraordinari, gura cu buze pline, care reflectă fiecare stare a fetei.

— Mai mergem la Gloucester, tati?

Îi face semn cu capul că da și simte o gheară în piept, pentru că fetița știe deja destul încât să întrebe, nu să afirme o certitudine. Tatăl ei e maestrul schimbărilor în ultimul moment. Jack nu a învățat încă, dar o va face curând.

— Mergem, gărgăriță. Hai să luăm micul-dejun, ne îmbrăcăm și pornim la drum.

— Să-ți pui o rochie cu mânecă lungă, zice Rose, tot cu capul în congelator. Nu vreau să te ardă soarele.

— Vii și tu cu noi, mami?

Rose clatină din cap.

— Știi părerea mea despre homar, zice. Duhoarea aia oribilă.

Kathleen zâmbește. Se învârte, dansând pe vârfuri în jurul mesei de bucătărie, și cămașa de noapte i se roiește pe lângă glezne.

— *Aud glasul Homarului; mă ia în răspăr*[26], zice fetița, recitând replica preferată din *Alice în țara minunilor.*

William o ia de mână și ea se răsucește pe sub brațul lui . În timp ce el spune:

— *Prea m-ai fiert stacojiu! Pune-mi zahăr în păr*[27].

Kathleen își lipește călcâiele împreună, cu tălpile goale și degetele îndreptate în afară, iar ochii îi zâmbesc.

— *Precum rața cu genele, așa el cu sprâncenele. Își strânge cordonul, își încheie plastronul.*[28]

William flutură brațele și spune în șoaptă:

— *Când nisipul uscat îi, e voios și senin, cu dispreț îl tratează pe domnul Rechin.*[29]

Kathleen se ghemuiește și se oprește încet, iar vocea îi devine tot mai șoptită, în timp ce spune:

— *Dar, când urcă mareea și rechinii-s pe-aproape, glasu-i sfios tremură și i se bat pleoapele!*[30]

Cade peste el și William o ia în brațe.

Rose clatină din cap.

— Voi doi ar trebui să dați o reprezentație pe scenă. William, cred că ți-ai ratat vocația.

William știe că lui Rose nu îi place deloc atunci când se prostește cu copiii. Îi agiți prea mult, spune mereu. Și ce e rău în asta, ar vrea să-i răspundă, dar nu o face niciodată. E mai bine decât un tată care să se baricadeze în birou.

— Du-te, îi spune lui Kathleen și îi dă blând o palmă peste fund. Du-te și îmbracă-te.

Mai târziu vizitează magazinele de pe Main Street și portul și îi fac o vizită bătrânului pescar turnat în bronz.

— Îmi place mult statuia asta, zice Kathleen. De câte ori mă gândesc la un pescar, asta îmi vine în minte.

— „Aceia ce marea o înfruntă în bărci”, citește Jack de pe plăcuță.

— Mi se pare înfricoșător cum sună cuvintele astea, spune Kathleen.

— Așa e, recunoaște William. E o meserie periculoasă. Mulți bărbați și-au pierdut viața.

În restaurant, Jack stă lângă acvariu, cu nasul lipit de sticlă, și privește homarii mișcându-se prin apa mâloasă. William se întreabă dacă băiatul înțelege că homarii sunt la un pas de moarte, ținuți într-o celulă înainte de a fi scufundați în apă clocotită. Își aprinde o țigară și suflă fumul în rotocoale moi, cenușii, le privește cum se destramă pe măsură ce urcă.

— Tati, strigă Jack. Uită-te la ăsta! Nu are un clește din față!

William înclină din cap, din partea opusă a restaurantului. Stă împreună cu Kathleen într-un separeu din lemn care dă spre docuri. Restaurantul e gol, e perioada aceea de acalmie dintre prânz și cină, și toate ferestrele sunt deschise, să lase aerul să intre.

Kathleen e ocupată să clădească o casă din pachețele de zahăr. Îl uluiește câtă răbdare poate să aibă. Casa ușoară și fragilă se dărâmase de nenumărate ori, de mâna ei sau de o pală iute de vânt dinspre mare, și ea o adună la loc și o ia de la capăt.

— Povestește-mi despre casa din Maine, zice fata. Câte dormitoare erau la etaj? Vreau să o fac pe asta să semene.

— Douăzeci și cinci, spune William și Kathleen zâmbește, dar nu ridică ochii de la ce face.

— Tati, serios! Câte?

— Patru. Patru dormitoare la etaj.

Li se aduce mâncarea și Jack vine în fugă. Își pun toți trei bavetele de plastic alb și se apleacă deasupra hoinarilor, care acum au o superbă culoare roșu aprins. Ne pun pe treabă și sparg carcasele cu cleștii din argint, William îl ajută pe Jack și Kathleen chirăie de încântare când sucul homarului țâșnește și ajunge pe toată fața tatălui ei.

— Tati, în Maine aveați homari? vrea să știe Jack.

— Cum să nu?! Cei de acolo erau chiar mai buni. Uneori îi cumpăram din oraș și pe urmă ne întorceam pe insulă cu barca cu vâsle. Odată, un homar care nu fusese bine legat a ieșit afară din pungă. Buni a fost cât pe ce să facă o criză.

— Și a fost nevoie să îl ia cineva? întreabă Kathleen, încrețind

din nas.

William dă din cap. Își amintește de parcă a fost ieri: Bea întinsese mâna, îl apucase de la mijloc și îl ridicase în aer, cu cleștii agitându-se nestăpânit.

— Îmi e milă de ei. Simt probabil că sunt aproape de apă. Nu vor decât să fie înapoi în mare.

— Probabil că tu ai fost, zice fetița. Unchiul Gerald n-ar pune mâna pe un homar viu.

— Eu am fost. Am ținut bine homarul tot drumul până pe insulă.

Își șterge fața cu șervetul, degetele îi miros a homar și tot ce vede e imaginea lui Bea în barcă.

Nancy

Gerald vine la cină astă-seară și Nancy și-a petrecut o parte din dimineață scoțând toate cutiile din micul dulap aflat în camera ei, locul unde a ascuns toate bijuteriile de familie. Nu s-a mai uitat prin cutiile astea de ani. Le împărțiseră după moartea mamei și lui Nancy nu îi păsase prea mult ce primește, bucuroasă să le lase pe celelalte surori să-și aleagă.

— Voi, toate, duceți un stil de viață în care aveți nevoie de astfel de lucruri, le spusese. Mie nu-mi folosesc atunci când lucrez în grădină.

Când William se logodise, îi spusese că nu vrea să se uite printre acele bijuterii. Rose voia un inel nou, așa că s-a dus la magazinul Long, pe Summer Street, și i-a cumpărat un diamant scump. Lui Nancy i s-a părut mereu cam țipător. Ea preferă pietrele prețioase - safirele, smaraldele, rubinele -, în locul diamantelor.

Se întreabă ce se va întâmpla cu toate aceste bijuterii. Lanțuri de aur, cercei candelabru, lungi, chiar și o tiară de diamante. Își amintește o poveste legată de cercei: când mama ei era mică, le-a luat foc casa și o slujnică a aruncat cea mai mare parte a bijuteriilor pe fereastră. Casa a fost distrusă. A doua zi, servitorii au stat tot timpul în genunchi, puricând prin iarba pârlită, să găsească bijuteriile, mai ales cerceii aceia. Au fost unul dintre puținele lucruri recuperate.

În sfârșit, găsește inelul cu smarald, ascuns într-o cutiuță

căptușită cu catifea. Încearcă să și-l pună pe inelarul drept, dar e prea mic, așa că îl pune, în schimb, pe degetul mic și ridică mâna, să îl admire. Un oval superb, înconjurat de diamante mici. Deși destul de mare pentru a fi observată, piatra nu e ostentativă. Inelul lui Nancy e cu safir. Ethan luase inelul bunicii lui și îl dăduse la refăcut. Îl are de atâta timp, că nu-și imaginează cum ar fi mâna ei fără inel. Nici nu mai poate să și-l scoată. Degetul aproape a crescut în jurul lui. Ciudat lucru mai e și inelul de logodnă, verigheta! O modalitate de a anunța public cine ești. Ethan purtase întotdeauna o verighetă, una la fel cu a ei. Nancy era mândră de asta. Foarte mulți dintre soții prietenelor și surorilor ei nu au purtat niciodată verighetă.

La masă scoate din buzunarul șorțului cutia cu inelul și o pune pe masă, apoi o împinge cu arătătorul spre Gerald.

— M-am gândit că poate îl vrei.

Gerald se uită la cutie, dar nu o deschide, nici măcar ar întinde să o ia.

— Mama, zice și Nancy cunoaște tonul acela.

Și el, și William îl folosesc. Nu crezuse că o să se sature vreodată să audă cuvântul acela, dar e enervant rău când e rostit astfel.

— Nu avem de gând, zice Gerald, apoi se oprește și coboară privirea în farfurie.

Pe urmă se uită drept la ea. Cât de drag îi e chipul lui. Cu cât îmbătrânește, cu atât seamănă mai tare cu Ethan. A început să poarte chiar și unele dintre papioanele lui. Nancy se teme că într-o zi o să o ia gura pe dinainte și o să-i greșească numele.

— E minunată, mama, zice Gerald într-un târziu. Și o iubesc, sincer. Cred că și ea mă iubește. Dar încă nu sunt pregătit pentru asta. Nici ea nu știu dacă e.

Nancy se forțează să-și păstreze calmul, să nu capete o voce plângăcioasă.

— Dar, Gerald, ai treizeci și unu de ani. Trebuie să mergi mai departe. Nu vrei să ai o familie?

— Ba da, răspunde el, lasă jos furculița și se șterge la gură cu șervetul. Ba da, dar nu încă.

Mai ia o bucată din pui. Nancy oftează. Totul era așa de ușor când erau mici. Aceea a fost perioada în care i-a plăcut cel mai mult să fie mamă: când făcea să fie totul bine. Cineva se rănește și faci fursecuri cu ciocolată și totul e în ordine pe lume. Cât de mult se schimbă lucrurile când copiii cresc!

— Vreau doar să nu ratezi ocazia.

— Mama, spune Gerald, iar cu același ton. Te rog, încetează! Dacă o să mă hotărăsc și o să vreau s-o cer în căsătorie, o să te anunț, bine?

Nancy deschide gura, dar Gerald se apleacă peste masă și îi pune un deget pe buze.

— Gata. Uite ce-ți propun. Ce părere ai dacă iau inelul și îl păstrez? Când vine momentul, o să-l am și o să fin pregătit. Ce zici?

Ei bine, nu era ceea ce își dorea, dar va trebui să se mulțumească și cu atât. Înclină din cap.

— Nu vrei totuși să-l vezi? Să te asiguri că îți place?

Gerald deschide capacul cutiuței.

— Sigur, e frumos, cred.

Închide capacul cu un pocnet și pune capăt discuției. Rămân apoi tăcuți la masă, câteva momente, și termină de mâncat. Afară, vântul suflă cu putere și unul dintre obloane se lovește de zidul casei, iar și iar.

— Trebuie să-l repar, zice Gerald. Și în weekendul ăsta trebuie să curăț toate jgheaburile. Nu mai durează mult și o să cadă prima ninsoare.

Nancy îi zâmbește și îl mângâie pe mână. Cum de a lăsat ca relația dintre ei să ajungă astfel? Gerald nu ar trebui să aibă grijă de ea. Trebuie să angajeze un meșter. Trebuie să-l lase pe Gerald să-și trăiască viața.

— Sunt foarte norocoasă. Ce m-aș face fără tine?

Beatrix

Pentru Crăciunul din 1945, primul Crăciun după întoarcerea acasă, Beatrix cumpărase daruri pentru toți cei patru Gregory și expediase cutia în America la începutul lui decembrie, crezând că avea destul timp să ajungă. Mai apoi, doamna G. îi scrisese că pachetul ajunsese undeva pe la jumătatea lunii februarie și arăta ca și cum călătorise în jurul lumii. Jumătate din daruri dispăruseră, cutia fusese deschisă și resigilată de mai multe ori. Pentru următorul Crăciun, Beatrix se gândise să le trimită iar daruri, cumpărase chiar câteva lucruri, dar sfârșise prin a le trimite doar o felicitare.

Anul acesta, după șaptesprezece ani, îi trece și pe ei pe lista de cumpărături de Crăciun. Acum primește vești de la Gerald la fiecare câteva luni. Ultima oară îi scrisese că pe doamna G. o supără în continuare glezna, după ce căzuse, așa că ia dintr-un magazin de antichități un baston frumos pictat, cu flori. Pentru Gerald, un miniset de șah, pentru biroul lui de la școală. Înființase un club de șah și voia ca băieții să se simtă liberi să vină ori de câte ori vor în zona aceea din afara biroului, să joace șah.

Cadoul pentru William e cel pe care își dorise cel mul mult să îl trimită și, cu toate acestea, nu reușește să-i scrie câteva rânduri. În iulie, când fusese la New York cu mama ei, merseseră la un meci de baseball, primul meci dublu. Pusese agentul de turism să caute programul meciurilor, cu luni în avans, când Robert îi sugerase

asta, fără să fie sigură că vrea cu adevărat să meargă la un meci al echipei Yankees, însă apoi, când aflase că Red Sox urma să fie în oraș la sfârșitul lunii iulie și că meciul avea să se joace în timpul zilei, își planificase călătoria în jurul acelui eveniment. Ba o convinsese chiar și pe mama ei să vină. Fusese o zi superbă de iulie și, când au ajuns acolo, când au ieșit din culoarul întunecos, iar lumina și zgomotul stadionului au izbucnit în jur, cu cerul albastru și senin deasupra, până și mama rămăsese mută.

Călătoria nu fusese una ușoară. Cu toate eforturile făcute, mamei nu i-a plăcut New Yorkul. I s-a părut murdar și zgomotos, cu oameni aroganți și greu de înțeles. Aproape îi plăcea, odată ce intrau undeva - un muzeu, un teatru, la hotel -, dar să umble prin oraș și să se afle în aer liber fusese groaznic. În schimb, Beatrix ar fi vrut să stea numai în aer liber, să hoinărească încolo și încoace. Nu voia să fie în metrou sau într-un taxi ori autobuz. Ar fi vrut să se plimbe pe jos până devenea una cu orașul, până ce ar fi lăsat-o, pur și simplu, picioarele.

Pe stadion și-au găsit locurile în gradenul de sus și s-au așezat.

— Hotdog? a întrebat-o Beatrix și mama și-a schimonosit fața.

— Scârbos, a răspuns ea.

Pe urmă a mâncat totuși jumătate din al lui Beatrix.

— Nu e rău, a zis înciudată.

Spre consternarea publicului, Red Sox a învins echipa Yankees, dar Beatrix a ovaționat în barbă de fiecare dată când se lovea câte o minge, se atingea o bară și se marca. Au ajuns să îl vadă pe Mantle marcând, ceea ce era cu adevărat ceva special, și lui Beatrix

i-a plăcut noua vedetă a echipei Sox, care jucase în extrema stângă. Uitase sentimentul participării din tribune, în timp ce meciul se desfășoară jos și norii trec pe deasupra, soarele marchează trecerea timpului, iar norii schimbă umbra în soare și iar în umbră. Mirosul de bere și muștar. Mulțimea.

— Cum ți s-a părut? a întrebat-o pe mama ei în metrou, în timp ce se întorceau în centru.

Se simțise mai relaxată decât în luni bune.

— Ei, n-a fost așa de lung cum crezusem.

Mai târziu, s-a oprit fără mama într-un magazin cu suveniruri din centru și a văzut o păpușă Mantle, care își bălăbănea capul când o atingeai. Beatrix a râs în hohote, nu s-a putut abține să nu o facă să se bâțâie. A cumpătul două, una pentru ea și una pentru William. Un fel de glumă. Știa că el o să urască tot ce are legătură cu Yankees. Dar mai știa și că o să-i placă. Că probabil îi place să-l urmărească în secret pe Mantle jucând. Îi plăcuse mult Bobby Doerr. Avea camera tapetată cu poze de-ale lui , rupte din ziare și reviste. Asculta meciul transmis la radio cu o bâtă în mână și, când Doerr era în mijlocul acțiunii, lovea și el fix în același moment, imitându-i poziția, pe care o știa din fotografii și de la meciuri, sucindu-și piciorul exact la fel.

— William Gregory, răcnea la el doamna G., când îl vedea. De câte ori trebuie să-ți spun? Fără bâte în casă.

Cum ar fi putut însă să îi spună că fusese în America și nu venise la Boston? Stătuseră în spațiul mare, deschis, din Grand Central Terminal, cu ceasul imens aninat deasupra ghișeului de bilete, și

Beatrix auzise anunțându-se trenul de Boston.

— Big Ben, comentase mama. Americanii ăștia nu sunt și ei în stare să creeze ceva original?

Beatrix o ignorase. O parte din ea ar fi vrut să fugă de lângă maică-sa, să se urce în tren, să privească linia schimbătoare a coastei, în timp ce se îndrepta spre nord, să ajungă la gara South Station și să apară intempestiv în bucătărie, exact la vreme pentru cină. Exact așa cum voise să facă acum atâția ani în urmă.

— Hai să mergem, mama! În seara asta avem bilete la teatru și vreau să mă schimb înainte.

Dragă William, scrisese până la urmă. *Nu am rezistat. E o minune, nu-i așa?! Mantle, vreau să spun. Mi-am cumpărat și eu unul. Mi-a plăcut ideea: cei doi Mantle cu capul legănându-se de fiecare parte a Atlanticului, dând din cap unul la celălalt peste Baltă. (îți amintești?) Ei bine, da, am fost acolo. Am fost la New York. Să nu te superi pe mine. Și tu ai făcut aproape la fel. Îmi e dor de tine, dragul meu. Vă iubesc pe tine și familia ta și vă doresc un Crăciun foarte, foarte fericit. Bea.*

Ambalează darurile cu grijă și le leagă pe fiecare cu o panglică, apoi le înconjoară pe rând cu pagini mototolite de hârtie de ziar. Nu are o adresă pentru William. Așa că pune într-o cutie mare toate cadourile, pe adresa doamnei G., și o duce la poștă.

— America, zice funcționarul, trecând cu degetul peste adresă. Aveți familia acolo?

— Nu, dă să spună, dar apoi se răzgândește. Da, răspunde. Da, așa e.

Gerald

Gerald trece pe acasă într-o duminică dimineață, pe ninsoare, să dea zăpada de pe aleea din față, ca mama să poată merge la biserică. Totul în jur e frumos și tăcut. Asta este ceea ce îi lipsise în California: neclintirea unei astfel de dimineți, sentimentul că aparține locului. Ridică ziarul de pe jos și îl aduce în casă, după ce și-a lăsat ghetele ude pe covorașul de la intrare și și-a pus vechii papuci, rămași și acum lângă ușa din spate. Pregătește o cană cu cafea și separă secțiunile ziarului. Ordinea în care le citește nu s-a schimbat de când era la liceu.

Ce agitație e în lume! Linda e pasionată de drepturile civile. Vara trecută, în timpul vacanței, se dusese acasă, în Baltimore, și își trecuse zilele lucrând cu unii dintre politicienii locali, în mijlocul comunității. Îl întrebase și pe el dacă nu vrea să vină, dar Gerald îi spusese că nu poate. Trebuia să rămână în oraș, în cazul în care mama ar fi avut nevoie de el. Linda știa că nu e adevărat. Gerald bănuia că o dezamăgise, deși ea nu o spusese ca atare. Nu era vorba că lui nu-i pasă sau că nu crede că e important ce face Linda. Învățase atât de multe de la ea. Îi lărgise orizonturile. Dar una era să citească și să discute despre asta și altceva, să fie fizic acolo, pe străzi.

Apoi, la nici o lună de la începutul verii, i se făcuse dor de ea mai mult decât crezuse că se va întâmpla. Activitatea părea dificilă și, cu toate acestea, scrisorile ei erau pline de o exuberanță care îl

entuziasmase. Era pasiune. A vrut să fie cu ea. Așa că și-a eliberat programul și a luat trenul spre sud. La gara din Baltimore, cu buzele Lindei lipite de ale lui și brațele încolăcindu-i umerii, a știut că făcuse alegerea potrivită.

Cele șase săptămâni în Baltimore l-au ajutat să se gândească mai profund la drepturile civile. S-a dovedit că îi place să fie în mijlocul comunității, să bată la uși, să discute cu oamenii. Uneori simțise că pătrunde într-o altă lume. Iar când au revenit în nord, a început să facă planuri despre cum să continue la școală o parte din munca pe care o făcuseră. Pe vremea studenției, la universitatea lui nu erau studenți de culoare. Acum sunt câțiva și această vară l-a făcut să își dea seama cât de greu trebuie să le fie. Știe foarte bine ce greu e să fii diferit, să fii orice altceva în afară de normă. Doi dintre băieți vin la școală tocmai din Roxbury și Gerald se întreabă ce e în mintea lor când urcă dealul de la metrou și, la adunarea de dimineață, văd marea de chipuri albe.

Aude trântindu-se portiera unei mașini pe alee și se ridică să se uite pe geam. E William. Ce caută aici? Ușa din spate se deschide și apare fratele lui, scuturându-și ghetele pe covoraș.

— ’Neața! Nu mă așteptam să te văd.

— M-am gândit să trec. Nici eu nu mă așteptam să te găsesc aici.

Face semn spre ibricul de cafea de pe masă și w ridică să îi aducă o ceașcă. William e îmbrăcat de oraș, cravata e puțin strâmbă și are părul nepieptănat. Gerald se simte stânjenit în papuci. Oare de ce William îl face mereu să se simtă ca un copil?

Se așază la loc și se uită la fratele lui.

— Se pare că n-ai ajuns acasă aseară.

— Păi, da. Se poate.

Gerald insistă:

— E prea devreme să te duci acasă? Prea târziu? William ridică din umeri.

— În drum spre casă, drumul trecea pe aici.

Ia o gură de cafea.

— Tu de ce ești aici? N-ai casa ta?

Rămân câteva clipe în liniște, Gerald încearcă fără succes să citească ziarul, William suflă în cafea înainte să bea.

— Nu e chiar așa de fierbinte, spune în sfârșit Gerald. Ce dracu'!

William își ridică picioarele pe scaun, lasă capul pe spate și închide ochii.

— E greu să stai în bucătăria asta fără să te gândești la Bea, zice. Mai ai vești de la ea? Adică după ce am primit cadourile de Crăciun.

Gerald se uită lung la el înainte de a-i răspunde. Își dă seama că William încă e îndrăgostit de ea. După atâția ani. Mereu bănuise că la Londra s-a întâmplat ceva, după ce murise tatăl lor.

— Nu, nimic. Tu?

William scutură din cap.

— Știi, mereu m-am întrebat: când ai fost în Europa, atunci, demult, te-ai văzut cu ea?

Fratele lui se strâmbă și își privește mâinile.

— Ce? Nu. Mai mult, nici nu mi-a trecut prin cap.

Soarbe din cafea.

— Voi doi ați fost mereu apropiați. Ar trebui să te duci la un moment dat să o vezi. S-ar bucura, probabil.

Gerald începe să râdă.

— Mă crezi prost, William? Voi doi... vă giugiuleați prin pădurea din Maine.

Ținuse asta în el de prea mulți ani.

— Ce tot spui acolo? zice William și se ridică să se uite pe geam.

— Poate că mama și tata n-au știut, continuă Gerald, clătinând din cap, dar eu sigur da.

Ar vrea să râdă de stânjeneala lui William, de felul cum i se înțepenise spinarea. Cum și-a putut imagina că el nu știuse? Când, și aici, și în Maine, se furișau amândoi pe coridor noaptea, târziu. Și în noaptea aceea din urmă, în Maine, când nu reușise să doarmă, pentru că era prea tulburat la gândul că Bea pleacă, îi urmărise până în pădure, îi privise cum înoată în mare goi, îi văzuse cum se sărută, se ating și plâng. Rămăsese în pădure mult după ce ei se întorseseră în casă - soarele era de-a binelea sus pe cer -, neștiind ce să facă cu tot ce simțea, cu furia și cu pustiul cuibărite în pieptul lui și de care nu scăpase niciodată cu adevărat.

— Nu știu despre ce vorbești. În fine, cred că s-ar putea să fi fost amorezată de mine sau ceva, dar între noi nu s-a întâmplat nimic. Tu erai ăla îndrăgostit de ea.

Gerald râde, deși ar vrea să plângă, dar e un râs răutăcios. Poate că și el e un Gregory, până la urmă.

— Nici măcar nu ești în stare să spui adevărul despre ea, zice.

Știe că William se întâlnise cu Bea la Londra. Când se întorsese,

era evaziv, dădea răspunsuri vagi. Din povestiri lipseau câteva zile.

Mama apare în prag, William se întoarce să îi zâmbească și o sărută pe obraz. Ea îl sărută pe Gerald pe creștet și își pune mâinile pe umerii lui.

— Cărui motiv îi datorez această minunată surpriză? Nu unul, ci amândoi băieții mei minunați!

William strânge din umeri.

— Eram în trecere. Așa cum i-am spus lui Gerald.

— Ei, zice mama, scoțând o batistă de hârtie să-și sufle nasul. Ce drăguț!

Mâinile i se crispează pe umerii lui Gerald.

— Dacă tot ești aici, William, am o rugăminte.

— Sigur.

Mereu îndatoritor și atât de alunecos, își spune Gerald. Să nu fii de acord până nu știi ce vrea mama.

— Vreau să merg la biserică împreună cu voi, spune ea și Gerald îi simte bucuria din glas. Vă rog. În majoritatea duminicilor mă duc singură. Uneori - continuă și îl bate pe Gerald pe umăr -, uneori reușesc să-l conving pe el să vină cu mine. Dar să merg cu voi, amândoi... Ei bine, n-am mai făcut-o de la moartea tatălui vostru, cred. Și sunt unsprezece ani și jumătate de atunci.

Spre surpriza lui Gerald, William răspunde că ar fi bucuros să meargă toți trei. Au plecat la capelă cu mașina lui. Mama, în față, a sporovăit tot drumul, Gerald, tăcut, pe bancheta din spate. Odată ajunși, își fac drum pe culoarul central, cu Gerald în față. Mama avansează încet, tăcând semn cu mâna sau salutând pe

toată lumea, pe livrare în parte. Gerald salută oamenii, dar nu stă prea mult de vorbă. Simte ochii elevilor asupra lui. Nu merge prea des la biserică. Pe mama o știe lumea, desigur, dar William e o figură nouă. Gerald intră pe rândul al patrulea de bănci, acolo unde au stat dintotdeauna, duminică de duminică. Mama se așază lângă el, avându-l de cealaltă parte pe William.

— Băieții mei, zice în șoaptă. Nici nu-mi amintesc de când n-am mai fost așa de fericită.

Își șterge lacrimile cu batista de hârtie.

Gerald s-a împrietenit cu noul preot și e impresionat de felul în care ține slujba, de faptul că vorbește despre lucruri care să le fie de folos elevilor. Se întreabă totuși cât de mult ascultă ei când sunt prezenți la slujbă. El nu ara atent, când era de vârsta lor. Era cu mintea mereu în altă parte: să aranjeze următoarea colectă de metal, să urmărească pe hartă evoluția frontului în Belgia. Se uită la rândul din față: un băiat îndoaie pe mijloc fiecare pagină din cartea cu imnuri și își face un fel de evantai, un altul a adormit, iar un al treilea - unul dintre elevii de la clubul de șah - pasează pe rândul din față un bilet dintr-o pagină a cărții de imnuri, împingându-l cu pantoful înainte. Se gândește la noaptea când a venit aici cu Bea și William, după ce murise tatăl ei. Se gândește la înmormântarea propriului tată și la duminicile care urmaseră, când ridica privirea din cartea cu imnuri, șocat să descopere că acela nu mai e acolo.

Toată lumea se ridică în picioare, să cânte imnul de final. Gerald ridică ochii la panou și apoi îl găsește în carte. *Jerusalem.* Era

preferatul lui Bea. Și al tatălui lui. Orga începe să cânte și cuvintele îi joacă pe pagină. Ca întotdeauna, mama lui cântă tare și ușor fals. Gerald se uită peste ea, la William. Nu îi aude vocea, dar vede că își mișcă buzele, cântă versurile. Nu e nevoie să privească în carte. Toți trei le știu pe dinafară. William surprinde privirea fratelui său și zâmbește, dar nu e surâsul lui obișnuit, ci un zâmbet atât de trist, că îl face pe Gerald să întoarcă capul. Întinde mâna pe la spatele mamei și îi atinge umărul. William ridică și el mâna stângă să i-o prindă pe a lui Gerald. Rămân în picioare și cântă, cele trei voci, tot mai puternice pe măsură ce imnul se apropie de ultimele acorduri.

Millie

Millie recunoaște caligrafia din scrisoare, chiar dacă nu o mai văzuse de aproape douăzeci de ani. E scrisul rotund al lui Nancy, undeva între literele de tipar și cele cu adevărat cursive, ascuțite. Întoarce scrisoarea iar și iar în mână, însă nu vrea să o deschidă. Nu știe de ce e așa de îngrijorată. Că Nancy o să fie cam distantă, pentru că în toți acești ani nu mai primise nicio veste de la ea? Știe că nu e cazul. Femeia aceea s-ar purta amabil, cu adevărat amabil, și cu cel mai mare dușman al său. Cel puțin așa bănuiește Millie.

Desface plicul cu cuțitul de corespondență și scoate scrisoarea, scrisă pe hârtie specială de corespondență, cu numele lui Nancy și adresa cunoscută imprimate în partea de sus. *Scumpă Millie,* începe scrisoarea și Millie închide o clipă ochii, înainte de a citi mai departe. Cum o fi, se întreabă, să ai un suflet așa de mare?! Citește mai departe.

Scrisoarea e mai ales despre Gerald și William și copiii acestuia din urmă. Câteva vești recente despre piciorul ei se pare că și-a rupt glezna acum ceva timp - și un raport despre grădină. *Dar, scumpă Millie, vreau să știu mai multe despre cum îți mai merge. Eu mă plictisesc groaznic. Scrie-mi și spune-mi noutăți. Îți mulțumesc mult că ui spart gheața, după atâția ani.*

Millie nu reușise să nu se mai gândească la Nancy de când ea și Beatrix se întorseseră de la New York. Ceva din faptul că fuseseră acolo, în America, o reînviase pe Nancy în mintea ei într-un fel

cum nu i se mai întâmplase până atunci. Felul ei deschis era o trăsătură tipic americană, pe care Millie nu o crezuse niciodată cu adevărat. Totuși uite că așa erau toți americanii ăștia, zgomotoși, prietenoși și dornici să discute despre aproape orice. Într-o seară, fuseseră la teatru și femeia de lângă Beatrix a vorbit cu ea tot timpul. Nici nu se terminase seara și ele făcuseră deja schimb de adrese și de numere de telefon. Millie nu-și putea imagina că așa ceva i s-ar fi putut întâmpla la Londra. Înainte, refuzase să creadă în această calitate a americanilor. Pe urmă însă, a căzut pe gânduri. Bănuia că trebuie să fii astfel ca să-ți deschizi casa unui necunoscut. Să iubești copilul altcuiva ca pe al tău. Acum înțelege, într-un fel cum nu reușise înainte, că, dacă lucrurile ar fi stat invers, ea nu ar fi făcut la fel.

Încercase de câteva ori să îi scrie lui Nancy, dar scrisoarea suna mereu fals, așa că de fiecare dată aruncase ciorna. O dată lipise până și timbrul, înainte să o arunce la gunoi. Apoi, într-o noapte când nu reușea să doarmă, și-a pus halatul și papucii, s-a așezat la birou și i-a scris dintr-o suflare. Fără să o mai recitească, pe negândite. Tot ce voise să facă, de fapt, era să reînceapă dialogul.

Mai târziu se întâlnește cu Beatrix la jumătatea distanței dintre locuințele lor, să facă împreună o plimbare în jurul lacului. Au început de anul acesta, de când zilele au devenit mai lungi, și merge bine. Discuțiile în timp ce te plimbi au ceva interesant. Nu trebuie să te uiți la persoana cealaltă. Poți să ții ochii pe alee, pe pantofii tăi, să privești peisajul. Și asta înseamnă, într-un fel, că se pot spune mal multe.

— Azi am primit o scrisoare de la Nancy, zice Millie, când ocoliseră cam jumătate din lac și se ivise o pauză.

— Nancy, repetă Beatrix, lungind numele. Nancy a mea? Doamna G.?

— Da, răspunde Millie, dând din cap.

Se gândește la acele vremuri când și-ar fi ieșit din fire dacă Beatrix ar fi spus „Nancy a mea”.

— I-am scris, acum ceva vreme. După ce ne-am întors de la New York.

— Și? spune Beatrix, cu tonul acela pe care Millie îl recunoaște.

E un ton pe care îl folosește și ea. E un mod de a se preface că nu o interesează, când, de fapt, îi pasă al dracului de mult.

— E bine, la fel și băieții. Cred că și-a rupt glezna.

— Da. Demult deja. Nu știam că încă o mai supără.

Continuă să facă schimb de informații despre Nancy, Gerald și chiar despre William. Millie îi spune lui Beatrix despre copii, care au fost în vizită în weekendul cu Ziua Eroilor, și despre cum Kathleen ajutase la plantarea ultimelor răsaduri de salată.

— Înseamnă că au o grădină de legume mare, comentează Millie și Beatrix izbucnește în râs.

— Mami, de fapt, e cât tot parcul ăsta. Și când am fost eu acolo aveau grădină, dar în fiecare an Nancy a mai mărit-o puțin. Și apoi, odată cu războiul, când „grădinile victoriei” au devenit importante, grădina a pus stăpânire pe tot. Nu m-ar mira deloc să nu mai aibă pic de peluză. Să fie numai salată peste tot. Mă rog, și flori. Lui Nancy îi plac și florile.

Pășesc o vreme fără să vorbească.

— Spune-mi, zice Millie, cu ochii în pământ, spune-mi ceva ce îți amintești de acolo. Care să mă ajute să înțeleg un pic mai bine totul.

Beatrix rămâne ușor pe gânduri.

— În spate, dincolo de grădină, e o potecă spre pădure. Când ajungi în ea, printre copaci, ai senzația că ești foarte departe de toate. Îți vine greu să crezi că ești doar la câteva clipe distanță de casă, de școală sau de cimitir. Mergeam acolo indiferent de anotimp. Exista un arbore căzut de-a curmezișul potecii, pe care obișnuiam să stau. Acolo îți citeam scrisorile, mami. Mă duceam și când era zăpadă, pe urmele lăsate de câine sau de un iepure, poate. Mergeam toamna, când frunzele își schimbau culoarea și deveneau de un galben aprins, aprins, pe fundalul cerului albastru. Vara, când peste tot în rest era dogoritor, acolo era răcoare. Și primăvara, ei bine, atunci era perioada mea preferată. Zi după zi vedeam cum lucrurile se schimbă, frunzele care se desfăceau din muguri, plantele care își iteau capetele din pământ.

Pe urmă nu mai spune nimic și aproape că ajung înapoi de unde porniseră pe potecă. De mulți ani nu îi mai spusese lui Millie atât de multe. Acum continuă să vorbească, fără să o privească, cu fața întoarsă în altă parte.

— Cel mai bun lucru, mami - și mă simt prost că o spun -, cel mai bun lucru acolo a fost că am putut să uit de război. Am putut să uit de tine și de tati. Am putut să uit că tati e mort și că tu erai așa de departe. Nu eram decât eu și pădurea. La fel era și pe insulă.

— Trebuie să îți spun ceva, zice și își pune mâinile pe umerii lui Beatrix, să o întoarcă spre ea. Nu eu sunt cea care te-a trimis de-acasă. Tatăl tău a insistat.

Beatrix vrea să spună ceva, dar Millie ridică mâna.

— Nu îl condamn. Cred că a avut dreptate. Acolo ai fost ferită de pericole. Ai fost fericită. Ce altceva ne-am fi putut dori mai mult?

Acei cinci ani au fost un colac de salvare. Locul acela a format-o pe Beatrix cea de acum.

— Pentru asta te-am și trimis. Să uiți.

Se întorc și o iau spre ieșirea din parc. Millie își ține mâna sub cotul lui Beatrix. Abia așteaptă să răspundă scrisorii lui Nancy.

Rose

Cineva sună la ușa din față într-o duminică dimineață, devreme, și, până să ajungă ea jos, Kathleen deja o deschisese. Se întoarce să se uite la Rose, i se citește îngrijorarea pe chip și Rose vede uniforma de polițist înainte să bage de seamă că e Jimmy Maguire, unul dintre băieții cu care a crescut și care acum e ofițer.

— Sus, îi spune ea lui Kathleen, arătând cu degetul. Te duci sus și îl ții și pe Jack acolo.

Fata dă din cap și pleacă, în timp ce Rose iese pe veranda îngustă și închide ușa după ea.

— Ce-i? întreabă ea. Ce e?

Jimmy are o expresie răvășită, își scoate șapca și și-o duce la piept. Rose își aduce aminte că avea vreo șase sau șapte ani când el călcase în picioare narcisele mamei din curtea din față și fusese silit să își ceară scuze. Acum arată cam la fel.

— Rosie, îmi pare așa de rău!

— Ce e? repetă, deși știe deja.

Patul lui William era gol, încă neatins.

— E vorba de William, nu? Ce s-a întâmplat cu William? Jimmy, spune-mi odată.

Bărbatul ridică privirea și se uită drept în ochii ei.

— Accident de mașină. Mașina s-a răsturnat într-o curbă. La plajă. Aproape ajunsese, Rosie.

— Unde e?

— La spital. Dar s-a stins.

— Știu, zice Rosie. Știu asta.

Rămân amândoi tăcuți un moment.

— Fratele tău, spune Jimmy. Vrei să-l aduc pe Chris aici?

— Da, te rog. Dar să nu-i mai spui nimănui în afară de el.

Rose intră, închide ușa și se reazemă de ea. Toate acele nopți târzii, care deveniseră apoi dimineți. William întorcându-se acasă cu mașina, de la vreo sală de bal de pe Coasta de Nord.

— Merg să ascult muzică, îi spusese nu demult, într-o duminică dimineață.

Era așezat la masa din bucătărie, încă ușor beat.

— Să mă uit la cei care dansează. La grația pașilor de dans. Să ascult sunetul valurilor, când muzica se stinge.

O să-l aștepte pe Chris, să le spună el copiilor. El o să știe cel mai bine cum să o facă. O s-o ajute să organizeze totul. Se așază pe jos, cu spatele alunecându-i pe ușă. Ar fi trebuit să-și dea seama că moartea lui Patrick Kennedy[31], cu două săptămâni în urmă, fusese un semn de rău augur. Plămânii lui micuți nu au reușit să îl țină în viață. Copilul nu trăise decât treizeci și nouă de ore. Rose plânsese mult când a aflat. Acum, așezată pe jos, în holul murdar, cu șlapii și tenișii copiilor răspândiți peste tot, se simte neobișnuit de calmă. Ca și cum știuse întotdeauna că așa avea să se termine.

E încă devreme și e liniște. Apoi aude sunetul stins al băiatului cu ziarele trecând pe stradă, roțile bicicletei împroșcând prin bălți și ziarul de duminică aterizând cu o bufnitură surdă în fiecare ușă.

Gerald

Gerald e afară, pregătește mașina mamei, când vede intrând pe alee un automobil necunoscut. Are de gând să împrumute mașina ca să meargă cu Linda la D.C., pentru o săptămână, să se întâlnească cu niște prieteni de la Berkeley și să participe miercuri la Marșul din Washington[32]. Să mărșăluiești! Abia dacă a dormit azi-noapte. S-a sucit și s-a foit, exact așa cum face mereu înainte de Ziua Recunoștinței.

Scoate capul din portbagaj să se uite la mașina care se apropie. E fratele lui Rose, preotul. Chris coboară din mașină și se apropie de Gerald, cu mâna întinsă. Nu, se gândește Gerald, nu! Doamne, te rog, nu. Se forțează să rămână acolo unde e, să nu se miște niciun milimetru, să nu o ia la fugă în direcția opusă. Întâlnește privirea lui Chris în timp ce îi strânge mâna, iar acesta i-o acoperă cu mâna cealaltă.

— Da, zice Chris, dând înțelegător din cap. Un accident de mașină.

— Toți? spune Gerald, cu un gol subit în stomac.

— Nu, răspunde Chris și clatină din cap, strângându-i și mai tare mâna. Nu, Rose și copiii erau acasă.

— Slavă cerului, spune, jenat de ușurarea pe care o simte.

Se uită în pământ, apoi ridică ochii spre Chris.

— Repede, crezi?

— Da, spune Chris, înclinând iar capul. Nu cred că a suferit prea

mult.

— Unde?

— Pe Quincy Shore.

Lângă ocean, își spune Gerald. Lângă locul care plăcea cel mai mult familiei lor.

— Îți mulțumesc că ai venit până aici.

Coboară ochii în pământ, apoi privește spre grădină.

— Rose cum e?

— E OK. O știi și tu pe Rose. E fier tare. Și, după cum știm amândoi, acum e partea ușoară. Săptămânile, lunile și anii care urmează sunt problema.

Gerald încuviințează din cap. Știe cât e de adevărat.

— Și copiii?

— Cum era de așteptat. O să fie nevoie de timp.

Gerald nu poate să se gândească la ei, nu își îngăduie să-și imagineze gura lui Kathleen sau ochii negri ai lui Jack.

Chris ridică privirea spre cer.

— Ce zi frumoasă! zice. Niciodată nu mă pot decide. E mai bine sau mai rău când lumea arată astfel? Este mai ușor de suportat pierderea, când lumea continuă să fie atât de frumoasă?

Gerald rămâne afară până când mașina lui Chris nu se mai vede. Cum să intre în casă și să îi spună mamei? Rămâne acolo cât de mult rezistă, în picioare, întors cu fața spre mașină. Sunt atâtea de făcut. Trebuie să îi spună mamei; trebuie să îi spună Lindei; trebuie să-și reorganizeze tot ce programase; trebuie să se gândească împreună la toate pregătirile. Trebuie să le telefoneze

prietenilor șl rudelor. Se întoarce în sfârșit cu fața spre casă și o vede pe mama lui la fereastra bucătăriei. Îi face cu mâna și, după felul în care ea îi răspunde, tot cu o fluturare, își dă seama că mama știe.

Mai târziu, încep să dea telefoane, împingând aparatul de la unul la altul, peste masa din bucătărie, anunțând cu schimbul ce s-a întâmplat. Îi pregătește o ceașcă cu ceai și, când se așază lângă ea, mama se uită la el cu ochii injectați și obosiți.

— Trebuie să-i spunem lui Bea, zice ea. Și trebuie să o facem degrabă, dat fiind că e aproape noapte la ea.

Gerald aprobă din cap.

— Dar, Gerald, poți să o suni tu, te rog? Eu nu cred că am putere să mai spun cuiva.

Așa că, o oră mai târziu, când mama adormise pe canapea, Gerald închide ușa batantă spre bucătărie și caută numele lui Bea în carnetul ei cu adrese. Mama a folosit mereu un creion să noteze adresele și se vede cum a scris și șters de multe ori adresele lui Bea și numerele ei de telefon.

Primise o scrisoare de la ea chiar cu o săptămână în urmă, după ce el îi scrisese să îi spună despre marș. Era bucuroasă că o să participe și îl rugase să îi scrie și să îi povestească tot. Formează numărul și, după câteva apeluri, aude în telefon vocea lui Bea, vocea ei atât de familiară.

— Alo, zice ea și el e surprins când își simte inima zvâcnindu-i în gât.

— Bună, Bea!

Cuvintele îi stau stinghere pe buze.
— Sunt eu, G.

Beatrix

După convorbirea cu Gerald, Beatrix închide telefonul și iese în grădinița din spate. Anul ăsta a plantat câteva legume și plante aromatice, pe lângă flori. Înainte să o rupă de pe vrej, prinde în mână o roșie cherry galbenă, aroma explodează în aer și apoi și-o aruncă în gură. E caldă, de la soare. Freacă o frunză de busuioc între degete și le duce la nas. Doamna G. avea întotdeauna busuioc în grădină. Se așază în șezlong și ridică ochii spre cer. Un cer minunat și albastru, în pragul amurgului, chiar înainte de a deveni violet. Un cer ca din Maine, ar fi spus William.

William, mort. Când a sunat-o Gerald, fusese șocată, dar nu surprinsă. În ultimele luni, de când îi trimisese caraghioșenia aia de păpușă cu capul bălăngănit, ea și William schimbaseră câteva scrisori. Nu spusese nimic clar, dar îi simțise neliniștea printre rânduri. Nu chiar nefericirea în sine, dar sentimentul că nu erau toate la locul lor. Că viața pe care și-o dorise, la care sperase, nu i se împlinise. Ca și cum focul care ardea odată înăuntrul lui - dorința de a face parte din lume - se stinsese. Beatrix se întreba dacă fusese vreodată fericit cu adevărat. Un năzuros, așa îl făcuse odată, i-o spusese verde în față. Ceva alinare păruse totuși să fi găsit în copii. Bea știe că îi iubea. Știe că ei îi aduseseră bucurie.

Nu vrea să se gândească la ultimele ore din viața lui, dar nu se poate abține să nu-l vadă în mașină. La marginea mării, spusese Gerald. Bineînțeles. Nu știa cum se întâmplase de mașina se

rostogolise și îl găsiseră departe de ea, întins pe spate. Să se bronzeze pe plaja luminată de lună, cu soarele privind pe furiș din mare, dinspre orizont. Speră că nu a avut dureri, speră că s-a întâmplat repede.

— Eu n-am vrut decât - noi toți n-am vrut decât - ca tu să fii fericit, spune Beatrix cu voce tare, vorbind spre cerul senin.

De ce e așa de greu de ajuns la fericire, pentru mulți oameni?

Ce ciudat fusese să audă vocea lui Gerald după toți acești ani. La fel de cinstit încă și de direct. Vocea i se frânsese puțin când îi dăduse vestea. După aceea însă, mai târziu, un hohot de râs de-al lui - nu-și mai amintește ce îl provocase - și, brusc, îi apare dinainte imaginea lui pe chei, chiar la început, entuziasmul lui, zâmbetul lui larg. Așezată pe scaunul din bucătărie, cu telefonul între umăr și ureche, îi zâmbise la rândul ei.

Nancy

Nancy stă toată ziua cu Gerald și Linda în living, să urmărească știrile despre Marșul din Washington. Nu se poate concentra la ce vede; nu poate să se oprească din plâns. Din cauza umidității, buza de sus e transpirată și și-o tamponează încontinuu. Ventilatorul nu prea reușește să miște aerul prin cameră. După felul în care stă aplecat în față, cu ochii zgâiți la televizor, fără să îi răspundă cu adevărat, își dă seama că Gerald și-ar fi dorit să fie și el acolo. Oare ar fi trebuit să îl încurajeze să se ducă?

Încercase să îl sprijine în interesul pe care îl manifesta pentru drepturile civile. Încă de copil susținuse cauză după cauză, mereu cu credință în binele celorlalți. Când era mic, fusese mândră de generozitatea, de deschiderea și de optimismul lui. Acum își dă seama că e geloasă pe pasiunea pe care el și Linda o împărtășesc, pe convingerea lor că pot contribui ca lumea aceasta să devină mai bună. Ce făcuseră ea și Ethan? Ethan, cel puțin, fusese profesor și un model de comportament. Ea crescuse doi băieți, dintre care unul acum nu mai e. Mort. Nu o să mai apară niciodată neanunțat la ușa din spate, să lase copiii la ea peste weekend. Niciodată nu va mai cocheta cu ea, aplecat să o sărute pe obraz. Niciodată nu îi va mai vedea chipul frumos. E o rană nouă, care se tot deschide. Uită că William nu mai e și trebuie să-și reamintească mereu.

Seara trecută, la masă cu Linda, au povestit despre William și, după desert, au răsfoit câteva albume cu fotografii. Gerald îi

povestise Lindei că, atunci când era mic, fusese gelos când se spunea că William seamănă mai mult cu tatăl lor.

— Acum însă, a zis, uitându-se la Nancy, acum sunt bucuros că semăn mai mult cu mama.

Nancy dăduse din cap și îl bătuse ușor pe genunchi. Cât e de drăguț!

— Noi doi suntem la fel, spusese Nancy. Eu și tu.

Nancy dăduse paginile albumului, căutând fotografia pe care și-o amintea, cu William și Ethan împreună, amândoi privind solemn spre aparat.

— Un soi de melancolie, spusese. Clar aveau asta în comun.

Acum vorbește dr. King[33]. Ce repede se schimbă totul! Ce ar fi înțeles mama ei din toată această nouă lume? Nancy închide ochii și se lasă pe spătarul canapelei. Știe că, indiferent ce organizează Rose pentru înmormântare, nu este ce ar fi făcut ea. Toate aiurelile alea catolice. Ea vrea slujba în capelă, așa cum a fost și la Ethan. Vrea ca William să fie înmormântat în cimitir, aproape de casă, chiar lângă Ethan, ca să îl poată vizita în fiecare zi. Ca să fie împreună.

— Nu, spusese Gerald mai devreme. E treaba lui Rose să hotărască. Nu tu trebuie să decizi. Trebuie să nu te bagi.

Știe că Gerald are dreptate. Bagă mâna în buzunarul șorțului și scoate batista lui Ethan, să-și șteargă transpirația și lacrimile de pe față.

Millie

Millie împinge un plic gros peste masa de bucătărie.

— E o poveste nostimă, zice.

Își aprinde o țigară și suflă fumul spre tavan, tânjind să-și țină mâna căuș în jurul unui pahar cu ceva rece de băut.

— Mama mi l-a dat, asta acum o mie de ani. A vrut să vin să te văd, când erai în America.

Beatrix o privește nedumerită. Millie se întreabă dacă dormise vreun pic de când a primit vestea.

— Dar mi-ai spus, mi-ai spus că nu te-ai gândit niciodată să vii.

Am convenit amândoi să n-o facem, explică Millie, fără să răspundă cu adevărat. Tati nu credea că e prudent. Să vii acasă mai devreme sau să te vizitez eu acolo.

Beatrix se încruntă, dar nu mai spune nimic. Millie știe că în orice altă situație ar fi reacționat. Ar fi pus întrebări, ar fi cerut să afle mai multe. Nu și astăzi. Nu crede că a văzut-o vreodată pe Beatrix așa de tristă.

— Dar în fine. Asta e de domeniul trecutului. Acum e altceva. Atunci am pus plicul ăsta la păstrare, pentru zile negre. Și, cu timpul, am mai adăugat. Fond de urgență, nu așa i se spune? E evident că aștepta momentul perfect. Și acum a venit.

Împinge plicul mai aproape de Beatrix.

— Sunt acolo bani mai mult decât suficienți pentru un bilet de avion dus-întors.

Simte cum o cuprinde încântarea.

— Mama, nu pot să mă duc, zice Beatrix, monoton, uitându-se la plic fără să îl deschidă. Peste două săptămâni începe școala. Azi e joi și înmormântarea e sâmbătă. E imposibil.

— Nimic nu e imposibil. Nimic. Vreau să iei banii ăștia și să te duci la agenția de voiaj, să cumperi un bilet și să te sui mâine în avion. Cineva poate să-ți țină locul la grădiniță. Ești importantă, draga mea, dar poți să-ți iei puțin liber. Trebuie să ieși puțin.

Millie o vede că ezită. Știe că ar vrea să meargă. Regretă multe dintre cele ce s-au întâmplat între ele, chiar dacă face eforturi mari să nu fie așa. Nu ar fi trebuit să se mărite cu Tommy înainte ca Beatrix să vină acasă. Ar fi trebuit să se străduiască mai mult cu George. Nu ar fi trebuit să fie așa de pornită în privința familiei Gregory. Dar de data asta nu are de gând să accepte un refuz.

— Ce pot să fac să te conving? E ceva important.

Beatrix întoarce privirea.

— Nu îmi place să recunosc, zice, uitându-se roată prin bucătărie, dar cred că ai dreptate.

Millie e gata să strige de ușurare.

— Trebuie să mă duc, spune Beatrix, apoi ia plicul și se uită înăuntru. Doamne sfinte, mama, sunt sute de lire aici. Mii?

Millie zâmbește.

— Nu i-am mai numărat de o grămadă de timp. Am continuat să pun bani înăuntru de câte ori am avut ceva în plus. Așa că du-te. Cumpără-ți și o rochie frumoasă sau două. Cât ești acolo, ia-ți un răgaz, dacă tot bați atâta drum. Oferă-ți șansa de a-ți lua adio

de la William. O să te ajute mai târziu.

— Îți mulțumesc pentru bani, spune Beatrix și îi surâde pe jumătate.

— Acum, hai, du-te! Ai o grămadă de treburi de făcut. Du-te! Și, când te întorci, să-mi povestești totul.

În sfârșit, se gândește Millie. În sfârșit a făcut ce trebuie.

Bea

Beatrix ceruse un loc la fereastră, să poată vedea oceanul, dar bineînțeles că acesta e ascuns sub straturi de nori. Aici, sus, cerul e mereu albastru și orizontul, la vedere. Călătoria aceea, care durase două săptămâni lungi, acum se restrânge la o zi, cu avionul. E uluitor de-a dreptul. Maine o să-i vadă pe Gerald și pe doamna G. O să-și ia adio de la William.

Și-ar dori să le fi spus doamnei G. sau lui Gerald că sosește. Acesta din urmă i-a telefonat să-i dea detaliile la începutul săptămânii, înainte ca ea să se fi hotărât să meargă. Înainte ca mami să fi făcut posibilă plecarea. Înainte ca directoarea-adjunctă de la grădiniță să se dovedească mai mult decât înțelegătoare.

— Absolut, spusese Susan. Nu ți-ai mai luat liber de ani de zile.

— O săptămână. Mă întorc într-o săptămână.

— Nici nu începe școala până atunci. Nici să nu te gândești la noi. Dacă ai nevoie, poți să-ți iei mai multe zile.

Planul e să rămână în seara asta la un hotel de lângă aeroport și dimineață să ia un taxi până în Quincy. Slujba începe la ora zece. Va trebui totuși să îi sune astă-seară, să le spună că va fi prezentă. Nu poate să sosească, așa, pur și simplu. Nu trebuie să fie ea în centrul atenției.

Norii se împrăștie, pe măsură ce avionul coboară, și departe, jos, se vede marea albastră. Bea își sprijină fruntea de geamul rece. Apare și pământul în zare, cu galbenul auriu al plajei, care

marchează trecerea de la mare la ceea ce se află dincolo de ea. Locul unde a murit William.

— Adio, șoptește Bea.

Avionul se înclină și virează spre dreapta, iar tot ce se mai vede e cerul.

Nancy

Când Gerald bate la ușă, Nancy proba ultima dintre rochiile negre, fiecare tot mai puțin potrivită decât cea dinainte.

— Vai, Gerald, zice, aproape în lacrimi, ce mă fac? Cu ce o să mă îmbrac?

Băiatul împinge ușa și se uită la mama lui cu un ochi critic.

— E bine, mama, serios.

— Nu pot să trag fermoarul până sus, zice disperată, pe un ton tot mai ridicat. Nu pot să merg la înmormântarea fiului meu cu o rochie care are fermoarul desfăcut!

Gerald îi face semn să-și ridice brațul.

— Abia dacă se vede. N-ai un cardigan sau ceva care să îl acopere?

Nancy se întoarce iar spre oglindă și își lipește brațul pe lângă corp, să ascundă fermoarul.

— Cred că da. Dar, la ce noroc am, o să se desfacă complet, fix în biserica aia de prost-gust.

Gerald începe să râdă, se așază pe pat și își șterge lacrimile din ochi.

— Of, mama! Nu te mai agita.

— Știu. Doar mă descarc complet azi. Ca să mă pot purta cuviincios mâine. Când o să înceapă să bălăngăne tămâia aia ridicolă.

— Foarte bine, spune Gerald, apoi o privește drept în față, e

bucuros și Nancy nu înțelege.

Se va întâmpla ceva, deși ea nu știe ce, așa că se așază pe pat, lângă el. Rochia o strânge peste mijloc, întinde mâna și desface fermoarul de tot.

— Telefonul, zice Gerald. Tocmai am terminat de vorbit la telefon.

Râde.

— N-o să crezi cine va fi aici mâine. Cine tocmai a sosit la Boston.

— Cine? întreabă mama.

Le enumeră în minte pe surorile ei și pe soții acestora. Toată lumea fusese luată în calcul.

— Bea, spune Gerald simplu.

Bea, își spune Nancy și își amintește de dimineața aceea de demult, când Beatrix stătea pe chei singură, în rochia ei roșie cu guler alb, cu picioruțele înfipte în ghetele negre și greoaie.

— Oare o s-o mai recunoaștem?

Gerald râde. Cât de mult iubește Nancy sunetul acela!

— Sigur că da, mama. Cum s-ar putea să n-o recunoaștem?

Probabil că băiatul ei are dreptate. Vede și în vis chipul acela drag.

Rose

Revenită acasă la părinții ei, după slujbă, Rose se prăbușește pe un scaun din bucătărie. Surorile ei aleargă în jur, pun mâncarea pe masă, toarnă de băut. Kathleen și Jack sunt jos, în camera de joacă, împreună cu verii lor. Rose știe că trebuie să meargă în living, dar mai amână un minut.

— Ești bine? întreabă Chris, cu mâna pe umărul ei. Rose înclină din cap.

— Nu te grăbi. Nu se așteaptă nimic de la tine.

Slujba e ca o ceață cenușie. Gerald, Bobby Nelson și Chris au spus câteva cuvinte. Kathleen și Jack au citit un fragment din *Alice în țara minunilor*. Înainte să plece de acasă, Sheila îi strecurase câteva pilule de Librium și a reușit să reziste tot timpul fără să verse prea multe lacrimi. Partea cea mai grea a fost să iasă din biserică în urma sicriului, să vadă toate fețele acelea, să îl audă pe Gerald hohotind de plâns în timp ce ajuta la scosul sicriului din dric. La cimitir, toată lumea a aruncat în groapă câte o mână de nisip, în loc de pământ. Nancy insistase să fie așa.

— Trimiteți-l la drum cu o fărâmă de Maine, spusese, deși nisipul fusese luat de pe Wollaston Beach de către cumnații ei.

Pe la toți cei prezenți se perindase un coș în care erau mici cochilii. Unii luaseră o scoică, alții le depuseseră pioși pe sicriu, înainte ca acesta să fie coborât în groapă.

Jack intră în fugă în bucătărie și o trage de mână pe mama lui.

— Vino să vezi mâncarea. Sunt așa de multe lucruri de mâncat!

Rose zâmbește. Surorile ei s-au întrecut pe sine. Îl lasă pe Jack să o ridice din scaun și să o ducă în sufragerie. Îi pregătește băiatului o farfurie și apoi cutreieră prin încăperile pe care le știe atât de bine, încercând să zâmbească, se oprește să stea de vorbă cu fiecare grup de persoane. Cele două familii s-au separat, așa cum știa că vor face: familia ei, în living, familia Gregory, în salon. Gerald îi surprinde privirea, îi face semn să vină la el și o sărută pe obraz.

— Minunată slujbă, îi spune.

— Da, și elogiul rostit de tine a fost perfect. Pur și simplu, perfect. I-ar fi plăcut și lui.

E adevărat: Gerald relatase una după alta întâmplări cu William, fratele mai mare și perfect, urmat peste tot de caraghiosul tovarăș mai mic.

Gerald înclină din cap.

— Mama ta, zice Rose, care o zărise în capătul celălalt al salonului, împreună cu Linda. Cum face față? Cum se descurcă cu toate astea?

— E bine. Remarcabil de bine. Dar asta - zice Gerald și flutură mâna în aer - este cumva în stilul ei. Îi place să fie înconjurată de familie și prieteni. Spre deosebire de mine.

Coboară vocea și explică:

— Eu nu vreau decât să merg acasă.

Rose surâde și se sprijină de trupul lui, care îi e familiar. O

secundă crede că e William.

— Atâta bunătate care ne înconjoară, ăsta e singurul lucru care mă scoate din minți, șoptește.

Apare o femeie lângă Gerald și umărul ei îi atinge brațul. Rose nu știe cine e.

— Ah, Rose, zice el, îndreptându-și spatele și depărtându-se puțin de ea, ai făcut cunoștință cu Beatrix? Beatrix Thompson?

— Nu, răspunde Rose și îi întinde mâna. Sunt Rose Gregory.

— Mă bucur să te cunosc, zice femeia, cu un accent englezesc afectat.

Trebuie să fie fata aceea, își dă seama Rose și tresare. Fata din vremea când erau ei mici.

— Tu ești? Cea care a locuit la familia Gregory în timpul războiului?

— Da, zice Beatrix, zâmbind. Așa e. Am locuit cu ei. Acum foarte mult timp în urmă.

E foarte frumoasă, are părul negru și bogat, cu cărare într-o parte și strâns într-un coc franțuzesc. Ochi negri. O minunată rochie neagră, cu mânecă lungă și dantelă în jurul gâtului. Înaltă și foarte slabă.

— Condoleanțe, adaugă Beatrix.

— Îți mulțumesc.

Apoi, fără să se mai abțină, continuă:

— Ai făcut tot drumul din Anglia pentru asta? Pen- tru înmormântarea lui William?

Beatrix a încuviințat din cap.

— Nu am reușit să vin la înmormântarea tatălui lor.

Rose nu e sigură dacă e un răspuns la întrebarea ei. O vede pe Kathleen în partea cealaltă a camerei, îi face semn să se apropie și o sărută pe obraz. Rose se întreabă când a devenit fata ei așa de înaltă.

— Kat, zice Gerald, ai făcut cunoștință cu domnișoara Thompson?

Kathleen se uită la Beatrix.

— Nu, zice ea și Rose zărește un crâmpei din femeia care va deveni la un moment dat: directă, cinstită, candidă. Îmi pare bine!

— Și mie, răspunde Beatrix, dând din cap. Am auzit foarte multe despre tine.

— Serios? De la cine?

— Ei, spune Beatrix lejer și Rose înțelege din tonul ei, din acea singură exclamație, că William îi povestise despre Kathleen.

Vorbiseră la telefon? William îi trimisese scrisori? Fusese ceva între ei?

— De la bunica ta, explică Beatrix. E foarte mândră de tine.

— De la buni? se miră Kathleen și Beatrix dă din cap. Vai, mami, buni a adus prăjituri cu lămâie. Pot să iau și eu una?

Kathleen se întoarce spre mama ei și aceasta știe că fetița își mutase deja atenția, deja uitase de femeia din fața ei.

Rose îi zâmbește fetiței și își trece mâna prin părul ei ciufulit. Se chinuiseră ca naiba să găsească o rochie care să o încapă. Copila va primi totuși ceva dulce.

— Hai să mergem să luăm! zice ea, apoi le întoarce spatele lui

Gerald și Beatrix și pleacă amândouă în sufragerie.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, mai spune.

Vocea cu care rostește cuvintele e intenționat catifelată și are senzația că nici nu-i mai aparține, că e o voce din afara corpului și care nu are nici pic de sinceritate. Traversează camera împreună cu Kathleen, până la masa din sufragerie, care debordează de mâncare, și își dă seama că îl caută din priviri pe William, convinsă că o să dea de el stând într-un colț, împreună cu Chris, cu o bere într-o mână și o țigară în cealaltă.

Gerald

Întorși acasă, în bucătărie, Gerald nu-și poate lua ochii de la Bea. Așteptase momentul acesta toată ziua, din clipa când o zărise pentru prima dată în fața bisericii. Așteptase ca toți ceilalți să dispară. Ca Linda să plece acasă. Să o aibă pe Bea doar pentru el. Și acum iat-o, așezată la locul ei, cu degetele subțiri cuprinzând o ceașcă de ceai. De parcă nu fusese niciodată plecată. Și cu toate acestea... Gerald nu-și găsește cuvintele. Îi e greu să se uite direct în ochii ei. Chipul ei, așa de cunoscut și totuși așa de diferit. Mama lui, pe de altă parte, o pipăie încontinuu.

— Tu ești, zice și Bea surâde.

— Eu sunt, doamna G. Sunt aici. M-am întors.

— Trebuie să rămâi aici la noapte, insistă mama. Te rog, nu te întoarce la hotel. Putem să-ți luăm lucrurile mâine. Camera ta e exact așa cum ai lăsat-o. Kathleen doarme acolo, dar totul e la fel.

— Seamănă cu tine, G., zice Bea. Nici nu mi-a venit să cred. În biserică, am văzut-o trecând pe culoarul central și am știut într-o clipă cine e. Jack, pe de altă parte, seamănă mai mult cu Rose.

— Sunt niște copii buni, zice mama. Poate că o să stai un timp cu ei cât ești aici. Să ajungi să-i cunoști puțin.

Îi strânge mâna lui Bea și spune:

— William a fost un tată bun. Îți dai seama, n-am fost sigură de la bun început. Am știut întotdeauna că ăsta, zice și face semn cu capul spre Gerald, ar fi - o să fie!

— Un tată minunat. De William n-am fost sigură. Dar cât de tare și-a iubit copiii!

Bea dă din cap.

— Nu mă miră.

Rămân tăcute un moment, apoi Bea cască, cu mâna la gură, și scutură din cap.

— Sunt mai mult decât epuizată. Mâine? Putem să vorbim mâine mai mult.

Se ridică și își pune mâinile pe umerii lui Nancy.

— O să profit de oferta voastră generoasă. Măcar pentru noaptea asta.

Cu mâna pe brațul ei, Nancy o însoțește până la ușă.

— Hai să-ți găsim ceva cu care să te schimbi.

Când ajunge la ușă, Bea se întoarce și face cu mâna.

— Noapte bună, G. Ne vedem mâine-dimineață.

Gerald stă să asculte cum urcă scările. Deasupra, scândurile scârțâie sub pașii lor. Știe că ar trebui să se întoarcă la el acasă. Îl așteaptă Linda. Dar a venit Bea și William nu mai este. Stinge lumina și rămâne în întunericul și căldura bucătăriei, rezemat cu picioarele desculțe pe scaunul lui William.

Bea

Bea se trezește devreme și se strecoară pe ușa din spate, încercând să nu facă zgomot, amintindu-și prea târziu că ușa de plasă o să se trântească în urma ei. Atât de multe lucruri au năvălit înapoi peste ea. Câmpul dintre casă și școală e plin de flori sălbatice viu colorate. Poteca pe care o străbăteau în fiecare zi spre școală a dispărut. Deasupra ei, coronamentul pădurii s-a îndesit și Bea cutreieră pe potecile încă știute, înainte de a trece drumul, să intre în cimitir.

Știe oarecum unde se află mormântul domnului G.: mai în spate, lângă iaz și salcie. Pe vremea când se furișau acolo să tragă o țigară, nu îi trecuse niciodată prin minte că e un loc atât de frumos. Colinele unduitoare. Florile plantate în punctele unde aleile se despart. Arbori bătrâni și impunători protejează mormintele de sub ei. Găsește mormântul domnului G. și așază deasupra pietrei funerare florile sălbatice pe care le culesese de pe câmp. Mormântul e bine întreținut; iar Gerald și William îi scriseseră că doamna G. vine aici regulat.

Beatrix îi înțelege nevoia aceasta. Se așază pe iarbă, destul de aproape ca să atingă literele de pe piatra mormântului. Îi povestește despre înmormântare și despre ce simte acum, când s-a întors. Cum a fost aseară, când a stat în bucătărie cu Gerald și doamna G. Senzația ciudată de confort, când a dormit în fostul ei pat. Cum, atunci când a trecut pe lângă biroul lui, a aruncat o

privire înăuntru, așteptându-se să îl vadă că ridică ochii din ziar să îi facă un semn cu mâna, așa cum avea obiceiul, cu toate degetele mișcându-se ca unul și degetul mare întors într-o parte. Cum stătuse să audă pașii lui William pe scări, sperând că o să-l vadă cum trece grăbit prin bucătărie și îi aruncă un zâmbet.

Îi fusese frică să se uite în oglinda din baie, pentru că o parte din ea se aștepta ca fata de odinioară să fie încă acolo. Nu îi spune domnului G., dar o șocase cum arăta doamna G., care nu se mai vopsește și se mișcă greu, gârbovită de spate. Toată acea energie a ei pare să fi dispărut. Și Gerald s-a schimbat, dar în cazul lui transformarea e minunată. E mai constant și mai calm, mai sigur pe sine.

— Mă așteptam să văd un băiat, îi spune domnului G. Ce-o fi fost în capul meu?

Se întreabă ce cred despre ea Gerald și doamna G. Cât se schimbase de când plecase de aici?

Aude zgomot de pași și se întoarce. E Gerald, care se apropie și o salută așa cum făcea mereu William.

— De unde ai știut că o să fiu aici?

Gerald zâmbește și se așază lângă ea.

— V-ați ascunselea, zice. Mereu ai fost ușor de găsit.

Bea dă din cap.

— E un loc minunat pentru tata, zice Gerald, răsucind un fir de iarbă între degete.

E îngrozitor de înalt acum, aproape la fel de înalt cu domnul G.

— Erai mai înalt ca William? îl întreabă, din senin, și el

zâmbește, exact la fel ca William.

— Cred că aveam aproape aceeași înălțime, deși lui William niciodată nu i s-a părut așa. Cred că depindea da care stă mai drept.

— Când l-ai văzut ultima dată? mai întreabă Bea, fără să se uite la el, privind, în schimb, cum nuielele salciei se îndoaie, aplecate peste mormântul domnului G.

— A adus copiii, acum două weekenduri. Mi se pare că a trecut o viață de atunci.

Oftează.

— Mi-l imaginez mereu conducând, în seara aceea. Probabil că era beat și obosit și nu a văzut drumul după curbă.

Smulge un pumn de iarbă și o lasă să i se răsfire printre degete.

— Îmi fac griji pentru copii. Eu o să trec peste asta, la fel și tu. Și mama. Rose, la fel. Dar Kathleen și Jack vor reuși? Știu cât de greu mi-a fost mie, cu tata, și eu eram mult mai mare.

Bea e surprinsă să audă că lui Gerald i-a fost greu după moartea domnului G. Nu a știut; nu își dăduse seama să fi fost prea apropiați.

— Ți-a fost greu, atunci, zice ea, gândindu-se că ar fi trebuit să știe.

Gerald încuviințează din cap.

— În parte, a fost motivul pentru care am plecat la Berkeley. Adică am terminat la Harvard și în primii doi ani am rămas aici pentru mama. Apoi însă tot ce mi-am dorit a fost să plec cât mai departe. Îl căutam pe tata pretutindeni.

— Înțeleg. Eu nu mi-aș face griji pentru copii totuși. Uneori mi se pare că ei fac față morții mai bine decât adulții.

Gerald clatină din cap.

— Sunt așa un dobitoc! Uite cum îmi plâng de milă și uit că tu ți-ai pierdut tatăl când nu erai cu mult mai mare decât Kathleen. Corect?

Bea înclină capul.

— Și uită-te la mine, zice. Sunt foarte bine. Dar în cea mai mare parte asta e pentru că v-am avut pe voi toți.

— Copiii lui William vor fi bine, repetă ea, aproape ca o completare, aproape ca pentru sine. Vor fi foarte bine.

Rămân tăcuți câteva minute. Ce simplu e să stea în liniște atunci când e cu Gerald. Nu a fost niciodată nevoie să se prefacă.

— Am un tablou din Maine. Cu noi trei, pe ponton.

Ți-l amintești?

— Cred că da. Era în living?

— Îmi place mult, spune Bea, dând din cap. William, întins acolo, cu mâinile sub cap, privind cerul. Așa vreau să mi-l amintesc.

Începuse să picteze. Știai?

— Nu pot să-mi imaginez. Nu pot să cred că ar fi avut răbdare.

— Copiii l-au schimbat. Cred că a învățat de la ei să aibă răbdare. A luat toate materialele vechi de pictură ale tatei - șevalete, vopseluri, pensule, totul - și le-a dus la el acasă, le-a pus în garaj. Nu am văzut niciodată prea multe din ce a pictat. Pe unele i le-a arătat mamei. Nu știu ce are de gând Rose să facă cu toate alea. Mă

gândeam că aș putea să le aduc înapoi aici.

Se întoarce în sfârșit spre ea.

— Nu crezi, Bea?

Acesta e Gerald pe care îl știe: sinceritatea, onestitatea lui tăcută.

— Nu crezi că locul lor e aici? îmi e teamă că Rose ar putea să le arunce.

— Da, sunt de acord. Cred că așa ar trebui să faci.

— Să aduci totul acasă, continuă ea, în gând. Să îl păstrezi cât poți mai aproape.

Gerald își întinde mâinile în iarbă și pe Bea o surprinde cât de familiare i se par. Cicatricea de pe arătător. Pistruii. Ridică privirea spre chipul lui și zâmbește.

Nancy

Nancy stă la masa din bucătărie și face o listă pentru băcan. Ar vrea să-și poată aminti exact câteva dintre mâncărurile preferate ale lui Bea, dar nu prea reușește. E totuși sigură că îi place plăcinta cu mere. Nu le place tuturor? O să facă asta la desert, cu câteva mere Granny Smith, culese din merii din grădină. Și poate o ruladă bună cu carne și cartofi piure, la cină.

Mai devreme o zărise pe Bea în grădină și apoi, ceva mai târziu, auzise iar ușa și îl văzuse pe Gerald traversând câmpul, spre pădure. Foarte bine, și-a zis. Au nevoie de timp împreună, să se cunoască iar. Trebuie să li se pară ciudat amândurora. Nu doar pentru că sunt din nou împreună, ci pentru că sunt fără William. Verile din Maine, acele puține veri dulci, când toți trei erau prieteni la cataramă. Zilele acelea, care au trecut mult prea repede și din care acum nu-și mai amintește decât frânturi. Ei trei luându-se la întrecere până la ponton, cu King pe urmele lor. Culegând fructe pe dealuri. Cu cortul, în pădure. Seara, târziu, universul mut în jurul lor, luminile din casă reflectate în oglinda întunecată a mării. Vai, de ce timpul nu poate fi oprit în clipe ca acelea?! De ce e așa de greu de înțeles cât de efemer e totul?

Nancy simte acum aceeași disperare pe care o trăise după moartea lui Ethan.

Nevoia de a se întoarce în trecut, de a scoate la suprafață amintiri vechi, de a regreta cuvinte spuse, de a recrea momente.

Gerald îi spusese că acum două săptămâni se văzuseră ultima dată cu William. Ce îi spusese ea atunci, oare? Își amintea dacă l-a sărutat la despărțire? Îl dojenise oare cu vreun motiv? Încearcă să-și aducă aminte. Copiii intraseră în bucătărie în fugă, ca de obicei. Ea făcuse aluatul pentru tartă, pregătise totul, ca Jack să îl întindă cu sucitorul, iar Kathleen să îl așeze în forma de tartă. Kathleen povestea ceva despre o carte pe care o citea și Jack îi spunea lui Gerald despre meciul de baseball pe care tocmai îl jucase. Așa e, încă avea pe el echipamentul; în seara aceea i-l spălase, frecase mult, să scoată petele de noroi din zona genunchilor.

Dar William? De ce nu și-l poate aminti în ziua aceea? Nu intrase în casă? Nancy își trage una peste cap, la tâmplă. Proastă, proastă memorie! În tinerețe, toți cei din familie apelau la ea când voiau să-și amintească de ceva. Știa tot. Ținea minte nume și locuri, putea să redea cele mai mici detalii. Acum însă... Păi, acum totul nu există decât în prezent, parcă. Se chinuie al naibii să-și amintească nume sau anumite momente din evenimente petrecute recent. I-au rămas totuși în memorie detalii din copilărie, mai clare ca niciodată. Rețete. Planul grădinii. Nu i se pare drept că nu poate să-și aducă aminte ultima conversație cu fiul ei, dar își amintește textul unui cântec stupid pe care îl cânta în școala primară.

Bea și Gerald intră pe ușa din spate și ea își dă seama după expresiile lor că se simt bine împreună. Le toarnă câte o ceașcă de cafea și se așază cu toții la masa din bucătărie. Bea își pune mâna peste mâna lui Nancy.

— Am fost să îl văd pe domnul G. A fost plăcut să îi vorbesc.

— Ah, ce bine! Mă bucur tare.

Ea nu se mai duce la fel de regulat. Lui Gerald îi spune că îi e mai greu să meargă, cu glezna ei și tot restul, dar nu acesta e adevărul, ci că nu mai are despre ce să îi povestească lui Ethan. După un timp, a ajuns să pară caraghios să îi spună tot ce se întâmplă. Nici nu se mai întâmplă mare lucru. Și îi trecuse prin minte și faptul că el vede, poate, totul, așa că nu prea mai are rost să îi povestească din nou. Ah, da, merge să îi împărtășească lucrurile importante. S-a dus la el după ce aflaseră de William. Dar nu se mai duce în fiecare zi.

— Cum l-ai găsit? o întreabă și Bea pălește ușor.

— Părea bine, răspunde într-un târziu și Nancy începe să râdă.

— Vai, nu, scumpo. Vreau să spun, cum ai găsit mormântul? Ți-ai adus aminte unde e parcela? Ți l-a arătat Gerald?

Bea zâmbește. Trăsăturile i s-au schimbat, fața îi e mai colțuroasă și, în același timp, mai delicată totuși. Teama a dispărut și i-a luat locul un soi de gingășie elegantă.

— A, înțeleg. William mi-a spus. Mi-a făcut un desen mic cu cimitirul, cu iazul și salcia și așa am știut. Pe urmă a venit și Gerald, când eram deja acolo, așa că ne-am întors împreună.

— Minunat. Ce plăcut e să vă văd împreună, să vă văd râzând. Mi-a fost dor de asta. Eu și Gerald ne simțim bine, când trece pe aici să ia masa sau la un ceai, dar nu râdem atât de mult cât ar trebui. Trebuie să ne străduim mai mult, Gerald, amândoi.

— Da, mama, răspunde Gerald și știe din tonul lui că vrea s-o

liniștească. O să ne străduim mai mult. Dar nu sunt chiar așa de amuzant, de fapt. Poate că ar trebui, pur și simplu, să ne uităm mai mult la televizor. Am putea să ne uităm chiar și în timp ce stăm la masă.

O privește și îi zâmbește.

Nancy ar vrea să se uite și ea urât, dar nu poate. Cât de tare seamănă cu William când o necăjește. Asta fusese o luptă pe care o dusese neîncetat cu acela. La naiba, copiii vor întotdeauna să ia masa în living, să se uite la câte o emisiune.

— Acasă mereu facem așa, zic ei, și Nancy refuză. Perioada mesei e menită conversațiilor plăcute, le spune ea, e un timp pe care să îl petreci cu familia. Nu să te uiți la cine știe ce emisiune prostească la televizor!

Discutase cu William iar și iar despre asta, dar apoi copiii reveneau și discuția o lua de la capăt.

— Și eu fac la fel, zice Bea. Mi-am luat și o măsuță din alea tip tavă pentru televizor. Dar, continuă repede, eu locuiesc singură. E ceva cu totul diferit.

— Așa e, spune Nancy, ai perfectă dreptate.

Nu are de gând să o recunoască, dar tot așa face și ea.

— Ei, deci pe unde o fi lista aia? Voiam să pregătesc o cină specială diseară, doar pentru tine, Bea. O să rămâi la noi puțin mai mult, nu-i așa?

Se uită la calendarul de pe perete.

— Vai de mine! E deja septembrie. Septembrie 1963. Cum e posibil?

Bea îi zâmbește.

— Zborul meu de întoarcere e miercuri. Așa că, dacă e în ordine, o să rămân aici până atunci.

Gerald se uită la ea și ridică din sprâncene.

— O să ne ducem până la Quincy, îi spune lui Nancy, să îi vadă Bea pe copii.

— Oh, minunat! Mă bucur.

Sărmanii copii, dragii de ei! Se întreabă dacă o să uite vreodată expresia lui Kathleen în biserică. Va trebui să păstreze viu spiritul lui William, pentru copii. Și pentru ei, toți.

Rose

Rose aude portierele mașinii trântindu-se și, când dă perdeaua laoparte, îi vede pe Gerald și pe femeia aceea din Anglia îndreptându-se spre casă. Își trece mâinile prin păr și își ciupește obrajii. Știe că arată îngrozitor, dar până la urmă e doar Gerald.

— Copii, strigă spre etaj, se pare că a venit unchiul Gerald în vizită.

Jack coboară în fugă, câte două trepte o dată, și Kathleen e pe urmele lui. Deschid ușa exact când Gerald e gata să apese soneria. Ies în prag să îl îmbrățișeze și el îi leagănă în aer înainte de a-i pune jos.

—'Neața, o salută Rose pe englezoaică, sperând că Gerald o să-i rostească numele. Mă bucur să te văd iar.

— Și eu pe tine, îi răspunde Bea.

Arată perfect. Părul îi e și acum strâns într-un coc franțuzesc. Oare și-l face în fiecare dimineață? Astăzi are o rochie bleu pal, lungă până deasupra genunchilor.

— Eu și Bea ne-am gândit să îi ducem pe copii la North Shore, zice Gerald. Dacă nu ai nimic împotrivă.

Lui Rose îi vine să-l ia în brațe. Gerald mereu știe ce e de făcut.

— Ar fi minunat, Gerald. Mulțumesc.

— Nu vrei să vii și tu cu noi? zice Bea zâmbindu-i.

Gerald râde.

— Nu prea e genul lui Rose. Ne bucurăm că nu mai ai grija lor

pentru câteva ore.

— De fapt, zice Rose, aș vrea să vin și eu. Dacă nu vă deranjează.

În mașină se așază pe bancheta din spate, în mijloc, cu un copil de fiecare parte, și îi ține strâns de mână. Se întreabă dacă o să fie vreodată pregătită să le dea drumul.

Bea

În Gloucester, Bea și Gerald se plimbă împreună pe Main Street, spre mare, și soarele le topește înghețata din cornete mai repede decât le-ar plăcea. Kathleen și Jack merg în față, cu Rose.

— Îmi place de ea, spune Bea. Nu credeam că va fi posibil. Dar seamănă într-un fel cu William, nu-i așa? Un anumit foc, felul intens de a fi?

Gerald încuviințează din cap.

— E foarte pătimașă când vine vorba de lucrurile care o interesează, asta e clar.

Zâmbește și Bea se simte nevoită să-și ferească privirea. Sunt momente acum când seamănă destul de mult cu William.

— Are o slăbiciune pentru familia Kennedy, zice Gerald. Asta îl scotea din minți pe William. Dar i-a făcut neobosit campanie lui JFK. Nu e o casnică prostuță. Sunt curios ce va face acum. Mă refer la o slujbă.

— E minunat, nu-i așa, cum femeile acum își iau o slujbă.

E o zi superbă de început de toamnă, marea seamănă cu o catifea albastru-închis și spuma subțire a valurilor îi încrețește puțin oglinda. Bea inspiră adânc.

— Rar mi se întâmplă să ajung la mare, zice. Nu e chiar ca în Maine, dar seamănă destul.

Gerald confirmă cu o înclinare a capului.

— William aducea mereu copiii aici. I se părea probabil că seamănă cu Maine, pe cât de mult e cu putință.

Copiii o iau la fugă înainte, până la statuia unui pescar, și Rose așteaptă ca Bea și Gerald să o ajungă din urmă.

— Vorbeam despre Maine, îi explică Gerald. Cred că William venea aici ca la un fel de substitut, oarecum.

— Îi plăcea locul ăsta, zice Rose. Erau momente când mi se părea că îl durea mai tare pierderea acelui loc decât moartea tatălui vostru.

— Te-a dus vreodată acolo? întreabă Bea, știind răspunsul, dar curioasă de reacția lui Rose.

— O dată, demult de tot. Am furat o barcă și am forțat intrarea în casă, să dea naiba. Și le-am băut oamenilor whiskyul. Am mâncat niște înghețată din congelator. Am dormit în paturile lor!

— Așa de tipic pentru William, zice Gerald, râzând. Doamne! îmi pare bine că nu i-a spus niciodată mamei despre asta. Dar, chiar și așa, tot sunt gelos că ați mers acolo. Eu încep să uit acel loc. Mă trezesc în crucea nopții și nu pot să-mi aduc aminte cum arăta livingul sau care era poteca prin pădure.

— Gerald, spune Rose și se strâmbă. Mie nu prea mi-a plăcut și tu mă știi cum sunt. Am avut grijă să o afle și William. Voia să cumpere casa înapoi și i-am spus că e o idee tâmpită. Dar cine știe?

Se întoarce spre Gerald, ignorând-o pe Bea complet.

— Crezi că asta l-ar fi făcut mai fericit? Dacă ar fi avut în continuare locul din Maine?

E în vocea ei un fel de epuizare, o disperare. Bea vrea să îi spună

că nu, că William a fost unul dintre acel oameni care nu pot să găsească fericirea adevărată, orice ar face. Dar așteaptă să îi răspundă Gerald, curioasă ce va spune el.

Acesta își pune mâinile pe umerii lui Rose și se uită drept în ochii ei.

— William a fost mereu în căutare de nou, știi asta. Maine nu ar fi schimbat nimic. Copiii, da, au făcut-o. L-au ajutat să se mențină în prezent. Nu poți să preiei tu acum această căutare. Nu trebuie să o faci. A avut o viață bună.

— Când l-ai văzut tu ultima dată? o întreabă ea pe Bea, întorcându-se să o privească. Când ai plecat, după război?

Aceasta își dă seama că Rose așteptase să o întrebe, așteptase să afle ce a însemnat ea pentru William. Simte cum roșeața îi urcă pe ceafă. Aruncă o privire furișă spre Gerald, nesigură ce anume știa și el.

— Nu, răspunde repede, conștientă că, dacă își acordă răgazul, ar minți. L-am văzut pe William la Londra, imediat după moartea tatălui lor.

Gerald clatină din cap, cu buzele strânse într-o linie subțire și cu ochii în pământ, dă cu piciorul într-un muc de țigară de pe stradă, cu o îndârjire care pe Bea o surprinde.

— Știam eu, zice pe un ton rece. L-am întrebat pe William, după aceea, și mi-a zis că nu s-a văzut cu tine, dar eu am știut că minte. Știam că nu poate să meargă în Europa și să nu te vadă.

— Da, zice Bea. Dar nu a fost ceva planificat - de fapt, a plănuit clar să nu mă vadă -, dar apoi a murit tatăl vostru, a avut câteva

zile înainte de plecarea vaporului, așa că a venit la Londra.

Se uită la Rose, căzută pe gânduri, amintindu-și.

— Eram însărcinată cu Kathleen pe atunci, spune ea și Bea încuviințează.

— Mi-a spus. Mi-a povestit totul despre tine. Despre cât de încântat era că se însoară. Despre cât de emoționat era că avea să devină tată.

Face un gest spre Kathleen și Jack, care îi așteptau lângă statuie.

— Și mi se pare că el... voi doi ați făcut, până la urmă, o treabă minunată.

Toți trei fac cu mâna spre copii și o pornesc spre ei. Rose o prinde de braț pe Bea.

— Dar de atunci? o întreabă. L-ai mai văzut după aceea?

Bea îi simte din nou disperarea.

— Nu. Ne-am trimis câteva scrisori, de-a lungul anilor. Am aflat mai multe despre voi de la Gerald și de la doamna G.

Mai târziu, ajunși înapoi acasă la William, Gerald, Rose și Bea intră în garaj să împacheteze toate materialele și pânzele pentru pictură și să le încarce în mașina lui Gerald. Bea nu vrea să se uite la tablouri, așa că se concentrează să pună materialele în cutii. Sub o pungă cu tuburi de vopsea, descoperă o schiță cu un bărbat și o femeie care dansează și își dă seama că e vorba despre același bărbat și aceeași femeie din tabloul ei de acasă. Pânza nesemnată pe care i-o trimisese doamna G. acum câțiva ani. Sigur că nu era pictat de domnul G. Și mai găsește un desen cu un ceas, într-o gară, și tresare, pricepând că e Gara Victoria, ultimul loc unde îl

văzuse pe William.

— Mă bucur că am din nou garaj, zice Rose. Dar, dacă găsești desene cu copiii, o să mi le aduci înapoi, da? Pe acelea aș vrea să le păstrez. Pot să mă lipsesc însă de tablou după tablou cu o mare albastră.

Înainte să plece, Kathleen o conduce pe Bea sus, să îi arate camera lor.

— Ăsta e patul meu, zice fetița, și Jack doarme acolo, între cele două paturi ale lor e un covoraș țesut din resturi textile, în nuanțe de roșu și albastru.

— Noaptea vorbiți unul cu altul? Vă spuneți povești?

— Uneori. Uneori trebuie să arunc în el cu lucruri, să nu mai sforăie, spune Kathleen și râde.

Sinceritatea ei seamănă așa de mult cu felul de a fi al lui Gerald.

— Dar nopțile cele mai faine erau când venea tati la noi, noaptea târziu, după ce noi dormeam demult, și ne săruta pe amândoi pe frunte, de noapte bună. Mă prefăceam mereu că dorm, până mă săruta. Pe urmă se întindea pe jos, chiar aici, între paturile noastre, și ne spunea o poveste. Apoi adormea și el. Îi dădeam perna mea în plus.

Bea dă din cap, nu se încumetă să vorbească. Se uită prin cameră. Pe scrin e păpușa lui Mickey Mantle cu capul bălăngănit.

— Ah, exclamă surprinsă. E Mickey Mantle!

Apoi se întoarce spre Kathleen încrețind fruntea.

— De unde mai e și ăsta? E permis așa ceva într-o casă de fani Red Sox?

Kathleen zâmbește. Surâsul neamului Gregory.

— Tati i l-a dat lui Jack. A zis că trebuie să învățăm să ne iubim dușmanii.

— Tatăl tău, spune Bea, fără să se uite la Kathleen, a fost un om foarte înțelept. .

Atinge capul păpușii doar atât cât să îl facă să se legene, înainte și înapoi.

Gerald

Gerald insistă să o ducă pe Bea la aeroport cu mașina lui. Vrea să fie puțin singur cu ea. Nu îi spusese mai nimic despre viața ei. Discutaseră despre cum e să fii profesor - ce nostim era că ajunseseră amândoi să lucreze cu copii - și Bea îi povestise câte ceva despre mama ei, dar nu are impresia că a aflat cine știe ce despre ce viață duce ea, ce prieteni are. Despre cine este ea acum. Aseară, la cină, mama o tot luase pe ocolite, dar Bea a tot schimbat subiectul. Gerald își dă seama că se pricepe la asta. Cu câtă iscusință se purtase cu Rose când o întrebase dacă s-a mai văzut cu William. Gerald știe că în vara aceea se întâlniseră și simte iar cum i se pune o greutate în piept. Se întreabă ce s-a petrecut între ei. Ea nu o să-i spună, știe asta. Nici măcar nu merită să o întrebe.

Bea se urcă în mașină, cu o cutie rotundă în brațe.

— Prăjituri, zice. Ce o să mă fac cu trei duzini de prăjituri?

Râde și plânge în același timp și pe urmă mama lui ciocănește în geamul mașinii. Bea îl coboară.

— Rețeta, zice Nancy și îi întinde o foaie jerpelită, pătată toată de unt.

— Dar tu nu o s-o mai ai, spune Bea, ștergându-și lacrimile de pe obraz.

— Ei, copilă! Am totul în cap. Totul e acolo. Nu mai am nevoie de cuvinte.

Îi trimite o bezea de pe buze.

— Drum bun, draga mea! Te rog să revii curând.

Nici Bea, nici Gerald nu scot o vorbă până ce nu ies de pe aleea de mașini și se îndreaptă spre autostradă.

— Nu pot să sufăr să-mi iau la revedere, spune ea până la urmă, cu ochii pe geamul portierei. Aș prefera mai degrabă să dispar.

— Să o ștergi englezește, cu alte cuvinte. Cine n-ar vrea!

— William era maestru la asta. De la el am învățat.

William e mereu prezent în mintea lui Gerald. E clar că și în cazul lui Bea e la fel. La doar un pas depărtare.

— Nu trebuie să vii în aeroport, zice, întorcându-se spre Gerald. Bine? Mă lași la intrare. O să fie mult mai ușor. Pentru amândoi.

— Cum dorești, răspunde el, dând din cap. Dorința ta e întotdeauna ordin pentru mine.

Așa fusese mereu. Urcă pe bretea, accelerează și intră pe autostradă, în direcția nord.

— Povestește-mi, Gerald. Spune-mi mai multe despre Linda. Pare să fie o persoană pe care mi-ar plăcea să o cunosc.

El nu vrea să vorbească despre Linda. După înmormântare, când făcuse cunoștință cu Bea, Linda îi aruncase o privire tăioasă, care pe el îl umpluse de o furie neașteptată. Se ținuse departe de ea în zilele care urmaseră. Nu voise să îi fie prin preajmă. A vrut să o aibă pe Bea numai pentru el.

— E formidabilă, spune acum, cu vocea tot mai joasă.

— Înseamnă că ea e aleasa?

Preț de o clipă, Gerald își ia privirea de la șosea. Ar vrea să spună „da”.

— Nu știu. Cum faci să știi? o întreabă el.

Bea ridică din umeri.

— Mi-ar plăcea să știu, G.

Se uită pe geam, la apă.

— Dar tu? spune Gerald, fără să vrea să pară indiscret, dar dorindu-și cu disperare să afle.

— Păi, am ieșit un timp cu un bărbat pe care îl cheamă Robert, dar ne-am despărțit acum câteva luni. Era OK, dar nu Făt-Frumos pentru mine. Și nici eu nu eram Ileana Cosânzeana lui.

Rămâne multă vreme tăcută și Gerald ar vrea să nu se afle la volan, cu aproape o sută de kilometri la oră, ca să se poată întoarce să-i vadă chipul. Chipul ei frumos.

— Pe William l-am iubit, spune ea în sfârșit. Știi asta.

Mai târziu, Gerald se întoarce acasă pe varianta mai lungă, pe Quincy Shore Drive, șoseaua care urmează meandrele coastei. La aeroport i-a dat lui Bea fotografia cu ei trei înrămată, pe care o ținuse el în toți acești ani.

— Ți-am promis că o să ți-o dau înapoi următoarea dată când ne întâlnim.

Bea l-a sărutat pe obraz, incapabilă să vorbească, el a îmbrățișat-o cu ochii închiși și n-ar fi vrut să îi mai dea drumul să plece. Acum trage pe dreapta în locul unde găsiseră mașina și trupul lui William. Își scoate pantofii, își suflecă pantalonii și traversează nisipul ud și tare, să se uite la mare. Sigur că știa de sentimentele ei pentru William. Doar că nu se așteptase ca Bea să o spună cu voce tare.

Millie

Millie nu a aflat prea multe despre călătoria în State. De la întoarcerea acasă, Beatrix fusese tăcută și retrasă. Nici ea nu pusese întrebări. Acum înțelege felul reținut al fiicei sale, cât de mult îi displace dorința lui Millie de a face parte din viața ei, mai ales din viața ei alături de familia Gregory. Fusese totuși destul de prudentă, încât să propună un weekend în Scoția fără ca măcar să pomenească să meargă împreună, deși asta își dorea, de fapt. Beatrix se dusese singură și îi spusese la întoarcere că e un loc frumos. Millie nu o văzuse de când revenise din călătorie. Seara trecută însă, o sunase și o chemase să meargă împreună la cumpărături de Crăciun.

— Vreau să le iau cadouri copiilor lui William, spusese și Millie era încântată de invitație.

S-au hotărât să aleagă câteva dintre cărțile cu Ursul Paddington, pentru băiat, și o trusă de brodat, pentru fată.

— Pentru ceilalți, nimic? o întreabă, încercând să pară nonșalantă.

— Nu cred. N-aș ști ce să le iau.

Se uită apoi la Millie cu lacrimi în ochi.

— E prea multă durere, mamă. Nu cred că are cineva chef de cadouri.

— Înțeleg, spune Millie, cu o înclinare a capului. În primul Crăciun după moartea tatălui tău am fost furioasă pe toată veselia

celorlalți.

Mai târziu, în timp ce se plimbă pe străzile aglomerate, Bea îi povestește despre Rose și despre pasiunea ei pentru familia Kennedy.

— Când am aflat despre asasinat, m-am întrebat imediat cum rezistă Rose.

— Și tu ai avut o chestie cu prințesa Margaret. Îți aduci aminte?

— Cum să nu, spune Bea, zâmbind. În primul an în America, doamna G. m-a dus să îmi cumpere o rochie, pentru o petrecere. Și nu mi-am dorit decât una care era exact la fel cu o rochie pe care prințesa Margaret o purtase cu un an înainte.

— Te-ai bucurat de timpul petrecut cu Gerald cât ai fost acolo?

Millie pune întrebarea, deși știe bine că-și încalcă propria regulă, doar că nu se poate abține.

— Da. Parcă mi-am făcut un prieten nou. Un vechi prieten nou. Și ție trebuie să-ți mulțumesc pentru asta, mama. A fost un lucru bun că am mers la înmormântarea lui William. Nu îmi dădeam seama cât de important este.

Millie zâmbește și întoarce capul, să nu o vadă Beatrix. Nu poate să se întoarcă în timp, să repare lucrurile pe care le regretă, dar poate, poate că ea și Beatrix o s-o scoată la liman.

Gerald

În primăvară, după ce vremea se încălzește destul, Gerald se hotărăște să plece în Maine. Mamei și Lindei le spune că merge în Connecticut, să viziteze niște prieteni. Nu se mai întorsese acolo de când vânduseră casa și avea mereu în minte imaginea cu Rose și William. E furios că fratele său nu i-a spus niciodată.

În toți anii în care fuseseră în Maine, în toate călătoriile acolo, mereu stătuse pe bancheta din spate. Îi lipsește priveliștea mării, cum o privea pe geamul din dreapta, felul cum observa benzinăriile, turlele bisericii și barăcile cu homari înșirate de-a lungul drumului. Când ajunge în oraș, parchează mașina și o ia spre magazin.

— Doamna Lasky, o salută pe femeia de la tejghea, care pare slabă și surprinzător de bătrână.

Doamna se uită la el, fără să îl recunoască.

— Scuze, te cunosc?

— Da, sunt Gerald Gregory, spune și se îndreaptă de umeri, să fie cât mai înalt.

— Vai, Doamne! exclamă femeia și își duce mâinile la obraji. Da, sigur că tu ești. Ce-ai crescut!

— Da, așa e.

— Tare ne lipsiți tu și ai tăi. Cât a trecut deja?

— Șaptesprezece ani. Am vândut-o în 1947, imediat după război. Aș vrea să merg să văd casa. Credeți că aș putea să împrumut o

barcă?

— Păi, așa cred. Nu mai e nimeni acolo acum. John se îngrijește de casă, așa că poate să-ți dea o cheie și dai o tură.

— Minunat, spune Gerald. Sună excelent.

O cheie, se gândește el. Ei nu avuseseră niciodată cheie. Ce sens avea?

Domnul Lasky îl duce până la chei.

— Tocmai ce am pregătit bărcile pentru anul ăsta. Tatălui tău i-a plăcut mereu culoarea bărcii ăsteia.

Gerald se uită la bărcile ancorate în apropiere și zărește printre ele una portocalie, cu vâsle, pe care tatăl lui o pictase de nenumărate ori. Una dintre picturile acelea se află în camera lui și se uită la ea în fiecare dimineață, când își pune cravata.

— Minunat. E plăcut să văd că atât de puține lucruri s-au schimbat.

Lasky îi întinde cheia.

— Poți să rămâi acolo peste noapte, dar o să cam îngheți. S-ar putea să vrei să te întorci în oraș.

Gerald dă din cap și îi strânge mâna, apoi se urcă în barcă.

E multă vreme de când nu a mai vâslit și îi trebuie cam un minut înainte să găsească ritmul. La jumătatea distanței până la insulă, pune deoparte vâslele și lasă barca să plutească în derivă, iar curentul îl trage înspre sud. S-a înnorat puțin și bate vântul, norii aleargă grăbiți pe cer. Întoarce barca spre insulă și vâslește cât de repede poate. Ajuns la mal, trage ambarcațiunea pe uscat și o ia către pădure. Potecile pe care le făcuseră și bătuseră cu piciorul

atunci, demult, încă se mai văd. Linii ale dorințelor, așa le numea tatăl lor. Cel mai rapid drum de aici și până acolo. Copacii încep să înfrunzească. Primăvara vine mai târziu aici. Fără frunziș nou, pădurea pare cumva pustie. Chiar și așa, are impresia că reînvie parcă, în timp ce o străbate. Ca și cum, dacă s-ar opri să privească, ar vedea cum plantele se ivesc din pământ, căutând lumina soarelui.

Casa apare după o curbă a drumului și Gerald grăbește pasul. Surprinzător este că pare neschimbată. Țiglele cafenii, vopseaua gri, decolorată, de pe trepte și verandă. Și-l imaginează pe tatăl lui aici, cu un pahar de whisky într-o mână și pipa în cealaltă. Așteptând să apună soarele. Privind în zare marea.

Nu vrea să intre. De aici peisajul e același, dar știe că odată ce pășește înăuntru lucrurile se vor schimba. Alte cești sunt acum atârnate în blidar. Colecția lor de pietre, scoici și pene s-a dus. Conurile de pin, de la cel mai mic la cel mai mare, care erau înșirate pe pervazurile ferestrelor din living, au fost, probabil, înlocuite cu altceva. Totuși. Pentru asta venise, nu? Să simtă iar parfumul casei, să atingă balustrada scării, să se întindă pe podea, în dreptul ferestrei care dă spre priveliștea exterioară. Să-și aducă aminte de băiatul care fusese, să încerce să înțeleagă felul în care acela e legat de bărbatul de acum.

Când se simte în sfârșit pregătit, soarele a coborât aproape de tot pe cer. Descuie ușa și face un pas înăuntru, închide ochii și trage în piept mirosul stătut al casei. Când îi redeschide, vede că totul arată altfel, cumva mai luminos. Totuși încă mai există cutia

frigorifică, cu mânerul de care trebuia să tragi și compartimentul de deasupra. Locul de pe pervaz, cu aceleași perne înflorate și decolorate. Rafturile pentru cărți, care umplu peretele din fund. Urcă la etaj și își vâră nasul în fiecare dormitor, îi pare bine că proprietarii nu au schimbat prea multe, deși casa pare, cu toate acestea, diferită. Și-a pierdut înfățișarea de cămin.

Știe că acum toate acestea trebuie lăsate în urmă. Revine pe verandă și așteaptă să apună soarele. Nu reușise să înțeleagă niciodată nevoia tatălui său de a face în fiecare seară astfel: să stea, pur și simplu, și să aștepte.

Pe atunci îi lipsea răbdarea. Vede cum soarele se apropie tot mai mult de orașul întunecat, poate să îi aprecieze efectiv mișcarea pe cer. Norii negri de mai devreme s-au spulberat în mare. Cerul e senin și albastru. În timp ce soarele dispare, cerul capătă cât vede cu ochii nuanțe roz și purpurii, iar culorile se schimbă și devin tot mai intense. Se așază, nemișcat, și absoarbe totul.

Nancy

E aproape un an de când Nancy își tot propune să facă ordine în camera lui William. Trebuia să o fi făcut acum mulți ani. Reușise să golească dulapurile și sertarele. Voia însă ca aceasta să devină camera lui Jack, ca băiatul să se simtă aici ca acasă. Nu ar trebui să trăiască în umbra tatălui său.

Încă nu se îndură să arunce lucrurile lui William, așa că urcă în camera lui cu cutii goale de la magazinul de băuturi. La un moment dat, își spune, Kat și Jack vor vrea să afle mai multe despre tatăl lor și toate lucrurile acestea din copilăria lui vor fi aici, ca ei să le descopere. Fotografii înrămate, mănuși de baseball. Un fanion de școală. Diplomele lui. O bâtă veche de baseball, din lemn.

Gerald își vâră capul pe ușă. El și Linda urmează să plece dimineață în sud, mai întâi la Baltimore, pentru o săptămână, apoi în Mississippi, toată luna iulie. Nancy insistase să le dea mașina ei cea nouă, care are un portbagaj încăpător și aer condiționat de ultima generație. Crezuse că vor face parte dintr-o echipă care ajută la implementarea programului de integrare rasială în școli, în schimb, se pare că vor preda la o școală de vară.

— Credeam că te interesează politicile educaționale, îi spusese cu o seară în urmă, la masă. Dacă vrei să predai, de ce nu o faci aici?

— Mă interesează politicile. Dar acesta e un mijloc prin care

putem cu adevărat să fim de folos. Lucrând la clasă, cu copii care au nevoie de ajutor. Învățându-i despre drepturile lor constituționale.

Nancy se încruntase. Nu îi place să se gândească la el într-o sală de clasă necunoscută. Ar fi vrut să întrebe dacă toți copiii sunt de culoare, dar nu a făcut-o. Nu fusese niciodată în Mississippi. Nu-și poate imagina cum e acolo, practic, în afară de faptul că e foarte cald.

— Nu o să fii în pericol? o întreabă într-un târziu pe Linda și amândoi izbucnesc în râs.

— Mama, serios? Nu-ți face griji pentru noi.

Nancy este totuși îngrijorată. Se uită la fiul ei cu un aer critic, încercând să îl vadă așa cum este el acum. Cât de greu e să faci asta cu propriul copil: să nu-l vezi mereu ca pe copilul care a fost odată. Culoarea părului e mai închisă puțin, a observat asta în ultima vreme, și el e un pic adus de spate, exact ca Ethan, dar ce bine arată! A stat în aer liber de când s-a terminat școala, a ajutat la construirea unor clădiri noi în campus. Acum pare mai viguros. Prezența Lindei în viața lui l-a ajutat mult, deși, sincer, de ce trebuie să plece tocmai în Mississippi ca să contribuie la schimbare? O să îi fie grozav de dor de el. Nici faptul că pleacă așa, împreună, fără să fie căsătoriți, nu o face fericită. Tuturor prietenelor ei le-a spus că Gerald pleacă singur. Serios acum, ce mai așteaptă băiatul ăsta?

Dimineață le pregătește un coș de picnic și, când el nu e atent, le pune în portbagaj trei cutii cu prăjituri și brioșe și îi șoptește

Lindei despre ele, să știe unde sunt. Drumul cu mașina e lung. Gerald și Linda ies împreună pe ușa din spate, cu brațele pline de cărți și pături, deja transpirați, dar zâmbind cu gura până la urechi. Gerald îi deschide Lindei portiera și face o plecăciune, apoi întinde brațul într-o parte, după ce ea urcă. Ce gentleman e! Ar trebui să fie mulțumită să îl vadă astfel, așa de matur, un bărbat atât de încrezător, și chiar este. În mod inexplicabil însă, o face în același timp să vrea să plângă, în loc de asta, se ridică pe vârfuri și îl sărută de la revedere. Se mută la umbră, lângă ușa din spate, și le face cu mâna până când nu îi mai vede.

Își pune mânușile, să spele vasele de la micul-dejun, și iar se întreabă de ce nu s-au căsătorit. Ea știuse imediat că Ethan e alesul. Sigur, trecuseră și ei și prin bune, și prin rele, iar Ethan putea să fie atât de enervant uneori, dar ea nici măcar nu se gândise vreodată la altcineva. În urmă cu atâția ani, când îl văzuse la balul acela, stând la o masă, știuse precis. când își lipise palma de a lui, piele pe piele.

Bea

În fiecare sâmbătă din iulie, Bea s-a așezat la birou și i-a scris lui Gerald. De când e în Mississippi, i-a trimis o dată pe săptămână scrisori lungi în care a ținut-o la curent cu tot ce face. I-a făcut plăcere să le citească. Descrierile sălii de clasă, ale copiilor și ale celorlalți voluntari sunt animate de entuziasm și pasiune. Se numește „Școala liberă”. E bucuroasă că Gerald pare să fie mai în siguranță decât cei care se ocupă de înregistrarea votanților. S-a îngrijorat când a aflat despre bărbații uciși, dar Gerald o asigurase că nu e în niciun fel de pericol. *Tot ce am aflat și am experimentat* - scria el în ultima scrisoare - *înseamnă că voi fi un îndrumător mai bun. Abia aștept să aplic la școală tot ce am învățat.*

Citește fiecare scrisoare de mai multe ori și le păstrează pe toate la ea în birou, în ordine. Luna iulie e aproape de final și Gerald se va întoarce curând acasă. Scrisoarea pe care i-o scrie azi va fi ultima pe care i-o trimite în Mississippi. I-a fost greu să îi scrie, pentru că viața ei pare așa de insipidă. Tot ce vrea e să îi pună întrebări, să afle mai multe despre ce face acolo. Cine ar fi crezut, își tot repetă, că Gerald va fi cel care o să aibă o viață interesantă?! William, cu toată vorbăria lui, nu ar fi făcut niciodată ceva de felul acesta. Se întreabă ce s-ar fi întâmplat cu Gerald dacă William încă ar trăi. Acum înțelege că moartea reușește să ofere libertate.

Dragă G., mă întristează să mă gândesc că șederea ta acolo se

apropie de final. Mi-a făcut atâta plăcere să-ți citesc scrisorile. Am senzația că sunt și eu acolo. Ce ocazie uluitoare ai avut!

Își amintește cum le scria părinților, acum mulți ani, și decidea despre ce putea să scrie și despre ce nu. Ce i-ar fi făcut fericiți și ce ar fi putut să îi întristeze. Cum clădea o viață din fragmente neșlefuite. Se întreabă ce anume omite Gerald, ce nu îi spune. Rar sunt vești despre Linda, chiar dacă știe că e și ea acolo. Locuiesc împreună? A cerut-o de soție? Ridică de pe birou fotografia înrămată, cea pe care el i-o dăduse când se dusese la înmormântare, și zâmbește celor trei chipuri tinere. Cât de în siguranță se simțea pe atunci, cu ei doi de o parte și de alta!

Rose

Rose oprește mașina pe aleea de lângă casa familiei Gregory. În ultimele două weekenduri a venit aici în fiecare după-amiază, cu sau fără copii. Nancy fusese agitată. Kathleen îi spusese lui Rose că, atunci când au rămas la ea peste noapte, Nancy pornise radioul la prima oră a dimineții și nu-l mai oprise decât când s-a dus la culcare. Citea ziarul în fiecare dimineață și seară, apoi articolele de interes erau decupate și lipite într-un jurnal. Îi lăsase chiar să mănânce în living, ca să se poată uita la știrile de seară la televizor.

După ce reveniseră din weekendul acela, Jack a spus că nu mai vrea să meargă iar în vizită până când nu e și Gerald acasă. Și Kathleen e reticentă, dar lui Rosese pare că ea e puțin mai înțelegătoare. E mai empatică. Așa fusese întotdeauna: capabilă să se pună în pielea altcuiva, să îi înțeleagă durerea. Pe William asta îl îngrijora.

— E prea sensibilă, spunea. Trebuie să o facem mai dură. O să ajungă ca Gerald.

Rose închide portiera și surâde. Dacă William ar putea să-l vadă acum pe Gerald! Nu știe dacă ar fi șocat sau mândru. Probabil că puțin din amândouă. Încă o săptămână și Gerald vine acasă.

Deocamdată însă vrea să stea cu ochii pe Nancy, așa că acum face parte din programul ei zilnic să treacă pe la ea, după-amiaza târziu. Nici nu fusese chiar așa de rău, de fapt. E ceva liniștitor la casa aceasta, chiar și cu spaimele lui Nancy. Soacra îi face cu mâna

de la fereastra bucătăriei și Rose intră. Când vara e caniculară, în casă e surprinzător de răcoare.

Ai văzut? zice Nancy, fără să se obosească să o salute. Alte manifestații. Alți câini de poliție. Alte gaze lacrimogene.

Gerald e bine, spune Rose și se așază la masă, după ce își toarnă o ceașcă de cafea. E capabil să-și poarte de grijă. O să vină în curând acasă.

— Știu. Sunt caraghioasă, răspunde Nancy, cu ochii la ușă. Ai adus și copiii? . ; *

Rose clatină din cap.

— Azi, nu. Poate mâine.

Nancy poartă aceeași rochie ca ieri. La coafor nu a mai fost de săptămâni.

— Ce zici să facem o plimbare? o întreabă Rose. Ce-ar fi să mergem spre cimitir? Poate la mormântul lui Ethan?

Nancy se strâmbă. ’.

— Nu e groaznic de cald? Mi se pare că e prea cald, deocamdată.

Nancy, nu e chiar așa de departe. Mergeai în fiecare zi, fără excepție.

— Știu, spune Nancy, oftând. Știu.

— Păi, atunci, hai să mergem, o îndeamnă Rose și se ridică în picioare.

E un cimitir frumos. Uitase asta. La moartea lui William, avusese loc o oarecare dispută despre locul unde urma să fie înmormântat. Nancy îl voia lângă Ethan, insistase să se folosească locul rezervat pentru ea. Tatăl lui Rose ceruse să folosească locul familiei lor, ca

atunci când o să moară Rose să poată fi împreună. Ea nu știuse ce să facă, nu știa ce și-ar fi dorit William. Nu era sigură că el ar fi vrut să fie cu ea pe vecie. Nu fusese sigură că ar fi vrut să fie cu nimeni pentru un timp atât de lung. Probabil că și-ar fi dorit să fie incinerat, să i se împrăștie cenușa în Maine sau cel puțin în mare. Acum însă, în timp ce merg prin cimitir, se întreabă dacă nu cumva greșise. Mai degrabă locul acesta pare să fie unul căruia el i-ar aparține.

— Uite, acolo, spune Nancy și arată spre poala unei culmi. Acolo e Ethan.

— E ciudat. N-am apucat să-l cunosc prea bine, știi. L-am întâlnit doar de câteva ori. Dar am senzația că îl știu, din toate povestirile pe care le-am auzit de la William. Și acum, de la copii. Parcă ar fi încă printre noi.

— Nu-i așa că e minunat? spune Nancy zâmbind și, pentru prima dată după săptămâni întregi, Rose are impresia că a uitat de Gerald, cel puțin pentru o clipă.

Merg în tăcere până la mormânt.

— Sper să putem face la fel și pentru William, dar e mai greu, nu-i așa, când cineva moare așa de tânăr.

— Nu știu, răspunde Rose, strângând din umeri. Mă străduiesc cât pot cu copiii. Vorbim despre el, le povestesc, să-l păstrez viu în amintirea lor.

— Vai, știu! Și îți sunt foarte recunoscătoare. Dar chiar și așa. A avut o viață mai scurtă. Mai puține momente de care să-ți amintești.

Se așază pe banca din apropierea mormântului lui Ethan.

— Îmi place mult banca asta. Serios, a fost un noroc chior că s-a hotărât cineva să pună o bancă aici.

Rose întoarce capul și Nancy nu o vede zâmbind. Gerald o instalase acum câțiva ani, fără să-i spună, când își dăduse seama că mama lui se duce mai rar la cimitir și se gândise că poate e din cauză că îi e mai greu să stea așezată pe jos, pe pământ.

— Nu îi place când am grijă de ea, îi explicase lui Rose. Așa că încerc să mă țin la distanță. O îngrijesc sub acoperire.

Rose se întoarce și o privește.

— Ar fi trebuit să-l îngrop pe William aici. Îmi pare rău! A fost o greșeală.

— Prostii, zice Nancy, fluturând din mână. Nu-i adevărat. William ți-a iubit familia, s-a considerat parte din ea poate chiar mai mult decât s-a simțit parte din propria familie. Ce-a fost a fost, cum s-ar zice.

Se uită la ceas.

— Hai să ne întoarcem, bine? Nu vreau să pierd știrile de seară.

Traversează înapoi cimitirul pe potecile șerpuite și vântul suflă, când și când, doar pe deasupra celor mai înalte crengi.

Millie

Millie l-a întâlnit pe Alan prin intermediul unor prieteni comuni și, când o cere în căsătorie, după doar șase întâlniri, îl trimite la plimbare.

— Nu vrei să te însori cu mine, îi zice, învârtind vinul în pahar. Am fost deja măritată de trei ori. Nu am un scor prea bun la acest joc. Sau cel puțin așa îmi spune fiică-mea - crescută parțial în America.

— Ah, dar eu chiar vreau să o fac, răspunde Alan și întinde mâna peste masă, să i-o prindă pe a ei.

E un bărbat plăcut, puțin mai mare ca ea, a împlinit șaizeci și cinci de ani chiar luna asta. Ea o să facă șaizeci anul viitor.

— Vreau să-mi petrec restul vieții cu tine, Mil. Putem să călătorim, putem să stăm la gura sobei, putem să ne plimbăm pe străzi braț la braț, până când vom fi bătrâni și cu părul alb. Asta e ce vreau. E singurul lucru j pe care mi-l doresc. Te rog să spui „da”.

Îi răspunde că o să se gândească și, când revine acasă în seara aceea, se fâțâie prin apartament cu o ceașcă de ceai în mână și își spune: „La dracu’, de ce nu?" Se simt bine împreună. Alan e o companie plăcută. Are o grămadă de bani. Nu e chipeș, ca Tommy. Nici solid, ca George. Și nu e Reg. Nimeni nu poate să fie Reg. Dar cel puțin acum știe asta. E Alan.

— De ce nu? rostește cu voce tare, vorbind la pereți. De ce nu?

O întreabă pe Beatrix din fotografia în care fata râde, cu părul

aranjat într-o coafură superbă. E făcută recent, la nunta unei prietene.

— De ce nu? îl întreabă pe Reg, care o privește din rama de lângă pat. Pare să fie o partidă bună. Cred că o să fim fericiți împreună. Nu e suficient? Nu asta ne dorim toți?

Nu se considerase niciodată o optimistă, dar cu timpul a ajuns să înțeleagă că așa este, cel puțin când vine vorba de iubire.

Gerald

Acasă la Gerald, cinele arareori încep la timp. Există un program fixat pe peretele din bucătărie - al cui e rândul să gătească, cine urmează să facă curățenie -, dar li se întâmplă des să se trezească toți stând în living, mult după ora stabilită pentru cină, certându-se pe teme de politică sau bârfind despre ce se mai întâmplă la școală. Măsuța de cafea e înțesată cu sticle de vin și scrumiere pline și toți stau cu picioarele ridicate pe ea. Patru bărbați și două fete locuiesc acolo. Stephen și Joy, care sunt împreună de câțiva ani. Noaptea, Gerald îi aude furișându-se în și din camera celuilalt. Ben e la catedra de istorie și Mike e profesorul de actorie. Mai e și Annie. E nou-venită, a terminat facultatea de câțiva ani și o să predea limba franceză. Gerald își dorește să fi fost mai atent la orele de franceză. Nu mai știe decât timpul prezent și Annie îl tachinează pe tema asta. Au flirtat puțin, s-au și giugiulit o dată, după o noapte lungă de beție, și Gerald s-a trezit pe canapeaua din living cu brațele în jurul taliei ei. Dar încă nu e pregătii pentru pasul următor.

Îi e dor de Linda, care acceptase brusc un post la o școală din Baltimore. Nu se așteptase ca ea să fie cea care pleacă. Dăduse interviu pentru slujba respectivă în drum spre Mississippi și primise oferta când încă erau acolo. Când îl privise în ochi, cu scrisoarea în mână, a știut că ar fi trebuit să facă: să îi spună să nu accepte postul, să se mărite cu el, să rămână cu el pentru

totdeauna. Dar nu a putut. Nici măcar nu a încercat. Niciodată nu simțise că ei doi erau egali; ea era mereu cu o treaptă mai sus și înaintea lui. Stătuseră împreună o lună, chiar se culcaseră, dar amândoi au știut că se terminase între ei. Nu mai erau multe de spus. Când o lăsase acasă, la întoarcere, Linda l-a mângâiat pe obraji înainte să coboare și Gerald s-a simțit teribil de rușinat. Își petrecuse toată viața făcând ceea ce era corect.

Îi spusese mamei, dar pe urmă se ținuse departe cât a putut mai mult. Știe că vestea fusese o mare dezamăgire pentru ea și nu a vrut să fie nevoit să suporte asta în fiecare zi. Ea și Linda deveniseră foarte apropiate. S-a dovedit totuși că păstrarea distanței fusese soluția perfectă. Ce idiot am fost, îi scrisese lui Bea. Se pare că absența lui dăduse timpul înapoi și îi lăsase mamei loc să înflorească. Ar fi trebuit să o fac acum mult timp. Când mai trece pe la ea, uneori, descoperă că nu e acasă, plecată să ia masa cu prietenele sau în oraș, cu treburi. Deunăzi, cutreierase prin toată casa după ea și o găsise în genunchi, în grădină, săpând după ultimele cuiburi de cartofi, cu obrajii roșii de frig.

Astă-seară însă, mama vine la cină pentru prima dată după multă vreme și Gerald o așteaptă în picioare, lângă fereastră. O zărește, în sfârșit, apropiindu-se pe alee. Nu se mai folosește de baston și el își dă seama că a slăbit, îi deschide larg ușa.

— Bine ai venit! îi strigă. Bun-venit în umila noastră locuință!

Se adună cu toții să o salute. În seara asta, Stephen și Joy pregătesc cina și amândoi îi fac cu mâna din bucătărie.

— Ne-am apucat puțin mai târziu, strigă Joy, dar faceți-vă

comodă. O să încropim noi ceva cât putem de repede.

Mama se așază în fotoliul de lângă șemineu și acceptă bucuroasă un pahar de vin.

— Vai, ce drăguț e aici, zice, deși Gerald știe că nu e așa.

Casa e plină de obiecte amestecate, rămase moștenire sau găsite prin talciocuri. E confortabilă totuși. În multe seri, după cină, stau cu toții în living și corectează lucrări sau pregătesc planurile de lecție pentru a doua zi. Nu o dată a trebuit să încerce să șteargă petele lăsate de paharul de vin ajuns pe vreo notiță sau pe referatul unui elev.

Annie se așază lângă Nancy.

— Povestește-ne despre Gerald. Abia așteptăm să auzim.

Închide ochii. Doamne! Proastă idee a fost să o invite pe mama la masă. Ce istorie penibilă o să le spună? Despre soldățeii de plumb? Despre colecția de timbre? El vrea să discute despre alegerile care se apropie, pe care, după cum arată lucrurile, pare că o să le câștige Johnson cu o majoritate covârșitoare. Orice subiect ar fi mai bun decât ăsta, sincer. Mama se uită la el și Gerald se simte ușurat să constate că îl înțelege.

— Gerald a fost un copil minunat, spune ea, șoptit, așa cum e și acum. A fost sprijinul meu, de când mi-a murit soțul, de când celălalt fiu al meu - fratele lui - a murit și el.

— Dar când era copil? insistă Annie și Gerald hotărăște că fata nu-l mai interesează. Vrem să știm cum era când era mic.

— Foarte energic. Îi plăceau jocurile. El și Bea jucau Monopoly ore în șir.

— Bea? întreabă Annie cu ochii la Gerald. Femeia care vă ajuta la menaj?

Gerald se uită la mama lui și amândoi izbucnesc în râs.

— Nu, explică Gerald. Bea e o fată care a locuit cu noi pe timpul războiului. Din Londra.

— Erau foarte apropiați. Aș zice că erau mai apropiați decât era Gerald de fratele lui.

Se uită la fiu și îl întreabă:

— Nu ești de acord?

Acesta dă din cap, dar nu spune nimic.

— Ce s-a întâmplat cu ea? Mai aveți vești?

— Ah, da. Locuiește în Londra și a venit la înmormântarea lui William. A fost foarte plăcut să o revedem.

— Ce chestie ciudată, spune Ben. Frați, dar nu tocmai. Parte din familie și totuși nu. Și tu ai rămas în legătură cu ea?

Gerald nu știe ce să răspundă.

— Aș zice că da, răspunde Annie și Gerald o privește surprins.

— Ți-am văzut toate scrisorile alea trimise din Londra. Mă întrebam eu despre ce poate să fie vorba.

El roșește și râd cu toții.

— Masa e gata, anunță Joy. Abia aștept să aflu ce e așa de nostim.

Mai târziu, după ce a condus-o pe mama lui acasă și a revenit, după ce s-a descălțat și și-a scos agenda, Joy vine să se așeze lângă el, cu picioarele vârâte sub un pled. O place. Ea și Stephen veniseră la înmormântarea lui William și de atunci îi fusese alături.

Acum pune mâna pe brațul lui, să-l facă atent.

— Mama ta pare să fie bine, Gerald. Un nou început, poate.

— Știu, spune el, zâmbindu-i.

— Dacă n-aș ști, continuă Joy, strângându-i brațul, aș zice că întinerește. Probabil că ți-a fost foarte greu să-ți pierzi tatăl și apoi fratele. Dar, amice, deși n-ai fi zis, ești cel mai echilibrat dintre noi.

Gerald o strânge în brațe. Nu e convins că Joy are dreptate. Cât de tare și-ar dori să aibă și el o relație precum au ea și Stephen.

Bea

Bea împinge scrisoarea în cutia poștală înainte să se poată răzgândi. Îi cere lui Gerald să vină la Londra în decembrie, la căsătoria mamei. Săptămâni întregi se gândise dacă să îl invite. Vrea să îl vadă. Acum au devenit foarte apropiați, prin intermediul scrisorilor. În ultimele luni și-au tot scris și răspuns unul altuia. Nimic nu o bucură mai mult decât să vină acasă de la serviciu și, când deschide ușa, să găsească pe jos o scrisoare de la el, căzută prin fanta pentru corespondență a ușii. Se schimbă de haine, mănâncă ceva și apoi se cuibărește pe canapea, cu scrisoarea în mână. Caligrafia rotundă, gândurile bine închegate, sinceritatea lui. Felul său deschis i-a permis și ei să îi răspundă pe măsură. Întotdeauna îi scrie înapoi în aceeași seară.

Și-ar dori să poată merge în America, dar nu are bani pentru o astfel de călătorie. Așa că a întrebat-o pe mama ei dacă l-ar putea invita pe Gerald la nuntă. Ideea de a participa tot singură, fără partener, o termină. Știe că o să se simtă în plus. S-a săturat de asta. Ca și cum ea a rămas încremenită locului și toți ceilalți au trecut în viteză pe lângă ea, spre o destinație nouă. Prietenele ei nu mai au copii mici, ci deja fetițe de școală, care se joacă de-a petrecerile cu ceai și chiar încep să se gândească la băieți. Au încetat să mai încerce să-i găsească un partener. E o cauză pierdută.

— Ei, spun ele, dar tu ai o carieră minunată, Trix. Conduci o

grădiniță, ce Dumnezeu! Asta e o realizare imensă.

Bea știe că e adevărat. Chiar știe. Dar seara, când stă în apartament și se uită la cărțile și tablourile ei, la oale și tigăi, se întreabă ce rost au toate. Nu așa își imaginase că va ajunge viața ei.

Cu mama are acum o relație mult mai bună. Vorbesc aproape în fiecare zi și și-au cerut iertare una alteia pentru multe dintre greșelile trecute. Bea a avut nevoie de ani întregi să își dea seama că și ea greșise. Ani întregi o învinuise pe mama ei pentru atât de multe și acum înțelege că asta a provocat, inutil, foarte multă durere. Zidul dintre ele începe să cadă, încet. Când și când, li se mai întâmplă însă să se certe, cum a fost când mama i-a spus că urma să se recăsătorească. Apoi însă, când au plecat din restaurant, înainte să o apuce fiecare spre casă, s-au îmbrățișat și, pentru prima dată de când își aduce aminte, nu a mai vrut să-i dea drumul.

Duminică seara sună telefonul, așa cum se întâmplă mai tot timpul: câte un profesor se îmbolnăvește și nu ajunge luni dimineață la ore.

— Trix, la telefon, spune.

Urmează o pauză.

— Bea? Tu ești?

Vocea aceea. Vocea lui plăcută, familiară.

— Gerald. Scuze! Credeam că e cineva de la serviciu. Nu mă așteptam să suni. E totul bine? Mama ta?

— Da, da. Suntem bine, doar că...

Se oprește puțin, apoi continuă:

— Am primit scrisoarea ta. Și... mi-ar face plăcere să vin.

— Extraordinar, spune ea repede.

— Știi, n-am mai fost niciodată în străinătate.

— Atunci o să programăm mai mult decât o nuntă. Orice o să vrei să vezi sau să faci.

Nu vrea să pară prea nerăbdătoare.

— Mama va fi încântată. O să-ți trimită o invitație propriu-zisă, sunt sigură.

— De data asta crezi că a nimerit-o? întreabă Gerald și ea râde.

— Doamne, mă rog să fie așa. Nu cred că mai rezist la încă o nuntă.

După ce închide telefonul, se ridică și privește tabloul pictat de William, așezat deasupra biroului, cele două siluete care se mișcă împreună, la unison, în ritmul muzicii.

Nancy

Când fiul ei intră prin spate și bate din picioare pe covorașul de la intrare, să-și scuture ghetele, Nancy îi flutură plicul în aer. Îl sunase să îl roage să treacă pe la ea. Nu reușise să monteze toate obloanele antifurtună și mâine-noapte temperaturile o să scadă zdravăn sub zero grade. Doar e început de noiembrie; s-ar putea să vină o iarnă grea.

— Ce e ăla? întreabă Gerald, cu nasul roșu de frig, în timp ce-și desface fularul de la gât.

— Stai să-ți fac un ceai. Și ia-ți niște fursecuri.

După ce aprinde focul și pune apa la fiert, se întoarce cu spatele la aragaz.

— E o invitație la nuntă, zice mirată. De la Millie. Se mărită iar.

— Da, am aflat, răspunde Gerald zâmbind. Dar te-a invitat pe tine, mama? Foarte frumos!

— Da, știu.

E adevărat, Nancy e în al nouălea cer de când a primit invitația, mai devreme. E caraghios că se simte așa. Sigur că nu poate să meargă. Dar ce gest frumos!

Gerald se așază la masă și mama îi pune în față cana cu ceai, alături de o farfurie cu prăjituri. Ia invitația și o deschide.

— Pe douăzeci decembrie, spune Nancy.

Foarte aproape de Crăciun.

— O să te duci, nu?

— Vai, Doamne, nu! Să bat atâta drum pentru o nuntă mică? Pentru o persoană pe care abia dacă o cunosc? Nu are sens.

De la moartea lui Ethan nu a mai călătorit aproape deloc. A făcut doar câte o excursie, uneori, până la New York, să o vadă pe Sarah. În străinătate nu a mai fost de dinainte să se căsătorească. Nu a mers niciodată cu avionul. Londra, în decembrie, împodobită toată pentru Crăciun. Cât de superb trebuie să fie!

— Mama, spune Gerald iar cu tonul acela. Te-a invitat. E ceva special. Nu te-ai întâlnit niciodată cu ea. Ai putea să petreci timp cu Bea.

— N-aș putea, spune Nancy și se gândește cu ce s-ar îmbrăca. E prea scump totul. Chiar și numai biletul de avion.

Suma obținută pe casa din Maine a crescut totuși frumușel, după toți acești ani. Sau cel puțin așa îi spune amabilul domn O'Connor, de la bancă. Poate că ar putea să-și cumpere și o rochie nouă. Sau să strâmteze la croitor una dintre cele vechi. Oricum, care ar fi ținuta potrivită pentru o nuntă care se celebrează după-amiaza? Și, pe deasupra, una elegantă, la Londra?

— Ai putea să stai la Bea sau am putea să luăm amândoi camere la un hotel din apropiere. Ce fericită ar fi să ne arate orașul!

— Adică, zice Nancy și se uită la el. Amândoi? Și tu ești invitat?

– Așa e, răspunde Gerald zâmbind. Ieri am primit invitația.

— Vai de mine!

Atunci, e limpede. O excursie la Londra, împreună cu fiul ei.

— Păi, nu suntem noi doi globe-trotteri? spuse Gerald. Călare pe motoarele cu reacție, așa se spune despre persoane care sunt

mereu în călătorie.

Nancy ridică cana de ceai și ciocnesc.

— În cinstea noastră, zice.

După aceea, la ea în dormitor, întinde pe pat toate rochiile ei frumoase și se gândește la viața pe care au înjghebat-o împreună. Dacă cineva ar fi întrebat-o, acum atâția ani în urmă, bineînțeles că nu așa ar fi crezut că va ajunge. Să îi piardă pe Ethan, pe William. Și, cu toate astea, iată că ea și Gerald au răzbit. Au reușit. De ce nu s-ar distra puțin? Trage pe cap rochia de catifea purpurie, cumpărată acum zeci de ani pentru o petrecere la Harvard. Fermoarul se închide ușor și Nancy surâde când se privește în oglindă, apoi face piruete prin cameră, în brațele lui Ethan.

Rose

Aproape s-a dus și al doilea Crăciun fără William. Rose se simte ușurată. Știe că sărbătorile aduc trecutul în prezent în moduri neașteptate și fusese îngrijorată, mai ales pentru Kathleen. Știe că fata simte acut lipsa tatălui. O aude plângând la duș, îi vede tristețea de pe buze. Merge greu cu școala. Astăzi însă a fost plăcut. Dimineață, doar ei trei, apoi după-amiază, cu familia ei, și acum, la familia lui William, pentru o cină târzie. Așa ca întotdeauna.

Nancy le adusese copiilor cadouri de la Londra, inclusiv un puzzle cu Big Ben, pe care ei îl răsturnaseră pe masa din bucătărie. Acum lucrau la el, încercând să termine cadrul exterior înainte să plece. Rose primise un material imprimat Liberty[34].

— Povestește-mi, zice Rose, desfășurând țesătura pe masa din sufragerie, acum curată.

Se întreabă ce să-și facă din ea. Poate o fustă? Ceva pentru Kathleen?

— Povestește-mi despre nuntă.

— A fost, pur și simplu, minunată. Nu eram sigură la ce să mă aștept, bineînțeles, și n-am cunoscut-o până acum pe femeie, înțelegi, dar chiar a fost minunat. Sper din suflet ca mariajul să reziste.

Rose dă din cap. Înainte de plecare, Nancy vorbise în neștire despre ce nerozie face femeia aceea că se mărită din nou. Acum se pare că vede altfel lucrurile.

— Ea cum e? Așa cum te așteptai?

— Da și nu, zice Nancy, pe gânduri. E straniu să faci cunoștință personal cu cineva pe care-l știi numai din spuse. A fost drăguță, dar dură. Mai aspră decât m-aș fi așteptat. Puțin necizelată, poate.

Gerald râde.

— La ce te așteptai? N-ai trăit cu Bea aici, atâția ani? Cu cine credeai că seamănă?

— Bine, știu. Dar Bea e mai sofisticată, cred. Mai isteață.

— Toți anii aceia, repetă Gerald. Probabil că e influența ta.

Rose râde și Nancy scoate limba la el.

— Încetează. Nu e frumos să necăjești o doamnă în vârstă.

— Nu te-a pus pe gânduri că ai putea și tu să te recăsătorești? o întreabă Gerald, aruncându-i lui Rose o privire, râzând cu ochii.

— Doamne, Gerald, ce-ți trece prin cap! Sigur că nu.

Rose știe că e adevărat. Nu și-o poate închipui pe Nancy recăsătorită. Îi vine și așa destul de greu să se gândească la asta pentru ea, deși prietenele și familia ei par să nu aibă nimic altceva în minte. I-au tot aranjat întâlniri după întâlniri, fără niciun rezultat. Nu o interesează. I se pare prea complicat, cu copiii și tot restul.

— Și tu? întreabă Rose, întorcându-se spre Gerald. Te-ai distrat?

— Da, răspunde el, cu ochii la masă și tot mai roșu pe gât. Nunta a fost drăguță.

O privește apoi pe cumnata lui drept în ochi și ea înțelege: e îndrăgostit de Bea.

— Data viitoare e rândul tău, spune Nancy, fără să-și dea seama

de ce se întâmplă între cei doi.

— Ei, nu prea cred, răspunde Rose.

Apoi își dă seama că Nancy vorbește despre călătorii.

— N-am fost niciodată nicăieri, de fapt. Poate când vor mai crește copiii. Mi-ar plăcea să merg la Paris, într-o bună zi. Lui William i-a plăcut acolo.

— Cum mai e cu slujba? o întreabă Gerald și își dă seama că el și-ar dori cu disperare să vorbească despre altceva.

— Îmi place, răspunde Rose și nu minte.

Lucrează la cabinetul unui senator din zonă. E aproape de casă și de școala copiilor. La început își făcuse griji că nu va fi în stare să se descurce cu toate. Dacă se îmbolnăveau copiii? Dacă trebuia să îi ia mai devreme de la școală? Primele câteva săptămâni au fost stresante. De multe ori, cina se termina cu toți trei în lacrimi. De atunci însă, a devenit mai ușor. E o muncă în ritm alert și acum, după ce învățase ce și cum, îi place. La serviciu, lumea se bizuie pe ea. Știu că o să facă treabă bună. Deunăzi, chiar senatorul Mclntyre o bătuse pe umăr și îi spusese că face o treabă excelentă. O treabă excelentă! Pe drum spre casă, se surprinsese zâmbind de una singură.

— Vreau să aflu mai multe despre călătoria voastră. Ați ieșit din Londra?

— Nu, răspunde Nancy. Am stat doar acolo. Mi-a plăcut tot fastul și contextul, schimbarea gărzilor și toate cele. Dar Gerald și Bea s-au tot plimbat. Și care e muzeul ăla care ți-a plăcut foarte mult, Gerald? Muzeul Războiului?

— Muzeul Imperial al Războiului, zice Gerald dând din cap. Pur și simplu, fascinant.

Rose râde.

— E ceva foarte pe stilul lui Gerald. Serios. Poți să-ți închipui cât s-ar fi amuzat acum William pe seama ta, dacă auzea asta?

Chipul lui Gerald se întunecă o clipă și lui Rosese i se strânge puțin inima, dar pe urmă el râde și se lasă pe spătarul scaunului.

— Da. Ar fi fost fără milă. N-ar fi înțeles de ce nu mi-am petrecut mai mult timp la Tate sau la V & A.

— Stiluri diferite, intervine Nancy. Voi doi erați ca apa și uleiul. Știam că, dacă unuia dintre voi îi place ceva, celuilalt, deloc. Era complet previzibil.

— Mă întreb adesea ce s-ar fi întâmplat, zice Gerald, dacă reușeam să îmbătrânim împreună. Am fi ajuns să ne înțelegem? Sau ne-am fi certat până la sfârșit?

— Oamenii nu se schimbă cu adevărat, explică Nancy și Rose nu spune nimic, deși nu e de acord.

Sigur că oamenii se schimbă. Pe vremea când era doar o adolescentă, nu și-ar fi imaginat genul acesta de viață pentru ea. Chiar și după moartea lui William, nu ar fi bănuit că, după câțiva ani, va fi așa de apropiată de familia lui. Sau că o să aibă un serviciu adevărat. Și totuși așa e. Când privești în urmă, e foarte ușor să vezi drumul pe care l-ai parcurs. Dar, dacă te uiți înainte, nu există decât visuri și temeri.

Ridică privirea și îl vede pe Gerald ștergându-și câteva lacrimi de la ochi.

— Chiar și cu tachinările lui, tot îmi lipsește. Mi-aș dori să fie aici.

— Și eu, spune Rose și se ridică să îl ia în brațe. Și eu.

Ar fi făcut altfel atât de multe lucruri. Regretul, descoperise ea, e zgomotul care rămâne.

Millie

Millie și Alan se întâlnesc să ia masa cu Beatrix, la un restaurant din centru. De acum a devenit deja un obicei, ies o dată sau de două ori pe lună.

— Spune-mi ce mai știi de Nancy și Gerald, zice Millie.

Cât de mare fusese plăcerea să îi cunoască, să îi aibă invitați la nuntă!

— Ce băiat drăguț, îi spusese lui Beatrix în după-amiaza nunții, când fata ei o ajuta să-și îmbrace rochia de mireasă. Serios, parcă ar fi Nancy, așa prietenos și sincer în toate.

— Așa e Gerald, răspunsese Beatrix, încheind fiecare năsturaș de pe spatele rochiei, cât era de lungă. Doamna G. mereu a spus că e din același aluat ca ea. Sincer, cred că era mai adevărat pe vremea aceea, când eram mici. Acum sunt momente când îl recunosc în el pe domnul G. În felul cum ridică ochii din carte, când citește, de exemplu, sau cum așteaptă să-și adune gândurile, înainte de a răspunde.

Millie se gândește la această prietenie reînnoită de curând. S-a întâmplat după călătoria lui Beatrix în State, la moartea lui William. Când Beatrix îi spusese că vrea să îl invite pe Gerald la nuntă, Millie a devenit curioasă. Beatrix îi explicase în treacăt că Nancy nu ar fi acceptat cu niciun chip invitația fără Gerald, dar Millie știe că nu acesta fusese motivul. Beatrix a vrut să îl vadă.

Păreau totuși mai degrabă doi buni prieteni, ca frații. Asta își imaginase întotdeauna că sunt. Cu William fusese exact pe dos. La nuntă însă, Millie și-a schimbat părerea. Dansau amândoi și Beatrix își lăsase capul pe umărul lui. Gerald a coborât privirea asupra ei într-un fel care lui Millie i-a amintit de Reg, de felul cum erau ei împreună, de cum o privea Reg. Era ca o alinare, o tandrețe, care i-a adus brusc lacrimi în ochi.

Acum, la restaurant, Beatrix îi răspunde:

— Sunt bine toți. Totul ca de obicei, cred. Doar că... Nu a continuat.

— Doar că ce? Dă-i drumul, spune.

— E aiurea, continuă Beatrix, jucându-se cu șervetul, doar că m-au invitat la ei de Paște. La noi e vacanța de primăvară, așa că, teoretic, aș putea să mă duc. Dar biletul de avion e îngrozitor de scump.

— Prostii, zice Alan. Ce contează câteva lire, când vrei să petreci timp cu prietenii? Consideră-l un cadou în avans din partea noastră, pentru ziua ta.

Râde și o bate ușor pe mână.

— Doar să-mi amintești, scumpo, când e ziua ta.

Dragul de Alan, ce comoară de om! Millie îi apucă mâna, pe sub masă, și o strânge puțin.

După aceea, la toaletă, Millie surprinde privirea cu care Beatrix se uită în oglindă.

— O să-i accepți oferta, nu-i așa?

— Da, mama. Proastă aș fi să nu o fac.

Apoi îi zâmbește.

— De data asta, cred că ai nimerit lozul cel mare.

— Era și timpul, zice Millie, apoi se întoarce și o privește pe Beatrix drept în ochi. Iubim oamenii pentru tot felul de motive și în feluri foarte diferite. Să nu uiți asta. Și, cu cât îmbătrânești, cu atât devine mai bine. Iubirea de tinerețe nu e neapărat și cea mai bună.

Beatrix dă din cap și Millie știe că amândouă se gândesc la aceeași noapte de acum mulți ani, la sticla de vin din chiuvetă, la patul nefăcut. A venit timpul să nu se mai gândească la William. Își reface rujul de pe buze și le tamponează cu un șervețel, înainte de a-și zâmbi în oglindă.

Bea

E ziua inaugurală și Bea stă în tribuna stadionului Fenway[35]. E puțin cam rece, dar ce minunată e senzația de a se afla iar aici. Își aduce aminte de ultima ei primăvară în America, atunci când unii dintre ei au asistat la ziua inaugurală a sezonului. Era într-o vineri, își amintește, o vreme cețoasă și cu burniță, dar suficient de călduroasă. O șterseseră de la orele de după-amiază și coborâseră în fugă dealul, până la autobuz. Bea nu mai știe cine mai era cu ea și nici cum a fost meciul, de fapt, dar își amintește mirosul de primăvară. Sentimentul libertății. Bucuria aparte de a face ceva ilegal. Prea multă vreme fusese doar o fată cuminte.

Gerald se întoarce la locul lui, cu hotdogi și bere. Bea mușcă din hotdog și își șterge cu un șervețel muștarul de pe buza de sus.

— Nu găsești așa ceva acasă, îi spune. Mă bucur foarte mult că m-am hotărât să vin.

— Și eu.

— Douăzeci de ani. Sunt douăzeci de ani de când am fost ultima dată pe Fenway. Ai fost și tu aici, în ziua aceea?

— Nu știu, răspunde Gerald, strângând din umeri. Nu cred. Nu ziceai că ați chiulit de la ore ca să veniți? Mie nu-mi prea stătea în fire asta.

Bea râde.

— De acord. Nici mie. A fost prima dată când am chiulit, dar a fost distractiv. Nu-mi amintesc dacă am avut probleme pentru că

am mers la meci. Probabil că tatăl tău mi-a vorbit cu asprime, după aceea, despre importanța regulilor.

Zâmbesc amândoi și ovaționează jucătorul care aleargă spre prima bază.

— Probabil că William a fost, zice Gerald.

— Poate, dar nu-mi amintesc.

Știe că fusese.

— Pentru el fusese o primăvară dificilă, spune Gerald, aprobând din cap. Toate discuțiile alea despre colegiu...

Bea dă și ea din cap, dar fără să spună nimic.

— Ce s-a întâmplat între voi doi? o întreabă Gerald după o pauză, fără să se uite la ea, cu ochii mijiți spre teren. Ce s-a întâmplat în Londra?

Bea știe că își dorise să o întrebe. Aproape că o făcuse, în repetate rânduri, când fusese la Londra, la nuntă. Îl simțise cum încerca să ajungă în punctul acela, încerca să-și găsească cuvintele. Și ea se gândise iar și iar cum să îi răspundă. Care era răspunsul potrivit.

— Ce vrei să spui? zice, încercând să tragă de timp. A avut câteva zile la dispoziție, era supărat din pricina morții tatălui vostru și a venit să mă vadă.

— Bea, cu mine vorbești. Nu cu mama ta, a mea și, evident, nu cu Rose. Cu mine. Ce s-a întâmplat? E important să-mi spui.

Se întoarce și o privește. Încă mai are nasul plin de pistrui. Sinceritatea i se citește, ca de obicei, pe chip.

— Nimic, răspunde Bea, nu s-a întâmplat nimic.

Gerald întoarce iar privirea spre teren.

— Când ai venit atunci, la înmormântare, mi-ai spus că l-ai iubit.

În jur, lumea izbucnește în urale, când echipa Sox egalează scorul.

— L-am iubit. Îl iubesc. A fost prima mea dragoste, Gerald, știi asta. Dar în 1951, la Londra, ne schimbaserăm, deși nu trecuseră decât șase ani. El era gata să se însoare. Rose era însărcinată. Nu mai eram adolescenți. Nu era chip să mai fim împreună, chiar dacă am fi vrut.

Face o pauză, soarbe din bere și se uită spre terenul de joc. Nu poate să îi spună adevărul. Singura cale de a-l păstra pe William în inima sa este să păstreze doar pentru ea momentul acela. Nu vrea să îl împartă cu nimeni altcineva, nici măcar cu Gerald.

— Când a ajuns el la Londra, totul se terminase.

— Serios? spune Gerald și se întoarce încă o dată spre ea, cu aceeași expresie din copilărie, sinceră și deschisă. Serios, nu s-a întâmplat nimic?

Bea scutură capul și se forțează să îi întâlnească privirea.

— Serios, G.? Ne-am certat aproape tot timpul. Știi și tu cum era William.

Îl vede cum încearcă să zâmbească.

— Ne-am simțit bine împreună. Chiar așa. Când nu ne certam. Dar William era trist, eu eram tristă și, în plus, a trebuit să îi facem față mamei.

— Ia stai, zice Gerald. Era și mama ta?

Bea admite.

— Fusese plecată pe undeva, în vacanță. În Italia sau Spania. Cu niște prieteni. Dar s-a întors mai devreme, cam în același timp în care a apărut și William. Așa că am stat împreună.

— N-am știut asta. Am crezut că nu ați fost decât voi doi.

— Am cinat toți trei la masa din bucătărie. Foarte stânjenitor. Mama nu i-a ușurat deloc situația.

— Și pe urmă a plecat?

Bea dă iar din cap.

— A luat trenul spre Southampton. Ne-am luat la revedere în pragul ușii. Și asta a fost tot. Greu de crezut că au trecut aproape paisprezece ani de atunci.

Vede cum maxilarul lui Gerald se relaxează. Faptul că nu îi spune adevărul nu are nicio legătură cu ce simte pentru el. E doar o cale de a proteja ceea ce ea și William avuseseră împreună. Se ridică amândoi în picioare. Echipa a marcat, nu mai e remiză și în sfârșit au învins.

Gerald

După ce pleacă Rose și copiii și termină de spălat vasele, Nancy aranjează prin casă înainte de a merge la culcare.

— Sunt ruptă de oboseală. Știu că încă e lumină, dar sunt frântă. Ce zi plăcută am avut!

— Așa e, spune Bea și, din locul unde stă, la masa din bucătărie, ridică brațele să o îmbrățișeze. Și ce tartă minunată cu lămâie și bezea! Te-ai autodepășit.

— Mulțumesc, scumpa mea.

Își pune apoi mâinile pe umerii lui Gerald și îl sărută în creștetul capului. Se uită la Bea și zice:

— Ne vedem mâine-dimineață. Și, Gerald, vii tu să o duci pe Bea la aeroport?

— Sigur că da. Vin negreșit.

— Haide să mergem în living, îi spune Bea.

Cu o înclinare din cap, Gerald apucă două beri din frigider și o urmează pe hol. Abia se lasă întunericul și din cele două fotolii așezate în dreptul ferestrelor înalte se zăresc ramurile cele mai din vârf ale arborilor, profilate pe cer.

— Îmi place priveliștea asta, zice, cuibărindu-se într-un fotoliu, cu picioarele strânse sub ea. Nu s-a schimbat. Tot terenul ăsta. Îmi place mult grădina de la mine de acasă, dar nu e ca aici. Nu-ți dă senzația asta de întindere.

Se întoarce spre Gerald.

— Aș vrea să-mi fi văzut grădina înflorită. Am devenit oarecum obsedată de ea. Poate că o să vii la vară?

— Mi-ar plăcea, deși am de gând să plec iar în Mississippi.

— Ce minunat! Serios. Tatăl tău ar fi mândru.

— Chiar crezi? Nu sunt foarte sigur. E ca mama. Altă generație. Cred că mama consideră că e doar o fază și că la anul o să mă apuc de golf sau ceva și o să trec peste.

— Cred că nu o apreciezi cum trebuie. Uită-te și tu cât s-a schimbat. Cât de bine se descurcă. Asta nu e viața pe care a crezut că o s-o aibă. Dar s-a descurcat, s-a adaptat, a ieșit la liman. Ai văzut-o cum dansa cu Kat, după masă?

Zâmbesc amândoi.

— Kathleen are mintea tatălui tău. Jucăm amândouă șah prin corespondență, ți-am spus? Face niște mutări... Seamănă cu mutările pe care obișnuia să le facă el. Dar arată și se poartă ca tine. Jack însă îmi amintește de William. I-am spus lui Rose azi după-amiază că peste câțiva ani o să aibă de furcă.

— Și ea ce-a zis? întreabă Gerald, zâmbind.

— A râs și a zis că știe. Că se întâmplă deja.

Iau câte o gură de bere. Bea își strânge puloverul în jurul umerilor și cască.

— Vrei să mergi la culcare? o întreabă și ea scutură din cap.

— Vreau să stau trează cât de mult se poate. Nu vreau să pierd nicio clipă.

Gerald încuviințează și după un minut o întreabă:

— Tu cu cine crezi că semeni? Care dintre părinți?

— Nu știu. Chiar nu știu. Nu mi-e clar. E prea tulbure totul.

— De ce? Cum adică?

— Am avut patru părinți. Cred că, într-un fel sau altul, în mine e câte puțin din fiecare. E frumos, ca idee, nu-i așa?

Se întoarce spre el, nu se mai uită la cerul care se întunecă.

— Îi purtăm cu noi pe toți acești oameni, morți sau în viață. Tatăl tău e mereu cu mine.

— Ce frumos! Mă bucur să aud asta.

Bea rămâne tăcută.

— Aici e locul unde mă simt cel mai acasă, indiferent cum încerc să mă amăgesc, oricât m-aș strădui să mă simt acasă dincolo. Aici am devenit ceea ce sunt acum. Și sunt așa de bucuroasă să pot reveni. Îmi pare rău că a fost nevoie să moară William ca să devină posibil, dar asta e.

Gerald se sucește către ea și vrea să-i cuprindă în mâini chipul drag și așa de apropiat. Nu aprinseseră luminile, e destul de întuneric acum și trupurile lor sunt învăluite în umbră. Nu îi distinge prea bine conturul feței. Scoate din buzunar cutiuța cu inelul pe care mama i-l dăduse acum câțiva ani și pe care cu o seară în urmă îl luase cu el, fără să fi fost în stare să găsească cuvintele potrivite. Îl ține în palmele închise și făcute căuș, încă nepregătit să le desfacă.

— Bea, zice și simte cum i se aprind obrajii - dar știe că acum este momentul, că trebuie să o întrebe acum sau niciodată -, ai fi de acord să stai aici? Să faci din casa asta căminul tău?

Bea se apleacă spre el și, sub razele lunii, Gerald poate să îi vadă

acum pomeții și zâmbetul larg. Se ridică și îi întinde mâna, Gerald i-o prinde și palmele lor se ating.

— Hai să facem câțiva pași, zice ea.

EPILOG

AUGUST 1977

Oceanul e calm astăzi. De acolo de unde stă, în veranda casei din Maine, Gerald privește cum câțiva nori pufoși se îndreaptă lent spre largul mării. Stă aici aproape în fiecare după-amiază, se uită la apă și la cer, miroase aerul. Vara a fost călduroasă, dar briza nu a lipsit niciodată. Încă nu-i prea vine să creadă că s-au întors, că e iar casa lor.

Au cumpărat-o astă-primăvară, după ce au aflat de la familia Lasky că e de vânzare. Doamna Lasky îi telefonase și a doua zi Gerald s-a dus acolo, a făcut o ofertă și a plătit avansul. A fost să fie. Sunt multe de făcut să o facă să arate așa cum au păstrat-o în amintire. Și nu o să mai fie exact la fel fără tatăl lor, fără William. Dar ce bucurie să fie aici, să stea pe verandă, să audă apa lovindu-se de stânci. Așezat în fotoliul aceluia, se gândește la tatăl lui, la cum aștepta cu răbdare ca soarele să apună, ca ziua să se încheie. Ce ciudat e când se gândește că acum e mai în vârstă decât era tatăl lui pe atunci.

Astăzi, William ar fi împlinit cincizeci de ani. A trecut o

jumătate de secol de când s-a născut. E cât se poate de prezent în acest loc. În prima zi, când s-au întors, când Lasky i-a traversat cu barca, Gerald a privit spre insula de care se apropiau, la pâlcul de copaci care devenea tot mai clar cu cât ajungeau mai aproape. L-a ajutat pe Lasky să tragă barca pe plaja stâncoasă și aproape că s-a așteptat ca William să fie acolo, așteptând ascuns după un copac.

— Care ajunge primul acasă, ar fi strigat, luându-i-o înainte, uitându-se în urmă cu zâmbetul lui discret, și Gerald s-ar fi luat după el.

Așa cum făcuse aproape întotdeauna. Doar că acum Gerald e cel care deschide calea. El e cel care rămâne. Acum zece ani a plecat de la școală și a înființat la Dorchester un centru de consiliere și pregătire, iar acum administrează șapte site-uri și o echipă de angajați tineri și energici. Munca e dificilă, frustrantă și extenuantă, dar îi place foarte mult.

Mama e în bucătărie, pregătește o tartă cu zmeură pentru desert. Gerald simte mirosul de unt și zahăr de la blatul pus în cuptor. Nancy cântă în timp ce își face de lucru. Cât de fericită e că s-a întors aici! Organizează mese, grădinărește, face plajă, cu bretele costumului de baie lăsate de pe umeri. Vrea să amenajeze casa și pentru iarnă, să poată locui aici tot anul.

— Acasă, spusese în șoaptă atunci, la primul drum cu barca înapoi, atât de încet, că Gerald abia dacă o auzise. Acasă, repetase, strângând tare cu ambele mâini marginea bărcii.

Astăzi de dimineață, devreme, Gerald s-a dus să prindă un lufar pentru cină. Marea fusese calmă, o pânză rece și cenușie. Nu i-a

luat mult până să găsească ce voia. La întoarcere, soarele lumina casa și a vâslit repede, dorindu-și mai mult ca orice să ajungă înapoi înăuntru, să simtă căldura soarelui prin ochiurile de geam. După ce a pus peștele la gheață și și-a stropit mâinile cu lămâie, a trecut să vadă ce face Nell și apoi s-a strecurat înapoi în pat, cu brațele încolăcite în jurul trupului atât de cunoscut al lui Bea. Acasă, cu adevărat.

Bea

Bea îi face cu mâna lui Gerald din locul de pe plajă unde stă într-un șezlong, cu un prosop înfășurat în jurul taliei, în timp ce amândoi se uită cum Nell înoată spre pontonul plutitor. Săptămâna viitoare împlinește unsprezece ani. S-a născut imediat ce Bea și Gerald s-au căsătorit. Cu părul ei arămiu și cu pistrui, cu zâmbetul acela larg și sincer, e o Gregory adevărată. Deja a făcut din casă căminul ei. Amintirile sunt mai vii aici și Nell începe să întrebe despre cei care nu mai sunt, interesată de istoriile de demult.

Revenirea în Maine fusese un vis, unul dintre puținele pe care William și Gerald le-au împărtășit. După ce se căsătoriseră și după ce Bea a devenit directoarea școlii gimnaziale, au început să pună bani deoparte în fiecare lună, cu speranța că într-o zi o să poată cumpăra iar casa. Păruse aproape prea mult și să spere. Acum, când sunt aici, acum, când s-au întors, Bea înțelege că au cumpărat casa pentru ei, precum și pentru cei dispăruți. E felul în care sunt toți aici, împreună. Mai ales William, care e mereu în gândurile ei. E cu ea în fiecare dimineață, când înoată, când vâslește spre oraș, când hoinărește prin pădure. Și domnul G. e prezent. Ca și tatăl ei, în felul lui. Casa nu e populată doar cu cei din trecut. Revenirea pe insulă înseamnă că vechiul se împletește cu noul.

Rose și Frank au venit și ei pentru un weekend, spre începutul verii. Locuiesc în Back Bay, lucrează la Biroul Guvernamental de

Stat și merg pe jos la serviciu.

— De ce n-am știu eu că sunt o femeie de carieră? o întrebase Rose într-o seară.

Au devenit prietene bune. Bea se întreabă adeseori, surâzând, ce-ar crede William despre asta. Rose a fost bucuroasă să vină aici, mulțumită să se afle într-un loc care înseamnă atât de mult pentru ei toți. Un loc în care William continuă să fie viu. În dar de casă nouă, le adusese un panou cu un vers din Shakespeare: „TRECUTUL E-UN PROLOG."[36] Le spusese că William ar înțelege. Acum, panoul stă deasupra ușii din față, să îi întâmpine pe toți cei care vin în vizită. Bea speră ca anul viitor să o poată convinge și pe mama ei să vină, împreună cu Alan.

Astăzi, mai târziu, vor ajunge aici și Kathleen și Jack, să celebreze ziua de naștere a lui William. Nu au mai venit niciodată până acum, dar, bineînțeles, cunosc toate istorisirile. Acum două seri, Kathleen i-a spus lui Bea la telefon că și ea are aceeași senzație că urmează să ajungă acasă. Jack e nerăbdător să înconjoare insula înot, să o întreacă pe sora sa. Amândoi stau în New York, la trei străzi unul de altul, în Upper West Side. De unde au știut să se ducă acolo? Bea se întreabă dacă își dau seama că trăiesc unul dintre visurile tatălui lor.

Nell le face cu mâna de pe ponton și Bea o strigă, dar cuvintele îi sunt spulberate de vânt. Maine, Kathleen o să iasă pe ponton cu Nell, amândouă vor sta întinse pe lemnul încins, în bikini, făcând schimb de secrete, râzând, amândouă cu părul ud și încâlcit. Arată ca două surori, între ele e o diferență de paisprezece ani, dar sunt

cele mai bune prietene. Nell flutură iar din mână și plonjează în apă. O privește în timp ce înoată spre mal, cu mișcări constante și sigure. Ea va fi acolo, așa ca întotdeauna, să îi acopere umerii uzi cu un prosop mare, dungat. Apoi vor urca scările la etaj și o să-i pregătească o baie în cada veche, cu picioare în formă de labe. O să-și pună mâna sub jetul robinetului, până când apa va ajunge la temperatura potrivită. Nell o să pășească în cadă, o să se întindă pe spate, cu ochii închiși. Mica baie se va umple de aburul cald și de mirosul de lămâie al săpunului. Bea o să stea lângă ea, pe scăunelul de lemn uzat, și vor face planuri pentru vizita lui Kathleen și Jack, în timp ce vorbesc despre tot ce va urma.

[1] Fiord de pe coasta de est a Scoției și gura de vărsare a râului Forth în Marea Nordului.

[2] „Anglia va exista mereu”.

[3] Serie de cărți pentru copii, cu titlul generic *Katy Did* („Ce a făcut Katy”), semnate de Sarah Chauncey Woolsey, sub pseudonimul literar Susan Coolidge, în care sunt prezentate aventurile din America ale unei fetițe și a familiei sale.

[4] *Knock-knock joke* - glumă tipic englezească de tipul „întrebare și răspuns amuzant”.

[5] Marcă renumită, specializată în jucării de pluș.

[6] Mic adăpost antiaerian prefabricat, din perioada celui de-Al Doilea Război Mondial, ce consta dintr-o boltă de tablă ondulată, îngropată parțial în gradină și acoperită cu pământ, pentru protecție.

[7] Garda Națională - formațiune paramilitară britanică instituită la începutul celui de-Al Doilea Război Mondial.

[8] Jucători profesioniști de baseball.

[9] Opening Day (Ziua inaugurală) - în SUA, ziua în care ligile profesioniste de baseball își încep sezonul competițional.

[10] Dame Vera Margaret Lynn - cântăreață și animatoare britanică, ale cărei înregistrări muzicale și spectacole au fost foarte populare în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial.

[11] „Scopul mutării de deschidere în șah”.

[12] The Interborough Rapid Transit Company - denumirea celei mai vechi linii de metrou (1904) newyorkeze și parte din rețeaua modernă de metrou a orașului.

[13] Colegiul Barnard - colegiu de arte liberale, înființat inițial ca reacție la refuzul Universității Columbia de a înscrie femei la studii.

[14] Joc de cuvinte - *full of nuts* poate însemna „cu multe alune”, dar și „nebun de legat”.

[15] Victory Gardens, numite și „grădini de război” - grădini de legume, fructe și plante aromatice cultivate în timpul celor două războaie mondiale în reședințe private și în parcuri publice din SUA, Canada, Regatul Unit, Australia și Germania, cu scopul suplimentării rațiilor, precum și pentru ridicarea moralului populației.

[16] Tip de magazin ieftin, foarte popular în SUA la începutul sec. XX, unde toate produsele costau aproximativ cinci cenți.

[17] Titluri de valoare emise de Guvern pentru finanțarea operațiunilor militare și a altor cheltuieli în timp de război, fără a mări impozitele până la un nivel nepopular.

[18] Joc fonetic, „Bea” se pronunță, în engleză, la fel ca „bee” (albină).

[19] New England.

[20] The Pond („Balta”) - denumire ironică a Oceanului Atlantic.

[21] Muzeul „Victoria and Albert”, dedicat reginei Victoria și soțului ei, prințul Albert.

[22] Grădinile Grosvenor.

[23] William Blake - *Milton,* traducere de Mihai Stroe, William Blake in Romanian translation: Milton - a criticai bilingual edition, în *Creativity* 5(2)/2022.

[24] Sărbătoare națională în SUA, care, în prima zi de luni din septembrie, celebrează clasa muncitoare a națiunii și contribuția ei la bunăstarea țării

[25] Hyannis - cel mai mare port de agrement din Cape Cod; renumit și locul de recreere al familiei Kennedy, care își petrecea aici momentele de

odihnă, la reședința familiei.

[26]

[27]

[28]

[29]

[30] Lewis Carroll, *Alice în țara minunilor,* traducere de Frida Papadache, Litera, 2018.

[31] Al patrulea și cel din urmă copil al cuplului prezidențial K.F. Kennedy și Jacqueline Kennedy, născut prematur și mort la două zile de la naștere, în urma sindromului de detresă respiratorie.

[32] Manifestație politică desfășurată în Washington D.C., în 28 august 1963, cu aproximativ 250 000 de participanți care au protestat împotriva discriminării rasiale și pentru susținerea legislației privind drepturi civile fundamentale.

[33] Martin Luther King Jr. (1929-1968) - pastor baptist și activist politic, cunoscut luptător pentru drepturile civile ale persoanelor de culoare din SUA.

[34] Renumită marcă englezească de țesături din bumbac, de foarte bună calitate.

[35] Fenway Park - stadionul echipei de baseball Red Sox, Boston.

[36] William Shakespeare, Furtuna.